CYNTHIA POWELL

îngerul negru

ALCRIS

M-94

Capitolul 1

Trei siluete urcau cărarea dificilă ce trecea printre trunchiurile cioturoase ale livezii de măslini, două fete si un măgar. Cea mai tânără era doar o copilă si mergea în spatele măgarului. Francesca Temple era suplă, cu părul blond răsfirat de vânt în jurul feţei ovale, cu trăsături delicate. Cărarea tăia peste terasele pe care creşteau măslinii si era atât de abruptă si de pietroasă încât doar o capră sau un măgar puteau s-o urce în siguranţă, dar Francesca era îndemânatică.

Ajunseră pe o platformă. Câteva pietre îngrămădite rămăseseră dintr-o construcţie acolo. Francesca propuse o pauză.

- Am ajuns departe, Stacey. Nu suntem la hotarul terenului nostru?

Fetiţa se revoltă.

- Vreau să mergem la castel, nimeni nu se va supăra. Eşti leneşă, Fran, traiul în Londra te-a moleşit.

Francesca râse.

- încă nu m-am obişnuit cu soarele din Italia şi nu vreau să urc până la castel. Dacă ne întâlnim cu marchizul, nu vezi cum suntem îmbrăcate?

Purta pantaloni albi, care se prăfuiseră pe drum şi un tricou fără mâneci, ceea ce nu i-ar fi plăcut unui nobil italian, pentru care vroia să fie îmbrăcată mai elegant.

în vârful dealului erau satul şi castelul. Clădirile cenuşii ale Castel Vecchio erau adunate în jurul turlei bisericii, rămăşiţe medievale ale refugiului din faţa piraţilor care bântuiseră coasta. în zilele noastre, tinerii plecau spre oraşele de pe malul mării, iar străzile înguste erau urcate mai mult de turişti.

Castelul era cam sumbru, se gândi Francesca şi probabil zidurile lui văzuseră multe fărădelegi.

Privi în jos, de unde veniseră. Soarele lumina valea de jos cu putere şi deşi era doar sfârşitul primăverii, vegetaţia părea arsă de soare, cu excepţia frunzelor argintii ale măslinilor.

Valea era presărată cu case şi împărţită de drumuri şerpuite, care urcau dealurile aride, prim bastion al Apeninilor ligurieni profilaţi la orizont.

Chiar sub ele era acoperişul casei lor, Bellavista. Francesca Temple venise alături de familia ei pentru că era în vacanţă. Nu-i mai văzuse de un an, de când murise bunica ei, cu care locuise. Intre ea şi sora ei Stacey, de fapt Anastasia, era o mare diferenţă de vârstă. Fetiţa avea doar nouă ani. Bunica din partea tatălui spunea că nu s-a gândit când au conceput-o, că nu vor rezista la Bellavista.

Nu era în întregime vina tatălui lor, Henry; pământul era arid şi se descuraja dacă nu-l susţinea mama lui. Bunica luase acest pământ deoarece mama Francescăi, Stella, suferea de astm şi clima îi era binefăcătoare. Ii fusese foarte rău după naşterea Francescăi şi soacra ei avusese grijă de copil Stella se bucurase în secret să scape de-o grijă. Bunica era pe jumătate italiană, Francesca purta numele ei. Vizita des Bellavista, dar foarte rar îşi lua şi nepoata cu ea.

Nu se zgârcise cu educaţia Francescăi. Aceasta făcuse şi un curs de bucătar.

- E folositor, spusese nepoata. Dacă ţi se întâmplă ceva rău, pot să mă întreţin singură.

Bătrâna zâmbise indulgent.

- Nu voi păţi nimic. N-ai decât să înveţi să găteşti, dar soarta te va duce într-un loc mai select decât bucătăria.

Obişnuia des să facă astfel de remarce misterioase. Francesca ştia că bunica ei vroia să se mărite bine, dar ea avea propriile ei idei. Nevrând să se certe cu generoasa bunică, nu i le spunea.

Apoi, brusc, bunica a făcut infarct şi a murit şi nu prea a avut ce să lase moştenire. Jucase la bursă şi pierduse. îi lăsase Francescăi vreo câteva sute de lire, pe care fata le cheltuise pe cursul de gospodină, iar Henry îi lăsase Bellavista, cu condiţia ca după moartea lui să-i revină Francescăi.

După ce terminase cursul, Francesca venise acasă înainte de a-şi căuta un serviciu şi se înţelesese cu Desmond Watson ca să vină şi el imediat ce putea.

Francesca îl aştepta cu nerăbdare, căci viitorul ei depindea de asta. Ea şi Desmond ţineau unul la altul. Francesca intenţiona să-şi găsească o slujbă, pentru a strânge bani pentru nuntă, şi cum Desmond nu câştiga mult, probabil că va continua să lucreze şi după aceea. Nu erau încă logodiţi, dar spera ca în această vacanţă împreună să primească inelul de logodnă.

Desmond apăruse în viaţa ei înainte de moartea bunicii. Deşi nu-l îndrăgea, bătrâna nu se opusese, ştiind că asta ar fi încrâncenat-o pe Francesca. Era convinsă că sub farmecul

lui degajat, tânărul nu avea

un caracter profund şi spera ca Francesca să-i descopere slăbiciunile înainte de a fi prea târziu. Insistase însă să amâne nunta.

- Dar am douăzeci şi unu de ani, protestase Francesca. Multe fete se mărită la vârsta mea.

- El crede că vei moşteni bani? întrebă direct doamna Temple.

Francesca se făcu roşie. Desmond nu era un mercenar, declară ea. Bunica ei avea prejudecăţi şi nu era dreaptă cu el.

- Oricum, nu te grăbi, oftă bunica. Nu mai am mult de trăit, Fran, şi nu mă descurc fără tine.

- Prostii, mai ai mulţi ani de trăit, evită Francesca acest şantaj subtil.

Dar Francesca greşea.

Nu analizase niciodată sentimentele ei pentru Desmond. Era normal pentru o fată de vârsta ei să aibă admiratori. Desmond era chipeş şi ea se autoiluziona c-o iubea. Faptul că n-o înţelegea nu i se părea semnificativ. Era sigură că dragostea romantică exista doar în romane şi că prietenia ei afectuoasă cu el era un fundament suficient pentru căsătorie. Poate că avea dreptate, dar soarta hotărâse altfel.

Când sosi acasă, Francesca fu dezamăgită

de starea lucrurilor de la Bellavista. Stacey se sălbăticise, deşi tatăl ei o învăţase să scrie şi să citească. Casa era

neîngrijită. Fără bani de la mama lui, Henry nu putea să menţină gospodăria, iar Stella era bolnavă.

Francesca îşi dădu seama că nu va trece mult până ce tatăl ei va fi incapabil să-şi plătească dările, iar proprietatea va fi vândută. Spera doar că va obţine destui bani pe ea.

Stând la hotarul dintre proprietatea îngrijită a vecinului lor şi cea neglijată a lor, Francesca se simţea disperată. Şi Anastasia simţea o nesiguranţă, dar credea că venea din altă parte.

- Iubesc Italia. Cred că ar trebui să mor în altă parte. Bunica îi spunea tatei că ar trebui să merg la şcoală în Anglia. Nu vreau. Mă bucur că a murit şi nu mă mai poate obliga.

Francesca fu şocată.

- Nu vorbi aşa! Ii datorăm mult bunicii şi mi-e dor de ea.

- Dar era bătrână, sublinie Stacey. Nu mai putea trăi mult. Imi plăcea de ea când a încercat să-l convingă pe tata să mă trimită de aici.

In pantaloni scurţi şi tricou, desculţă, cu părul încâlcit, Stacey arăta ca o sălbatică, iar

măgarul completa această imagine.

- Vroia să fii educată, nu să devii o barbară, îi spuse Francesca. Ceea ce ai şi devenit.

Stacey mângâie urechile măgarului.

- Şi ce dacă? se răzvrăti ea. îmi place barbaria

- Ar trebui să mergi la şcoală, insistă Francesca, întrebându-se dacă în eventualitatea că s-ar fi măritat cu Desmond, el va fi de acord ca fetiţa să stea la ei în timpul şcolii. Poate că ar trebui să te iau în Anglia cu mine.

Stacey o privi surprinsă.

- Te întorci? Nu rămâi cu noi?

- Nu pot, Stacey. Trebuie să-mi câştig existenţa şi poate mă mărit.

Stacey coborî de pe măgar, lăsându-l să pască vegetaţia uscată.

- Cu cine?

- Cu un băiat pe care l-am cunoscut la Londra. E drăguţ. O să-ţi placă.

- Ba n-o să-mi placă, spuse Stacey hotărâtă. Eu plănuiam să te îndrăgosteşti de Angelo, să rămâi aici şi să nu mai trebuiască să munceşti.

- Cine e Angelo? întrebă Francesca.

- Cum, n-ai auzit de el? E fiul marchizului. S-a întors acasă, la castel. Arătă într-acolo. E

chipeş, Fran, ca prinţii din poveşti.
Francesca privi clădirea impunătoare din vârful dealului.
- Şi castelul e ca din poveşti, fu Francesca de acord şi râse. Bineînţeles, ştiam că marchizul are un fiu, dar

nu-mi aduc aminte numele lui. N-aş vrea să mă mărit cu un italian şi fără îndoială, el e logodit deja.

- Sunt sigură că nu e. Rosa spune că s-a întors ca să se aşeze la casa lui, dar nu şi-a găsit încă o soţie.

- N-ar trebui să asculţi bârfele servitorilor. Dar probabil că are pe cineva în vizor.

Auzise de Angelo Vittorini, cel care câştigase Grand Prix-ul anul trecut. Era soiul de om care atrăgea atenţia oriunde mergea. Era cunoscut ca un obişnuit al cazinourilor de la San Remo şi Monte Carlo, unde avea un noroc fenomenal şi ca un iubitor de femei frumoase şi bogate, la care avea mare succes. Numele de „Angelo“ nu i se potrivea.

Deci, tatăl lui autoritar îl chemase acasă ca să se însoare cu vreo fată inocentă ca să-şi perpetueze numele, iar apoi să rămână prizonieră în castelul întunecat, pe când el se va întoarce la viaţa de distracţii. Francescăi îi era milă de viitoarea lui soţie, dar fără îndoială

că aceasta ştia la ce să se aştepte. Câtă deosebire de viitoarea ei uniune cu Desmond, cu care va fi şi prietenă şi camaradă, împărtăşind problemele şi speranţele.

- Mă bucur că nu sunt italiancă.

- De ce? întrebă Stacey. Italienii sunt simpatici.

- Oricum, în familiile aristocrate, cred că fetele trebuie să se mărite cu cel les de părinţii lor. Zestrea şi contractele sunt considerate mai importante decât dragostea.

- Nu te poţi opune să te îndrăgosteşti de Angelo, insinuă Stacey. Şi nici el de tine. Eşti frumoasă, Fran şi ieşită din comun, ca o prinţesă din basme. Sper să vă căsătoriţi unul cu altul.

Francesca râse.

- îmi pare rău să te dezamăgesc, scumpo, dar sunt imună la farmecul latin şi-l am pe Desmond, cu care mă înţeleg mai bine, fiind britanic. Cred că ştii că-mi pot petrece weekendul cu prietenii mei în Imperia şi-l voi aduce aici luni.

Stacey era nemulţumită.

- Mami şi tati nu-l vor aici, anunţă ea.

- De ce? Vrea să-mi cunoască familia şi ar fi timpul s-o facă.

Nu credea că părinţii ei ar avea ceva împotriva vizitei lui Desmond. Nici măcar nu-l cunoşteau. Poate credeau că nu e destul de bun pentru

ea. Henry moştenise visuri mari de la mama lui, dar ar fi trebuit să fie mulţumit că ea îşi găsise un prieten stabil.

- Poate vine mâine în vizită, spuse Stacey.
- Cine, scumpo?
- Angelo, desigur.
- N-ar trebui să-i spui signor Vittorini? sugeră Francesca.
- A zis că pot să-i spun Angelo.

Francesca era uimită. Nu ştia că fiul marchizului era în relaţii atât de apropiate cu familia ei, dar explicaţia lui Stacey o miră şi mai mult.

- Merg des la castel. Sunt prietenă cu bucătarul. Mă serveşte cu dulciuri. Angelo mai vine pe acasă, deşi tu nu erai aici. Mi-a spus că i-ar plăcea să aibă un copil blond ca mine.
- Aşa a zis?

Francescăi nu-i plăcea că sora ei mai mică îşi pierdea timpul pe la bucătăria castelului. Dar n-o putea acuza, căci sora ei era mai tot timpul singură, mama ei neavând timp pentru ea, fiind bolnavă, iar italienilor le plăceau copiii.

- Sper că nu te duci acolo cu cerutul.

Nu i-ar fi plăcut ca sora ei să cerşească.

- Bineînţeles că nu, dar dacă Beppo, bucătarul îmi oferă ceva bun, aş fi proastă să refuz. Au mâncăruri bune.

La Bellavista mâncarea era săracă, din cauza lipsurilor şi oftară amândouă.

- Cred că şi prietenii tăi te servesc cu bunătăţi, continuă Stacey. Aş vrea să vin şi eu cu tine.

Aceşti prieteni, familia Calvi, o invitaseră pe Francesca la petrecerea de logodnă a fiului lor mai mare.

- Imi pare rău, scumpo, dar sunt numai adulţi.

- Mai bine eram mare şi mă măritam cu Angelo.

- Dacă ai fi fost adultă, n-ai fi vrut. Acest Casanova italian se pare că o vrăjise pe Stacey. Dacă ai fi mare, ai gândi mai profund.

- Nu cred, insistă Stacey.

Petrecerea familiei Calvi, de fapt un bal mascat, a fost inaugurată de Giulia Calvi, sora viitorului mire, care preluase idei romantice din romane istorice. Ideea ei a fost îmbrăţişată de familia Calvi. Aceştia câştigau bani mulţi din afacerile cu petrol. La fel ca majoritatea italienilor, erau veseli şi se bucurau să găsească o scuză pentru distracţie.

Giulia fusese colegă cu Francesca la pensionul scump din Elveţia şi erau prietene. Giulia fusese încântată că Francesca va fi în

Italia şi va putea participa la petrecere şi insista să vină mascată.

Francesca se hotărî să fie Diana, zeiţa lunii şi îşi făcu un costum ieftin, dar de efect. O convinsese pe Giulia să-l invite şi pe Desmond.

Era nerăbdătoare când porni spre Imperia în micul Fiat, maşina familiei. Era uzat, dar spera s-o ducă la destinaţie.

Drumul urca dealul şi trecea prin sat, o lua pe lângă castel şi biserică, apoi şerpuia mai departe.

Francesca străbătuse cam jumătate din distanţă când, luând-o la vale, observă că nu-i funcţionau frânele. Transpirată, Francesca intră într-o movilă de pe marginea drumului.

Maşina se opri şi Francesca medită asupra situaţiei.

După-amiaza abia începuse si localnicii se odihneau, deşi era cam răcoare. Peisajul era nemişcat. Mai mult, o luase pe un drum nu prea frecventat.

După ce examină maşina, îşi dădu seama că avea nevoie de reparaţii capitale. Poate o va lua cineva şi odată ajunsă la familia Calvi va suna la un service să ia maşina, iar cu puţin noroc va fi reparată luni dimineaţa. Tatăl ei se

va supăra.

Coborî din maşină şi privi în jur. Terase cultivate se întindeau cât vedeai cu ochii. Soarele strălucea pe cerul senin, iar la orizont se zărea marea. Se auzeau maşinile trecând pe autostrada din apropiere, dar nici una nu veni spre ea.

Trebuie să treacă vreun şofer, se gândi ea şi într- adevăr auzi o maşină apropiindu-se. Francesca ieşi în drum să-i facă semn să oprească. Era o maşină sport care venea cu viteză şi se îndoi că şoferul observase semnul ei. Dar acesta se întoarse şi opri lângă ea. Maşina avea o capotă mare şi era decapotabilă.

Şoferul sări peste portieră, nemaiobosindu-se s-o deschidă şi veni spre ea. Deşi era cald, purta un pulover negru, avea ochelari de soare şi părul negru. Era înalt pentru un italian şi suplu, dar era prea mult să spere că era englez.

- Am pană, spuse Francesca. Un guasto.
- Am observat, răspunse el în engleză, cu un slab accent. Privi Fiatul. Nu mă mir. N-aş avea curajul să merg cu maşina ta pe şosea.
- De obicei merge bine, o apără ea.

Călătorim adesea până la Imperia cu ea, dar acum mă tem că s-a stricat.
El privi înăuntru.
- Si, signorina, mă tem că s-a stricat. îţi trebuie o nouă cutie de viteze.
- Vai! De asta se temea. Signore, dacă treci pe lângă un service, le spui să vină s-o repare?
- Da, dar ce vei face până atunci? Pot trece ore întregi. De fapt, s-ar putea să vină abia luni.
- Aşa e. Francesca începu să calculeze în minte cât ar costa-o să închirieze o maşină.
Străinul o studia privindu-i ochii albaştri-cenuşii cu reflexe violete.
Străinul zâmbi.
- Fetiţele ca tine n-ar trebui lăsate singure să conducă rable.
Ea se îndreptă în toată înălţimea ei de un metru şaizeci.
- Nu sunt o fetiţă. Am douăzeci şi ceva de ani şi am experienţă la şofat. Doar că am avut ghinion. Merg undeva.

-Unde?
-La Imperia. Petrec weekendul cu prietenii.
-Şi eu merg acolo. Te pot duce eu.
Francesca privi cu îndoială maşina sport şi

el râse.

- Ultima mea jucărie, eu am proiectat-o, se mândri el. Cei de la Ferrari au făcut-o cum le-am spus. Merge ca un obuz.

Francesca era jenată. Nu mai întâlnise bărbaţi care să-şi facă maşinile la comandă.

- Ti-e frică să te sui în ea? Nu e ca micul tău Fiat, are mulţi cai putere.

- Nu mi-e frică, oricâţi cai putere ar avea spuse Francesca, minţind un pic. îşi ridică bărbia, sfidătoare. Nu maşina o făcea să ezite. El era un străin. Dar bărbatul simţi grijile ei şi râse.

- Crezi că sunt lupul cel rău care mănâncă miei? întrebă el. Fii liniştită, signorina, căci şi eu merg la un bal mascat dat de familia Calvi, de care poate ai auzit.

- Ciudat! exclamă Francesca. Acolo merg şi eu. Am fost colegă de pension cu Giulia Calvi.

- Da? Avea senzaţia că el ştia asta. Bene, înseamnă că aproape ne cunoaştem. Ai bagaje? Deşi nu prea e loc în maşina mea, le îndes eu pe undeva.

Mângâie capota strălucitoare. Evident, era mândru de creaţia lui.

- Eşti foarte amabil. Se îndreptă spre Fiat să-şi ia valiza. Nu-mi spui cum te cheamă?

- Nu, signorina. Va fi un bal mascat, nu trebuie să ne cunoaştem. Aşa că nu-ţi voi spune cum mă cheamă şi nici nu te voi întreba, deşi aş putea ghici.

Intrând în joc, Francesca spuse:

- Te rog, n-o face, deşi oricum mi-ai văzut faţa şi m-ai putea recunoaşte.

- Dar vei fi mascată şi mă voi amuza încercând să te găsesc.

- Va fi o distracţie pe cinste, spuse ea.

încă avea îndoieli în privinţa lui. Instinctul îi spunea să se păzească. Ar fi vrut ca el să-şi scoată ochelarii de soare. Ochii erau ferestrele sufletului şi alături de gura cuiva, spuneau multe despre om. Ar fi vrut să-i ceară să-şi scoată ochelarii, dar nu avea curajul să-i spună că vroia să-l privească în ochi, să vadă dacă era de încredere.

Aşa că-i studie gura, dar aceasta nu trăda decât că era fermă şi proporţionată, cu o mică grimasă ironică, deasupra unei bărbii puternice.

în plus, avea umeri largi, o talie suplă, dar asta nu-i spunea decât că e bine făcut, probabil sportiv, dar nu ştia sigur nici asta.

Ii privi mâinile. Avea degete lungi, bronzate şi nervoase, mâini fine, sensibile. O linişteau. Dacă ar fi fost albe sau groase, s-ar fi ferit de el.
El suspecta că-l cerceta, căci zâmbea ironic, dar nu spuse decât:
- Nu e prea plăcut să ne prăjim la soare. Mergem?
- Da... păi... Işi luă valiza. Era o valiză veche pe care o împrumutase de la mama ei, pentru că era mai mică, dar o agăţă de uşa maşinii şi se deschise, hainele căzând pe jos. Stacojie şi jenată, începu să le adune şi fu supărată să vadă că bărbatul ridică un furou pe care îl privea cu interes. I-l smulse din mână, îl îndesă în valiză şi o închise.
- Ar fi fost mai politicos să priveşti în altă parte, observă Francesca acid.
- Vroiam doar să te ajut, spuse el amuzat. Cunosc echipamentul femeilor.
- A, eşti unul din aceia? întrebă ea cu dispreţ.
El ridică din umeri.
- Nu ştiu ce vrei să zici cu „unul din aceia“. Nu produc lenjerie, dacă la asta te-ai referit.
Nu la asta se referise şi el ştia asta.
- In zilele noastre, continuă el, toate misterele feminine apar în reclame la televizor. Nu-i aşa?

- Mi-e teamă că da.

îl lăsă să-i ia valiza, sperând că încuietorile nu se vor mai deschide şi încuie Fiatul. El puse valiza undeva în spatele maşinii şi-i oferi o pereche de ochelari de soare.

- Pune-ţi-i, şoseaua reflectă strălucirea soarelui.

- Mulţumesc, dar am şi eu.

Căută în poşetă şi scoase unii albaştri şi mici.

- Nu sunt buni, spuse el. Ca majoritatea accesoriilor feminine. Pune-ţi-i pe aceştia. Nu arătau prea bine.

- N-am nevoie, spuse ea.

- Te rog, fă cum îţi spun, îi ordonă el. Hai, că n-avem timp.

îi puse ochelarii şi ei i se făcu pielea de găină când o atinse cu degetele. Fiori electrici îi treceau pe şira spinării.

- Eşti cam arogant, signore.

- Unele femei nu ştiu ce e bine pentru ele, răspunse el.

- Nu mai spune! exclamă ea. Ei bine, sper că eşti mulţumit... Mefisto! încheie ea.

El inspiră rapid surprins.

- De ce mi-ai spus Mefisto?

- Nu ştiu, mi-a venit în minte.

- Bănuiesc că eşti o vrăjitoare, căci aşa voi fi costumat diseară, sau avem legături.

- N-aş zice, se ruşina ea. Nu mi-ar plăcea să-ţi pot citi gândurile.

- în clipa asta ţi s-ar părea interesante, observă el.

- Mira-m-aş. Oricum, e mai bine să fiu prevenită. Voi evita toţi diavolii diseară.

- Ştii că n-ai cum să scapi. Permite-mi. O împinse uşor spre maşină, o aşeză pe scaun şi-i puse centura de siguranţă. Francesca simţea furnicături prin tot corpul.

Maşina era atât de scundă că părea că se aşezase în stradă. Apoi intră şi el în maşină, sărind uşa şi porni motorul. Maşina plonjă în jos pe pantă şi curentul îi flutura părul. Drumul se arunca sub botul maşinii.

Viteza te înveselea. Maşina era îngustă aşa că erau aproape unul de altul, aproape că-şi atingeau coapsele şi era conştientă de trupul lui suplu şi musculos. El şofa concentrat, ştiind că o greşeală la viteza aceea ar fi fost fatală.

Şoferii italieni conduceau cu viteză maximă şi majoritatea accidentelor erau coliziuni frontale. El sfida limita de viteză, bazându-se pe faptul că drumul era pustiu la acea oră. Doar când treceau prin localităţi încetinea.

Francesca răsuflă uşurată. îşi scoase ochelarii de soare, îi puse pe torpedou şi scoţând un pieptene,

începu să-şi aranjeze părul. Oprit la un semafor, şoferul ei o privi.

- Bene, ce zici de performanţele maşinii? întrebă el.

- Sunt bune, dar mă consider norocoasă că am ajuns teafără.

- Ştiu să conduc. Apoi adăugă: Eşti apetisantă, signorina.

- Chiar ai vrut să-mi testezi nervii? se indignă ea.

- Poate am vrut să văd din ce aluat eşti făcută.

- Atunci, sper că eşti mulţumit.

Semaforul se făcu verde şi maşina înaintă.

- Foarte satisfăcut, spuse el.

Asta o cam zăpăci. Era doar o pasageră, îşi repetă ea. El căutase s-o sperie din pură răutate, crezând-o o străină timidă şi era doar surprins că ea nu se trădase. O deranja, căci virilitatea lui o tulbura. încercase să stea cât mai departe de el, lipindu-se de portieră. Desmond n-o tulbura aşa. Ca să fie cinstită, Desmond n-o emoţionase vreodată. Işi spunea că-l iubea, dar nu o excita. Bunica ei o protejase şi la facultate fusese şocată şi dezgustată de relaţiile amoroase ale colegelor

ei. O idealistă romantică, gândea că dragostea e o mare aventură, culminând cu noaptea nunţii. Visele acestea slăbeau frumuseţea acestei nopţi. Desmond

încercase să se culce cu ea, dar îi spusese sincer că preferă să aştepte. El fusese de acord, în loc să se despartă de ea şi asta o făcuse să-l respecte şi o asigurase că o iubea cu adevărat.

Acum, magazine şi cafenele se înşirau de-a lungul drumului care ducea spre vest, departe de portul unde uleiul de măsline, sursa locală a prosperităţii, era exportat. In timp ce urcau încă o colină, se înmulţeau palmierii, lămâii şi portocalii.

In faţa porţilor deschise de fier forjat, pe unde se ajungea la vila ascunsă de arbuşti, tovarăşul ei opri maşina.

- Ne vom despărţi aici, spuse el. Dacă te duc până acolo, va trebui să salut familia Calvi şi n-aş vrea să-i încurc, acum că se pregătesc de petrecere.

- Ai drepate, răspunse Francesca, întrebându-se dacă acesta era motivul real pentru care nu vroia să-i salute.

Cu o grijă exagerată, îi înmână valiza.

- N-aş vrea ca furoul tău albastru să cadă iar pe jos, spuse el ironic.

- Ei bine, o mie de mulţumiri, spuse Francesca. Adio, signore.

- Nu adio, doar arrivederci.

- Aşa e, ne vom vedea diseară.

- Poţi să fii sigură de asta. Zâmbi maliţios. Mai ales că ai o datorie faţă de mine. Francesca roşi, mânioasă.

- Ştiu că-ţi sunt datoare, dar sper că eşti prea generos să accepţi plata.

- Nu-ţi voi cere nimic ce n-ai vrea să-mi dai, spuse el misterios.

- Chiar aşa? Şi în ce va consta plata?

- Vei afla la timpul potrivit. Se sui din nou în maşină, o salută cu mâna şi demară. Francesca îl privi cum se îndepărta, încruntată. Dacă vroia să se lege de ea diseară, îl va pălmui. Apoi îşi aminti că şi Desmond va fi acolo, şi deşi nu credea că va avea nevoie de protecţia lui, el sigur o va monopoliza. Acest negustor vitezoman nu va avea ocazia s-o supere. îşi luă valiza şi se îndreptă spre vilă.

Capitolul 2

Pe toată coasta Liguriei munţii coboară în mare, iar ţărmul e plin de golfuleţe cu câte un

orăşel: se înşiră ca nişte mărgele. Nu prea e teren plat, iar vilele şi hotelurile se cocoaţă pe dealurile dinainte de Apenienii Ligurieni. In nord, munţii sunt pustii şi sumbri, păzind câmpia Lombardiei.

Imperia, capitala provinciei cu acelaşi nume, era împărţită în două, Oneglia spre est şi San Maurizio spre vest. Era renumită pentru industria uleiului de măsline, iar prosperitatea creată de acesta făcuse ca locuitorii săi să fie printre cei mai bine plătiţi muncitori din zonă. Pe de altă parte, cultivarea florilor, cealaltă activitate principală, era mai dificilă, necesitând trezirea dis-de-dimineaţă şi udarea de trei ori pe zi.

Familia Calvi era dintre cei care prosperaseră din comerţ, deşi nu erau la fel de bogaţi ca familia Vittorini, care practic deţineau afacerile cu ulei de măsline. Trăiau într-o vilă drăguţă pe pantele din vest, dar petrecerea lor ambiţioasă nu se dădea acasă: închiriaseră un hotel. După aceea, Francescăi i se spusese să se întoarcă la vilă şi să-şi petreacă restul weekendului cu prietenii, iar Desmond era bineînţeles şi el invitat.

Giulia o aştepta privind de la balconul de la etajul întâi şi fu surprinsă s-o vadă venind pe

jos. Alergă în întâmpinarea ei, exclamând:

- Cara mia, ce s-a întâmplat. Unde ţi-e rabla?

- Undeva pe colinele spre Bellavista, o informă Francesca. Şi sper ca tatăl tău o să mă ajute s-o iau de acolo.

- Bineînţeles, îi va face plăcere, dar intră, pari obosită şi înfierbântată, spune-mi ce s-a întâmplat. Se vede că ai trecut prin multe peripeţii.

în salonul răcoros cu podea de marmură, în faţa unui pahar de limonadă rece, Francesca îi povesti prin ce trecuse.

Giulia era o fată suplă şi brunetă, purtând pantaloni şi bluză, care aproape deveniseră o uniformă printre fetele de pe Riviera, indiferent de

naţionalitate. O interesă mai mult salvatorul Francescăi şi începu să speculeze cine ar fi putut fi.

- Dacă şofează atât de repede, probabil e un pilot de curse. Vorbea în engleză ca să mai exerseze cu Francesca. Inşiră o listă de nume, terminând cu: Camilo Ardoino, căruia îi plac maşinile sport, dar e scund şi blond. Angelo Vittorini, dar nu... el foloseşte Ferrari-ul tatălui său de când s-a lăsat de sport şi mă îndoiesc

că va veni diseară. Apoi e Roberto, dar nu, e în Spania. Nu, cara, nu-mi imaginez cine a fost.

- Ar trebui să fac o baie şi trebuie să-mi calc rochia.

- Si, si, imediat.

O conduse în camera Francescăi, dotată cu propria baie.

- Prietenul tău nu se supără că ai călătorit cu străinul? O maşină sport are doar două locuri, e intim, nu-i aşa? Dar probabil că nu-i vei spune.

Francesca roşi uşor, amintindu-şi senzaţiile pe care le avusese lângă străin.

- Des nu se va supăra, spuse ea repede.

- Un italian ar fi foarte gelos.

- Des nu e aşa. Are încredere în mine.

- Pe mine m-ar deranja, declară Giulia deschizând uşa băii. Un bărbat ar trebui să fie furios dacă alt bărbat măcar se uită la înamorata lui.

- Nu mi-ar plăcea asta, râse Francesca. Ar fi rău ca Des să n-aibă încredere în mine.

- Dar dacă un bărbat nu e gelos, cum să crezi că te iubeşte? insistă Giulia.

Francesca spuse nehotărâtă că erau multe alte căi de a o dovedi. Atitudinea Giuliei era tipic latină. îi plăceau certurile şi intrigile, ca şi cochetăria. Era femeie şi nu înţelegea

camaraderia dintre bărbaţii şi femeile din Anglia. Francesca intenţiona să-i spună lui Desmond despre mica ei aventură şi se aştepta ca pe el să-l distreze asta.

Rochia ei era şifonată şi îşi lăsase arcul lung în Fiat, nevrând să-şi împovăreze însoţitorul cu un accesoriu atât de ciudat. Nu considera asta o mare pierdere, căci oricum ar fi încurcat-o. Tunica albă scurtă i se strângea pe talie şi nu avea mâneci. Pe un umăr purta o tablă cu imitaţii de săgeţi şi o semilună de argint în păr. Sandalele legate până la genunchi erau de asemenea argintii. Costumul i se potrivea, subliniindu-i firea rezervată. Arăta foarte mult ca vânătoarea fecioară.

Giulia se deghiza într-o doamnă florentină, o alegere pe care o cam regreta, căci rochia grea de brocart o încurca, deşi arăta bine cu părul ei negru strâns sub o bonetă de catifea cu perle.

- Cred că ai un costum mai rezonabil, spuse Giulia. Nu-ţi împiedică mişcările.

- Dar tu arăţi mai distinsă, declară Francesca. Arăţi magnific. Toţi te vor privi, nimeni nu se va mai uita la mine.

- Ba da, o asigură Giulia. Ai o înfăţişare ca de pe altă lume. E incitant, cara, bărbaţii se vor simţi atraşi de tine ca muştele la miere. Ii

atrag cele inaccesibile.

- Prostii! Vorbeşti de parcă aş fi o ciudată!

Desmond Watson ieşi în întâmpinarea maşinii familiei Calvi în faţa hotelului. Fetele îşi puseseră măştile. Desmond era bine făcut, şaten cu părul lung. Avea ochii albaştri şi o expresie nevinovată care ascundea o minte analitică. Dispreţuind ca tot englezul hainele sofisticate, se mulţumise să închirieze o pelerină neagră, sub care îşi putea purta cămaşa şi pantalonii. O cunoştea pe Giulia, o mai întâlnise şi mormăi ceva împotriva purtării măştilor, în timp ce le ajuta să coboare din maşină. Părinţii Giuliei plecaseră înainte ca să verifice dacă totul era gata.

- Parcă am fi nişte copii care joacă „hoţii şi vardiştii“, se plânse el. Nu păcălim pe nimeni. V-am recunoscut imediat.

- Cred că ai recunoscut maşina, chicoti Giulia. Şi, bineînţeles, pe Fran. O mască nu poate înşela un îndrăgostit.

- Aş recunoaşte oricând picioarele lui Fran, declară Desmond, privindu-le admirativ.

- Eu nu te-aş fi recunoscut decât după voce, îi spuse Francesca, aşa cum eşti înfofolit în pelerina asta cu glugă. Parcă ai fi un

închizitor.

Această comparaţie părea să-l mulţumească şi le spuse fetelor că arătau bine, ceea ce era complimentul lui suprem, fiind cam lipsit de imaginaţie.

Trecură printr-un vestibul de marmură, ornat cu ghivece cu plante, apoi îşi arătară invitaţiile majordomului, care îi îndrumă spre domnul şi doamna Calvi, care îşi aşteptau oaspeţii. Ei erau singurii care nu purtau măşti. Aşteptau sub un candelabru, zâmbind noilor veniţi, făcând câte un comentariu despre costumele lor şi prefăcându-se că nu-i recunoşteau.

în celălalt capăt al sălii erau nişte uşi care dădeau spre o terasă, care cobora spre o grădină.

De obicei Desmond se distra mergând la cluburi de noapte, deşi adesea munca lui îl ducea la astfel de petreceri. Se întreba dacă i se va permite să scrie un reportaj despre bal în ziarul său.

- Nu ştiu, îl informă Francesca şi orchestra începu să cânte, iar Desmond spuse:

- Ei bine, hai să începem, şi începură să valseze.

Când se aşezară pe scaunele aurite înşirate de-a

lungul pereţilor, el începu să-i povestească:

- Păcat că Bellavista nici nu e trecută pe hartă, regretă el. Ne-am fi putut distra mai mult acolo.

- Dar vreau să-i cunoşti pe părinţii mei, spuse Francesca, gândindu-se că el ar fi trebuit să fie mai interesat de asta, căci erau logodiţi, dar se gândi că a cunoaşte viitorii socri era poate un calvar, aşteptând aprobarea lor. Aprobarea sau dezaprobarea părinţilor ei n-ar fi contat, oricum. Erau nişte tineri moderni şi nu s-ar fi lăsat influenţaţi.

- Şi vreau să vezi Bellavista, continuă Francesca. E casa mea.

- Am auzit că e un loc profitabil.

Aproape că era gata să spună că fusese, dar se abţinu. Nu era nevoie să denigreze proprietatea înainte chiar ca el s-o vadă, dar se temea că până şi el îşi va da seama că mergea spre ruină, cu tot ceea ce implica asta.

Fratele Giuliei, Alberto, era suplu şi vesel, îmbrăcat cu o tunică şi pantaloni colanţi. Avea afaceri în Milano şi era considerat o partidă bună pentru Beatrice Murano. Ambele familii erau de acord cu această uniune. Privindu-i, Desmond spuse:

- La italieni, contează mult familia. Aceştia doi au avut de ales?

- Nu e chiar o căsătorie aranjată, dacă asta vrei să spui, interveni Francesca, ştiind amănuntele de la

Giulia. Alberto i-a fost prezentat lui Bea în acest scop si în mod convenabil s-au îndrăgostit, cel puţin ea. N-a fost greu dacă iei în considerare că a făcut şcoala la mănăstire si era gata să se îndrăgostească de primul bărbat prezentabil pe care l-a întâlnit. El, bineînţeles, a ajuns la stadiul în care vroia să se liniştească... Se opri, amintindu-şi că auzise asta în legătură cu altcineva. Tânărul Alberto, ca şi Angelo Vittorini, se distrase probabil în tinereţe şi era destul de bucuros să-şi accepte mireasa tânără şi iubitoare, şi zestrea ei. Un aranjament excelent, pentru bărbat. Căsătoriile de pe continent sunt lucruri foarte complicate, continuă ea, contracte, înţelegeri şi zestre.

- Tu ai zestre, scumpo? întrebă Desmond în glumă. Câţiva butaşi de viţă de vie, sau un smochin?

- De asta vrei să te însori cu mine? întrebă Francesca.

- Nu fi prostuţă, îi reproşă el prefăcut. Ce s-a întâmplat? Ea exclamase, căci îl văzuse pe Mefisto.

Evident, el tocmai venise, căci săruta mâna

doamnei Calvi şi-i spunea vreun compliment, căci ea zâmbea. Apoi se îndreptă şi privi prin sală. Colanţi vişinii, tunică şi pelerină, coarne şi mască făceau din el un personaj barbar şi captivant. Trebuie că era tovarăşul ei de drum, căci era singurul deghizat aşa.

Desmond privi în aceeaşi direcţie şi exclamă:

- Doamne, uite cine a venit!

- Regele demonilor, chicoti Francesca.

- Aşa se pare. Doar un ticălos ar putea purta costumul ăla şi să supravieţuiască, spuse Desmond în timp ce diavolul suplu se apropie de o brunetă superbă.

- Evident, ştie unde sunt bani, continuă Desmond. Aceea e Maria Donizetti, sunt sigur. Una dintre cele mai bogate moştenitoare de pe Riviera.

- O cunoşti?

Desmond zâmbi.

- Dragă, ea nu se amestecă printre oamenii obişnuiţi, dar mi-a arătat-o cineva. Face parte din slujba mea să cunosc lumea. Se pare că-l cunoaşte pe Mefisto.

Fata era în braţele demonului roşu.

Deşi căuta să se autoconvingă de contrariul, Francesca era vag dezamăgită că

demonul n-o observase. Se aşteptase ca el s-o salute. Nu se aşteptase s-o ignore complet. Se gândi puţin şi îşi dădu seama că nu avea de ce se teme. El era cu prietenii lui, Maria Donizetti părea conştientă de identitatea lui, oameni bogaţi şi influenţi şi probabil uitase de ea. Era de departe cel mai şocant personaj şi ar fi fost jenant ca el s-o recunoască.

Privi curioasă la partenera lui când dansau pe lângă ea. Maria Donizetti purta un costum oriental, şalvari largi transparenţi şi o bluză brodată fără mâneci, dar nu-şi descoperise pântecul. Avea un văl subţire şi o mască neagră în partea superioară a feţei. Purta bijuterii de braţe, la gât şi la glezne şi o piatră preţioasă strălucea pe banda de pe frunte. Erau evident bijuterii veritabile. Gura lui Mefisto zâmbea diabolic, dar părea atras de partenera lui, care vorbea într-una în timp ce dansau. Apoi îi pierdu din vedere.

Desmond sări în picioare.

- Hai, Fran, am stat destul, deşi nu prea mă încântă valsurile astea de modă veche, dar măcar am avantajul de a fi aproape de tine.

într-o cameră alăturată era un bufet cu gustări. Toţi se prefăceau că nu-i recunoşteau pe ceilalţi. Francesca îi recunoscuse imediat pe

Alberto şi pe Beatrice.

Lumini colorate se plimbau peste invitaţi. Lanţuri de hârtie erau aruncate în jurul cuplurilor.

Toată seara, Francesca stătu lângă Desmond, simţind nevoia ca el s-o protejeze de personajul diabolic, dar cum acesta nu avea intenţia s-o abordeze, dansă şi cu alţii.

Muzica veselă şi penumbra produceau o atmosferă senzuală. La miezul nopţii luminile aveau să se

aprindă şi să se spună toasturi în cinstea cuplului; apoi dansatorii vor descoperi cine fuseseră partenerii lor, în caz că se îndoiau.

Nimeni nu încerca gesturi familiare şi câteva însoţitoare supravegheau fetele necăsătorite. Dar multe cupluri dispăreau pe terasă şi când se întorceau îşi aranjau costumele.

Francesca dansă cu toţi care o invitau, iar vinul de Chianti pe care îl băuse i se urcase la cap. Evită să iasă pe terasă, până când un tânăr o trase afară. Incercă s-o sărute, dar ea fugi în grădină, o nimfă urmărită de un satir.

Cum era hotărâtă să scape, el obosi repede şi plecă după o pradă mai uşoară.

Francesca rămase în grădină, savurând aerul răcoros al nopţii. Deşi se auzeau şoapte

şi chicoteli, nu era nimeni în preajma ei. Se plimbă pe potecile pavate, umbrite de chiparoşi şi parfumate de trandafiri. Ajungând la capătul grădinii, un zid scund de piatră o separa de şosea. Putea vedea luminile oraşului răspândite sub ea şi luna tristă. Stelele formau un mozaic auriu deasupra capului ei.

- In sfârşit, te-am găsit!

Francesca se întoarse, speriată că urmăritorul ei o prinsese, dar recunoscu vocea. Era Mefisto, mai arogant ca niciodată.

- Am crezut că eşti prea ocupat ca să mă observi, răspunse ea, cu inima bătând repede. El se sprijinea neglijent pe soclul unei statui şi spuse:
- Bineînţeles că te-am observat, dar păreai ocupată cu ciudatul ăla în pelerină neagră. Pot să întreb cine era?
- Nu e ciudat, e conaţionalul meu, e... ăăă.... Ezită. La urma urmei, nu erau logodiţi oficial.
- Prietenul meu, spuse ea.
- Şi nu s-ar putea să vă despărţiţi? sugeră el. Francesca nu spuse nimic, doar ridică din umeri. In
tăcerea care se lăsă, se auzea muzica şi zgomotul traficului rutier. Ochii lui o fixau ca aceia ai unui şarpe. Nervoasă, rupse o frunză.

Nemaiputându-i suporta privirea, murmură:

- De ce m-ai urmărit? Ce vrei?

El râse.

- Păi, să ne cunoaştem mai bine. Mă intrigi, eşti ca o floare din nord şi ţi-ai ales bine costumul. Artemis, fecioara vânătoare, dar chiar şi ea s-a îndrăgostit de Endimion.

Continua s-o studieze din cap până-n picioare. Părea o statuie de alabastru. Doar masca ei neagră discorda.

- O fată de zăpadă, o admiră el, dar pun pariu că e foc sub gheaţă.

O tulbura privirea lui hipnotică, deşi nu-i putea vedea ochii, dar era hotărâtă să nu lase să se vadă asta.

- Presupui tu, răspunse ea surprinzător de rece. Trebuie să mă întorc.

El se depărtă de soclul statuii cu o mişcare rapidă şi o prinse de mână.

- De ce vrei să fugi? întrebă el. Aici pari mai în elementul tău. Poate că eşti zeiţa lunii. îţi mai trebuie doar vreo doi câini ca să fie imaginea completă. Eşti frumoasă, cu luna în spate. Eşti ca o floare fragilă.

îi prinse şi cealaltă mână şi o ţinu la piept. Ea nu se împotrivi, căci n-avea şanse de izbândă.

- Te rog, lasă-mă să plec, îl rugă ea cu un

tremur în glas. Ciudat, simţea furnicături pe şira spinării. Acest bărbat avea un magnetism periculos şi vroia să scape.

- Nu înainte să-ţi plăteşti datoria, spuse el. Ti-am promis că voi veni s-o încasez.

De ce nu stătuse lângă Desmond? Toată seara aşteptase subconştient această întâlnire, care avusese loc în partea izolată a grădinii, de unde îi era greu să scape. Era inevitabil, şi asta o speria.

Era o aiurită. El era doar un playboy italian care vroia să se distreze după care să dispară pentru totdeauna.

- Ei bine, dacă aştepţi un sărut pentru că m-ai ajutat, bănuiesc că aş fi rea să te refuz, dar în seara asta e inflaţie de săruturi, spuse ea..

- Cu toate astea sunt foarte plăcute, spuse el.

- Doar când atracţia este reciprocă, răspunse ea. Cum pari să crezi că meriţi unul, fă-o şi apoi dă-mi drumul.

- Mă bucur să aflu că vrei să-ţi plăteşti datoriile, remarcă el. Femeile încearcă să evite asta.

Aşa cum se aşteptase, îi dădu drumul mâinilor ca să o poată îmbrăţişa, dar apoi aşteptă. Nervii îi erau întinşi la maximum, aşteptând

mângâietrea lui. In cele din urmă, nerăbdătoare, strigă:

- Pentru Dumnezeu, sărută-mă o dată!

- Ce invitaţie irezistibilă! Incet, braţele lui se strânseră şi-i putea simţi inima bătând sub tunica roşie şi se temu că şi el i-o va simţi pe a ei, care bătea nebuneşte. Dar el tot n-o sărută.

- Cred că tu trebuie să-mi dai sărutul, sugeră el blând, la urechea ei.

Francesca îşi dădu capul pe spate, într-un efort de a-i vedea faţa şi luna străluci în coarnele lui. Lucifer în carne şi oase, se gândi ea, dar reuşi să spună calm:

- E ideea ta. Nu mă simt generoasă.

- Evident, murmură el. Mă întreb de ce. Eşti britanică, nu-i aşa? Inţeleg că domnişoara engleză

modernă se crede egala bărbaţilor şi că are dreptul la experienţe rezervate altădată doar bărbaţilor. Vei găsi că e plăcut să mă săruţi.

- Dacă-ţi imaginezi că am moravuri uşoare, greşeşti, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, căci el o strângea tare în braţe. Nu sunt disponibilă pentru toţi, şi mă strângi prea tare.

El îşi relaxă strânsoarea, dar o mângâie pe spate, dându-i senzaţii ameţitoare.

- Eva, înainte de a cădea, spuse el. îmi permiţi să joc rolul ispititorului?

- E potrivit, căci te-ai îmbrăcat în diavol, doar că trebuia să vii sub forma unui şarpe. Nu, signore, nu mă poţi ispiti.

- îţi par nesuferit?

- Da, sigur, minţi ea, ştiind că n-o credea. Avea senzaţia că o punea la încercare. Oare vroia să vadă dacă o poate seduce?

- Poate că eşti accesibilă prietenului tău? insinuă el. îl laşi să profite de privilegiile lui?

- Sigur că nu! Mă respectă, n-ar... Nu e treaba ta! se indignă Francesca.

- Chi lo sa? murmură el. Eşti cumva frigidă?

- La ce altceva te aştepţi de la o fecioară de zăpadă, o zeiţă fecioară? Era exasperată. Nu ştiu ce vrei, dar

Desmond e băiat cuminte, nu un lup ca tine. Se mişca stingherită în braţele lui. Uite ce e, îţi vrei datoria sau nu? Dacă n-o vrei, te rog să mă laşi să plec.

Spre surprinderea ei, îi dădu drumul şi în timp ce ea făcea un pas înapoi, îşi încrucişă braţele pe piept.

- Prefer să aştept până vei fi binevoitoare.

In loc să se simtă uşurată, era dezamăgită. Ruşinată de reacţia ei, spuse furioasă:

- Eşti un optimist! Mă voi feri de tine în viitor.

- Şi dacă nu mă vei putea evita?

- Nu fi absurd. Nici nu ştii cine sunt.

- Am o bănuială serioasă.

- Da? Ai întrebat familia Calvi cum mă cheamă?

- N-a fost nevoie. Ii vei întreba care e numele meu?

Il privi pieziş. Era în umbră, dar luna i se reflecta în
ochi, după mască. Incercând să nu se lase fascinată, spuse:

- Nu voi face asta, îmi voi aminti de tine ca de regele diavolilor. Iţi mulţumesc că m-ai luat cu maşina, dar după noaptea asta sper că drumurile noastre nu se vor mai întâlni.

El râse.

- Speranţe deşarte. Soarta noastră ne uneşte.

- Sunt sigură că greşeşti.

- Hm. Eşti supărată că nu te-am sărutat?

- Bineînţeles că nu, m-am simţit uşurată. îi părea bine că el nu putea vedea că roşise. Acum, dacă mă scuzi, voi pleca...

O prinse de braţ.

- Te temi că te-aş putea fura prietenului tău? Ştii că aş putea.

- Eşti cam încrezut, nu-i aşa? îl întrebă cu dispreţ. E nevoie mai mult decât de priceperea unui fustangiu ca să mă despartă de Desmond.
- Deci asta crezi că sunt? Greşeşti, amore mia, şi îmi pasă mult de tine.
- Te rog, nu încerca să mă reţii, signore, spuse ea rece. Desmond va crede că m-am rătăcit. Mă va căuta.
- Şi nu ţi-ar plăcea să te găsească aici cu mine? Va fi furios?
- O, nu, are încredere în mine, dar mă va tachina.
- Atunci, e foarte diferit de mine. Eu aş fi furios, dar de fapt nu te-aş fi pierdut din vedere.
- Italianul gelos?
- Exact. Sunt italian şi-s gelos pe onoarea femeii mele. Atunci presupun că nu e aici, căci îţi permite să cauţi alte distracţii?
- De fapt, este aici.

îi dădu drumul braţului, dar Francesca nu încercă să plece. îşi aminti de fata în costum oriental. Nu-şi aminti numele ei, doar că era o moştenitoare bogată.

- Şi totuşi, îţi petreci timpul jucându-te cu mine? îi reproşa ea.
- Jucându-mă? E un cuvânt pe care nu-l

cunosc, signorina.
- Ei bine, descrie comportamentul tău, care e de blamat.
- Deloc. Vezi tu, în clipa de faţă ea nu e conştientă de intenţiile mele.
Asta o surprinse. Din ce văzuse, partenera lui fusese foarte voioasă să-i primească avansurile. Era intrigată de relaţia lor şi vroia să-l determine să se clarifice.
- Absenţa ta prelungită o va supăra, se hazardă ea. Apoi, amintindu-şi atitudinea Giuliei faţă de pretendenţii ei, îşi dădu seama de o posibilă explicaţie. Doar dacă nu te foloseşti de mine ca s-o faci geloasă?
- Signorina, ce gând urât!
- Ţi se potriveşte. Deşi nu apreciez să fiu folosită.
- E o presupunere ridicolă. El era aproape mânios.
- Orice ar fi, acum trebuie să plec. Buena notte, signore.
El făcu o plecăciune.
- Arrivederci, cara mia, căci datoria ta n-a fost încă plătită.
- Ai avut ocazia, dar n-ai profitat, sublinie ea.
- Ţi-am spus că prefer să aştept să fii mai binevoitoare.

- Visează...

- Sunt foarte răbdător, signorina, şi foarte tenace.

- Nu mă îndoiesc, dar mai bine ţi-ai canaliza aceste calităţi în direcţia cea bună, adică spre altcineva.

Enigmatic, el spuse:

- Chi lo sa?

- Eu ştiu. Addio, signore.

Fugi de lângă el şi n-o urmări, decât cu râsul ironic. Privi înapoi când urcă scările. El stătea încă la umbra copacului, abia vizibil şi simţi că o privea. Poate n-a vrut să spună nimic atunci când a spus că au aceeaşi soartă, era doar o expresie înflorită şi ea spera sincer că nu era aşa, era prea tulburător... Ce idee, loialitatea ei era pentru Desmond! Mefisto avea altă iubită, oricum. Probabil cealaltă nu era pe deplin pe gustul lui, vroia doar averea ei, aşa că se distra cât era încă liber. Dar nu alesese bine când se luase de ea. Reintră în sală.

Mai erau doar cinci minute până la miezul nopţii şi când acesta veni, luminile deveniră mai puternice şi invitaţii îşi scoaseră măştile în exclamaţii de surpriză sau de confirmare. Puţini reuşiseră să nu fie recunoscuţi. Apoi se distribui şampanie pentru toastul în cinstea cuplului de logodnici.

Francesca, acum din nou lângă Desmond,

privi după Mefisto, dar acesta dispăruse.

Când se întoarseră la vilă, o întrebă pe Giulia ca din întâmplare cine era diavolul roşu.

Giulia râse.

- Cum nu a fost prezent la scoaterea măştilor, cred că n-a fost invitat. Toţi l-au observat, dar n-a îndrăznit să se arate fără mască. Câteodată se strecoară şi străini la balurile mascate, sau poate era un reporter deghizat. Au mult tupeu.

- Dar părea s-o cunoască pe domnişoara în costum oriental, Maria nu-ştiu-cum.

- Maria Donizetti? Săraca, e foarte urâtă şi ar accepta avansurile oricărui bărbat, oricine ar fi, declară Giulia. Poate chiar a fost complice la prezenţa lui aici din noaptea asta. O privi pe Francesca îngrijorată. Sper că nu te-a atacat? Dar bineînţeles ai fost cu Desmond tot timpul.

- Era un personaj frapant şi eram doar curioasă, spuse Francesca vag.

Nu fusese cu Desmond tot timpul şi probabil Mefisto se invitase singur. Il acceptase fiindcă spusese că era prieten cu familia Calvi şi mergea la bal, dar toţi ştiau că petrecerea fusese anunţată tuturor, aşa că asta nu dovedea nimic. El vroise doar să-i câştige încrederea. Era doar un aventurier, căutându-şi norocul. Poate chiar şi-a imaginat

că era bogată. Simţind că fusese păcălită, se hotărî să nu se mai gândească la el.

Capitolul 3

Luni dimineaţă, alături de Desmond, Francesca merse cu Fiatul reparat înapoi printre coline. Reparaţiile costaseră mult şi plătise din banii ei, sperând ca tatăl ei să i-i deconteze. în plus, mecanicii o avertizaseră că maşina nu va mai rezista mult.

Ziua dinainte o petrecuse cu Desmond, plimbându-se prin oraş şi înotând pe plajă. Familia Calvi îl invitase să ia cina cu ei.

în dormitorul ei, Giulia îi spusese Francescăi, sincer ca o veche prietenă, că Desmond era o dezamăgire.

- E un om comun, cara mia. Nu mi-ar face inima să bată şi nici măcar nu e bogat.

- Nu m-aş mărita pentru bani, îi spusese Francesca, zâmbind, şi nu vreau ca inima mea să facă gimnastică.

Avem o relaţie confortabilă, de prietenie şi ne cunoaştem bine.

Nu ca acel demon tulburător de noaptea trecută, dar nu vroia să-şi amintească de Mefisto. Era genul de bărbat de care o fată respectabilă mai bine s-ar păzi.

- Ce plictisitor! comentă Giulia.

Totuşi, în timp ce conducea spre casă, îşi aminti de Mefisto. Il privi pe furiş pe Desmond, stând lângă ea. Deşi nu ieşea în evidenţă, era atrăgător şi arăta bine în cămaşa albastră, descheiată la gâtul bronzat, dar n-o emoţiona. Ce avea celălalt şi el nu? Orice ar fi fost, el captiva toate fetele drăguţe pe care le cunoştea.

Drăguţe? Il întrebă pe Desmond:

- Crezi că sunt drăguţă?

- Ce întrebare!

- Crezi?

- Dragă, n-ai nevoie să-ţi spun asta. Eşti foarte frumoasă. Dar de ce ai nevoie de complimente?

- Nu vreau complimente, ci adevărul. Mă întrebam ce impresie fac cuiva care mă vede pentru prima oară.

Desmond o privi admirativ, cu părul blond deschis, cu trăsăturile ei delicate, nasul drept, genele lungi.

- Cineva pe care l-ai cunoscut la bal? întrebă el suspicios.

- A, nu cineva anume. Cu un efort îşi păstră vocea calmă. Oricum, aveam măşti.

- Ce să spun! remarcă el. Ochii i se îngustară. Te temi că cineva care a fost sedus

de tine mascată ar putea fi dezamăgit de realitate?

- Nu, sigur că nu, spuse ea repede, toţi ne-am scos măştile la miezul nopţii. Dar Mefisto nu fusese acolo când se întâmplase asta. Apoi îşi aminti că o văzuse mai înainte... Oare de ce o obseda? Deoarece fusese atât de sigur că se vor mai întâlni? Dar el nu ştia unde locuia şi dacă o va căuta în Imperia, n-o va găsi. Conştientă că Desmond o privea curios, schimbă subiectul, arătându-i terasele cu măslini de pe dealuri. Terasarea, singura cale de a reţine umezeala şi solul pe pantele abrupte, era foarte veche. Unii spuneau că data de pe vremea romanilor.

Francesca îl cunoscuse pe Desmond la o expoziţie de artă a unui artist debutant. Temporar, o pasiona atunci pictura şi se dusese singură, deoarece doamna Temple dispreţuia arta modernă. Desmond trebuia să scrie o recenzie despre pictor. Fusese atras imediat de fata distinsă, în contrast cu studenţii la arte, neîngrijiţi, şi găsise un pretext să-i vorbească. Din acea clipă, dimineaţa deveni încântătoare pentru ei şi râseră pe ascuns de picturile de neînţeles prezentate ca opere ale unui geniu. Apoi o invitase la cină.

După aceea s-au întâlnit des, în ciuda

dezacordului doamnei Temple. Francesca fusese singură şi tânjea

după un tovarăş tânăr. Deşi îl captiva, Desmond se gândea şi la partea materială. Bunica era aparent bogată şi lui Desmond îi plăcea să trăiască bine, deşi nu avea posibilităţi. Când doamna Temple murise, fu uimit de decizia Francescăi de a urma un curs de gospodină, căci îşi imaginase că bătrâna îi lăsase destui bani. Când îşi dăduse seama că nu era aşa, îşi mutase gândurile la proprietatea din Italia. Cum nu discutase asta cu el, îşi făcea iluzii. Ea îi spusese că vrea să muncească, dar Desmond crezuse că o făcea ca să fie independentă, nu de nevoie. Ii plăcea de ea, dar vroia o soţie cu bani. Aşa că nu o ceruse încă de nevastă, făcuse doar aluzii, aşteptând să vadă situaţia de la Bellavista.

Când ajunseră în vârful pantei şi drumul trecu pe lângă castel, Desmond privi clădirea imensă.

- Presupun că acesta e castelul care dă numele satului, Castel Vecchio, remarcă el. E impozant.

- In trecut, localnicii îl numeau Castel Diavolo, căci proprietarii aveau o reputaţie scandaloasă.

- Cei de acum au una mai bună?

- Sigur, s-au civilizat. Ca majoritatea aristocraţiei italiene, familia Vittorini e foarte veche. Fosta soţie a marchizului, acum e văduv, era o descendentă a ducilor de Milano, Visconti, siniştri în secolul paisprezece, cu trădări şi otrăviri.

- Hm, acest castel ar putea fi scena unor crime, crezi că pe marchiz îl pasionează asta?
- Nu fi absurd, e un om de afaceri respectabil şi nu a renunţat la titlu, dar sătenii încă îl mai numesc marchiz.
- Ce afaceri are?
- Ulei de măsline. Ai văzut fabrica de la Oneglia.
- Şi vă cumpără măslinele?
- Da, când avem ce vinde.

După ce ieşiră din sat, începură să coboare. Francesca intră pe aleea îngustă ce ducea la Bellavista şi văzu altă maşină venind dinspre casă. Era un Ferrari Dino şi Desmond scoase o exclamaţie de admiraţie şi invidie. Nu era loc pentru ambele maşini şi se opriră. Francesca ieşi de pe drum. Cealaltă maşină trecu încet pe lângă ei. Şoferul avea o faţă de şoim, sprâncene groase şi ochi căprui, părul cenuşiu şi o gură aspră. îi salută, privindu-l urât pe Desmond.

- Vorbeşti de lup, murmură Francesca

după ce plecă.

- Acesta era marchizul?

- Da, cred că l-a vizitat pe tata. Mă întreb ce treabă o fi avut cu el.

- Vei afla curând.

- Nu-i aşa? Dar nu era o vizită obişnuită şi Francesca începu să tremure, presimţind ceva.

Casa era albă, cu acoperiş roşu şi obloane verzi. Avea o terasă de piatră în faţă, umbrită de vreo doi palmieri, unde Henry Temple şi soţia lui Stella stăteau în scaune de trestie. Francesca opri maşina, sări afară şi-l luă pe Desmond de mână, conducându-l spre părinţii ei.

Henry Temple era un bărbat mic şi slab, cu trăsături delicate ca ale fiicei lui, cu puţinul păr pe care îl avea ascunzând cu grijă chelia. Stella era o fostă frumuseţe, cu aceeaşi ochi violet ca ai Francescăi. Era delicată.

Când Francesca îl prezentă pe Desmond, îl salutară politicos, dar puţin ostili. Simţi că nu-l plăceau şi vroia să-l protejeze. Poate părul lui lung îl deranja pe tatăl ei.

- Ce bine că ai venit să ne vizitezi, spuse Stella, întinzându-i o mână moale, fără să se ridice din scaun. Nu prea avem oaspeţi. Hal, dă-i domnului Watson ceva de băut.

- Din recolta proprie, spuse Henry, luând

sticla de pe masă. E bun, adăugă observând privirea neîncrezătoare a lui Desmond, în timp ce Francesca exclamă:

- Spuneţi-i Desmond, e prietenul meu bun.

Părinţii schimbară priviri dezamăgite. Infuriată,
Francesca se duse după un angajat ca să le ducă valizele în casă. Cum îndrăzneau să-i dezaprobe

alegerea? se gândi ea, mânioasă: erau conservatori. Dacă nu intervenea, tatăl ei îl va întreba pe Desmond ce intenţii şi ce serviciu are. Poate că greşise să-l aducă aici înainte să fie logodiţi, dar asta se va remedia curând. La asta se aştepta de la vizita lui Desmond.

Când se întoarse, ei discutau despre signor Vittorini, care venise cu afaceri.

- E atât de fermecător şi de distins, îl lăudă Stella. Nu mă mir că bunica ta îl admira. Mereu mi-a sărutat mâna.

Henry era posomorât.

- E fermecător doar când are interesul.

- Şi ce vroia? întrebă Francesca, neliniştită.

- Nu pot să-ţi spun acum, spuse Henry evaziv, aruncându-i o privire lui Desmond.

- Dar va trebui... începu Stella.

- Toate la timpul lor, o întrerupse el şi apoi întrebă cum a fost balul. Francesca îi povesti

veselă, apoi concluzionă:

- Din nefericire s-a stricat maşina.

Tatăl ei se încruntă spre Fiat.

- Dar te-a adus acasă, nu-i aşa?

- Din fericire, mi-am reparat-o.

Văzu sclipirea de nelinişte din ochii lui şi ştiu că se gândea la cheltuieli, dar nu spuse nimic în prezenţa oaspetelui. Stella începu să-l descoasă pe Desmond. El îi spuse:

- Sunt jurnalist şi de obicei nu-mi petrec concediul în străinătate, dar am făcut un efort să fiu cu Fran şi să vă cunosc.
- Ne bucurăm.
- Şi Fran a vrut să-mi arate casa ei. E drăguţă, privi el în jur cu admiraţie. Probabil că e minunat aici la soare şi să-ţi fii propriul stăpân.
- O viaţă de câine, declară Henry sumbru. Faci economii ca să poţi continua.
- Dar aveţi o casă şi pământ, insinuă Desmond.

Francesca îi surprinse expresia evaluatoare din ochi şi avu gândul dezagreabil că evalua proprietatea. Interveni repede:

- E nesigur să cultivi plante. E mai bună o slujbă sigură.

Desmond o privi ciudat şi chiar atunci apăru Stacey.

- Deci, tu eşti prietenul lui Fran, spuse ea după ce fu prezentată, cu o dezamăgire atât de mare încât Francescăi îi venea s-o ia la palme. Probabil pe lângă italienii ţanţoşi pe care îi vedea în fiecare zi, îl vedea şters. Desmond privi fetiţa prăfuită şi ciufulită şi-i spuse rece:

- Sunt prietenul ei şi sper ca în curând să fiu mai mult decât atât.

- O! exclamă Stacey şi din nou Francescăi îi veni s-o ia la palme.

Rosa aduse prânzul pe terasă, ravioli bine gătite, urmate de un soi de peşte, servit cu salată, apoi brânză felii.

- Liguria e una dintre puţinele regiuni din Italia fără brânză autohtonă, spuse Henry. Cum sunt puţine vaci în zonă, nu e nici lapte.

Desmond, căruia nu-i plăcea mâncarea italienească, era prost dispus.

Masa se încheie şi bătrânii se retraseră pentru siestă. Stacey plecă la măgarul ei iubit, iar Francesca îl luă pe Desmond la plimbare ca să-i arate proprietatea. în afară de livada de măslini mai aveau un petec de legume pe singura bucată plană de sol, care trebuia udate zilnic.

- Apa e foarte scumpă aici, oftă Francesca,

dar oprim apă de ploaie în rezervorul acela iarna. îi arătă o cisternă mare şi rotundă de beton.

Mai aveau o vie, dar viţa-de-vie arăta prăfuită şi neîngrijită în comparaţie cu cea a familiei Vittorini, de alături.

- înainte era o singură vie, continuă Francesca, privind spre castel. Aveau întreaga vale. Dacă tata va trebui să vândă, marchizul va cumpăra Bellavista.

- Dar sigur nu e nevoit să facă asta, nu-i aşa? întrebă Desmond îngrijorat.
- îmbătrâneşte si nu mai poate munci. Clima e bună pentru mama şi de dragul ei va sta cât se va putea. Oftă. Viitorul ei era nesigur.
- Ei bine, e treaba lor, spuse Desmond, indiferent. Nu se aşteaptă să-i ajuţi. Trebuie să-ţi trăieşti viaţa. Viaţa noastră, spuse el blând.

Dar se întreba cât ar putea lua pe Bellavista.

- Cine ştie, poate că lucrurile nu vor sta atât de rău, se învioră Francesca.

Serviră cina. Francesca descoperi în cămară un coş cu fructe, inclusiv căpşuni.

- De unde sunt?
- Le-a adus domnul marchiz, o informă Rosa.
- Atunci, de ce nu am mâncat la prânz din

ele? întrebă Francesca.
Rosa ridică din umeri; nu i se spusese s-o facă. Deşi probabil vizita marchizului îl deranjase pe tatăl ei, Francesca nu vroia să renunţe la fructe. Cina se încheie cu căpşuni şi deşi Henry ridică din sprâncene când auzi de unde erau, nu spuse nimic, iar Stella remarcă:
- Ar fi fost păcat să le lăsăm să se strice.
- Aşa am zis şi eu, fu Francesca de acord. Deşi suntem certaţi cu cei de la castel. îl privi întrebătoare pe tatăl ei.

- Dacă sunt otrăvite? sugeră Desmond.
Stacey mormăi:
- Aş vrea să fie, şi-l privi cu venin, dar Francesca schimbă repede subiectul.
După ce terminară, Henry spuse cu emfază:
- Dacă tânărul îţi permite, aş vrea să vorbesc cu tine, Francesca.
Desmond spuse că se va descurca şi singur şi cei doi ieşiră din cameră.
O conduse în camera mică pe care o numea biroul său, în care ţinea registrele şi dosarele. Francesca se aşeză în unul din cele două scaune şi-i arătă chitanţa de la service.
- Mă tem că e o sumă mare, se scuză ea, dar trebuie să menţinem maşina în funcţiune.
Tatăl ei privi chitanţa încruntat.

- Nu pot să-ţi decontez banii, Fran. E ultima picătură.
- Chiar atât de rău o ducem?
El îşi luă capul în mâini.
- Sunt falit, Fran. Nu mai pot continua. N-am bani de taxe şi proprietatea e ipotecată. Cred că voi pierde Bellavista.
- O, tati! Era îngrozită. El parcă se micşorase. Nu mai rămânem cu nimic?

- Poate voi reuşi să plătesc drumul înapoi în Anglia, trebuie să primesc pensie în curând, dar clima de acolo o va ucide pe mama ta.
- Vă voi ajuta, voi lucra ca bucătar, se plăteşte bine.
- Iţi va trebui un salariu gras ca să ne întreţii pe toţi... dar există o cale mai uşoară... Dacă vrei într- adevăr să ne ajuţi, dar va trebui să faci un sacrificiu.
- Dragă tată, ştii că voi face tot ce pot.
- Chiar aşa? Ar fi păcat să plecăm de aici, e casa noastră.
- Ce vrei să fac? întrebă ea.
O privi.
- Cât de serioasă e relaţia ta cu băiatul acela?
- Desmond? Vrea să mă mărit cu el, spuse nesigură. Eu... noi... aproape ne-am

logodit, dar va aştepta... Se întreba dacă aşa era, căci dacă îşi ajuta familia, abia peste mult timp se vor putea căsători. Ii venea să se răzvrătească; părinţii ei îşi trăiseră viaţa şi dacă fuseseră norocoşi, era vina lor şi nu trebuia să-i distrugă ei viaţa. Nici măcar n-o crescuseră ei, ci bunica, dar o impresiona disperarea tatălui ei.

- Voi vorbi cu el, spuse Francesca. Poate vine cu o soluţie.

- Mai bine n-ai face-o. Mândria se simţea în vocea lui Henry.

- Dar trebuie. E şi treaba lui. îţi va mai rămâne ceva? întrebă, exasperată.

Henry oftă.

- Micuţo, nu cred că te va ajuta. El crede că eşti bogată.

- Nu fi nedrept! Nu cred că are astfel de idei.

Henry începu să bată cu degetele în birou.

- Mai e o cale, ezită el. Şi speram să fii de acord, până ai apărut cu tânărul ăsta.

- Cu ce modifică el datele problemei?

- Cu multe, dacă îl iubeşti.

- Lasă asta şi spune-mi ce te preocupă.

- Poate că ştii, poate că nu, domnul Vittorini a vrut mereu Bellavista înapoi. Mama mea a cumpărat-o de la fratele lui, care a murit, dar pământul e chiar în mijlocul moşiei

Vittorini.

- Vrea s-o cumpere? Dacă nu-ţi poţi plăti ipoteca va fi de vânzare, nu-i aşa?

- Da, şi probabil o va căpăta foarte ieftin, dar nu ştie că e ipotecată. Crede că voi rezista. Aşa că a sugerat o cale de a uni pământurile.

- Deci, de asta te-a vizitat.

- Da, şi mi-a făcut o propunere.

- Şi ce mă priveşte asta pe mine?

- A făcut o ofertă foarte generoasă. îmi va plăti datoriile şi ne va lăsa să locuim aici, cu o condiţie.

Francesca răsuflă uşurată.

- E splendid. Sigur vei fi de acord cu orice condiţie.

- Condiţia te priveşte pe tine.

- Pe mine?

- După testamentul bunicii tale, Bellavista îţi rămâne ţie, dacă rămâne ceva din ea. El consideră un aranjament convenabil să te măriţi cu fiul lui.

- Dar nu sunt liberă! Ce fac cu Desmond?

- Nu eşti logodită oficial, nu-i aşa?

Francesca îl privi rece. Primul ei protest fusese reacţia instinctivă înainte să se gândească.

- Dar... dar... e ca în evul mediu! strigă ea. O căsătorie aranjată între doi oameni care nu se cunosc, doar ca el să fie sigur de moşie

şi tu de casă. E imposibil, e absurd. Nici nu vreau să mă gândesc!

- Mă temeam că vei spune asta.

Se lăsă tăcerea, iar Francesca îşi umezi buzele uscate şi-l privi cu compasiune pe tatăl ei. Ştia că-i ucisese ultima speranţă, dar cum ar fi putut să ia asta în serios?

- Nici măcar nu-l cunosc, spuse ea.

- Mereu era plecat în străinătate când ai fost pe aici, spuse Henry. Călătoreşte mult, dar acum e acasă. Mă întreb dacă nu l-ai cunoscut în Imperia, merge adesea pe acolo.

Un fior de teamă o cuprinse. Ar putea fi...? Dar nu. Fiul marchizului conducea un Ferrari Dino.

- Nu cred, răspunse ea, şi totul e absurd.

- Ar fi o partidă bună, sublinie Henry, familia Vittorini sunt nobili şi bogaţi. Tânărul cu care ai venit nu-ţi poate oferi mult. în plus, ne-ar rezolva toate problemele. Clima din Anglia ar fi fatală pentru mama ta. în plus mai e şi Stacey, marchizul va avea grijă de ea, de educaţia ei. Ţine mult la ea şi ea consideră castelul a doua casă. Eşti egoistă, Fran, poate că am sperat prea mult de la tine. îşi muşcă buzele.

- Nu eşti corect, tati, spuse Francesca blând. Nu i-ai spus marchizului că proprietatea va fi vândută şi o poate obţine fără să-şi

implice fiul. Asta şi şantajul pe care vrei să mi-l impui, face propunerea ta de neacceptat.

- Nu cred că marchizul s-ar supăra, spuse Henry. Vezi tu, nu e o idee nouă, bunica ta a sugerat-o mai de mult. Ştii că era pe jumătate italiancă, de fapt cred că avem un strămoş comun. Mereu a vrut să te măriţi cu Angelo Vittorini.

- Bunica? Francesca îl privi mirată.

- Da, te-a educat pentru asta, exceptând gătitul, deşi ar putea fi folositor.

Francesca trecu în revistă trecutul. Ştia că bunica vroise să se căsătorească bine şi fusese mirată când se legase de Desmond. Nu ştiuse că avea un candidat. Dar în mod sigur Angelo Vittorini, cu reputaţia lui, nu

putea fi alesul, doar dacă respectul pentru tatăl lui o făcuse să fie indulgentă cu el.

- Din ce-am auzit, acest Angelo e un afemeiat, spuse ea cu dispreţ.

- N-ar trebui să crezi tot ce auzi. Oamenii importanţi sunt mereu bârfiţi. E fermecător. Nu vrei măcar să-l cunoşti?

Francesca râse dispreţuitor.

- Sper că mă va vrăji? E prea târziu, tată, mi-am găsit bărbatul. Voi face orice să te ajut, dar nu mă voi vinde.

- Femeile se vând adesea, cum spui tu, ca

să câştige un soţ bogat. O privi rugător. Nu vrei să te mai gândeşti, de dragul mamei tale? De dragul lui Stacey?

Altfel nu puteau s-o ţină pe Stella în Italia şi s-o întreţină pe Stacey, dar nu putea lua în considerare această alternativă.

- Discutăm despre viaţa mea, tată, îi aminti ea. Am dreptul să aleg cu cine o voi împărţi.

Henry dădu din cap. Deşi nu prea sperase ca ea să accepte, înfrângerea îl zdrobise. Inima Francescăi se strânse, dar îi cerea imposibilul.

Lumina lunii făcea măslinii să pară de plumb. Trandafirii parfumau aerul. Francesca îl invitase pe Desmond afară.

El veni imediat şi când se depărtară de casă, o sărută. Ea se simţea pustie. Probabil din cauza grijilor.

Desmond îi dădu drumul.

- Eşti un ţurţure de gheaţă, scumpo.

- îmi pare rău, Des, dar adevărul e că am avut un şoc.

îi povesti ce discutase cu tatăl ei. Absorbită să-i povestească, nu observă consternarea lui.

- Bineînţeles, nici nu mă puteam gândi la asta, spuse ea vehement. Dar sunt foarte îngrijorată de viitorul familiei mele.

- Cred că e treaba lor, spuse el indiferent.

Nu se pot aştepta ca tu să-i ajuţi. Nu-i poate ajuta statul?

- Nu... nu ştiu, sună groaznic. Trebuie să-mi găsesc un serviciu şi să-i ajut.

El fu mirat.

- N-am crezut că vorbeşti serios când spuneai că vrei să-ţi iei un serviciu.

- De ce nu? Am lenevit destul.

Desmond încerca să asimileze schimbarea datelor problemei.

- E un şoc şi pentru mine, anunţă el, vreau să spun, am crezut că viitorul tău era asigurat. Casa e frumoasă, ar fi un loc ideal unde să ne petrecem vacanţa şi acum îmi spui că tatăl tău e aproape falit.

Il scrută neliniştită. Arăta ca un băieţel căruia i se luase prăjitura. Plină de îndoieli, îl întrebă:

- Speranţele mele au vreo influenţă asupra sentimentelor tale faţă de mine, Des?

- Sigur că nu, mormăi el. Dar fetele au de obicei zestre şi nu ne-ar fi stricat. Vezi tu, eu nu câştig mult, dar tu trebuie să-ţi întreţii familia. Dumnezeu ştie cât timp.

- Nu-i pot lăsa baltă.

Nu avea ce să-i răspundă la asta.

- Dacă ne unim resursele, continuă ea, putem să ne facem o casă şi trebuie să facem ceva pentru Stacey, a crescut cam sălbatică.

- Dar, Fran, exclamă el, toate astea vor dura mult timp. Speram să ne căsătorim, dar nu pot să-ţi întreţin şi familia.

- Bineînţeles că nu-ţi cer asta, spuse ea. Sper că se vor descurca ei, dar trebuie să avem răbdare.

- Sunt sătul de aşteptare, spuse el mânios. Dacă n-ai fi atât de pudică, nu ar mai fi nevoie. Câteodată mă îndoiesc că mă iubeşti.

- Dragostea e mai mult decât contact fizic, fu ea fermă. Se mai certaseră pe tema asta. Desmond era dezamăgit că nu puteau fi împreună mai repede. Era un test. Dacă sentimentele lui erau adevărate, o va susţine.

- Poate, Fran. Vreau fata care o iubesc acum, nu peste nu ştiu câţi ani. De ce nu, Fran? Toţi fac asta în zilele noastre.

- Termină! strigă ea. Murdăreşti totul. Des, sunt supărată. Am nevoie de ajutorul tău.

- Le vei găsi în braţele mele. Haide, Fran, nu te pot aştepta toată viaţa, cum zici tu: suntem tineri doar o dată, să ştii. îi spuse blând: o noapte ca asta e făcută pentru dragoste şi toţi dorm în afară de noi doi. O cuprinse cu braţul. Vino cu mine în camera mea.

- Nu! Se zbătu să se elibereze.

Faţa lui se urâţi când un gând îi trecu prin

minte şi spuse amar:

- Te păstrezi pentru bogătaşul ăla? Nu aşteaptă o virgină, fii sigură. Sunt la fel de rare ca inorogii. Aşa că dacă vrei să te vinzi lui, distrează-te înainte.

- Des! Limbajul lui o revolta. Ţi-am spus că n-am intenţia să mă mărit cu el.

- Poate că eşti proastă, aşa aţi scăpa uşor de probleme, spuse el aspru.

- Dar te iubesc.

- Atunci, ai un fel ciudat de a o arăta. O, Fran, Fran, te doresc atât de mult! Ţi-aş da cu plăcere o verighetă, îi spuse la ureche, dar nu pot aştepta atât de mult. E acum sau niciodată, Fran. Te rog!

Prinşi în discuţie, nu observară maşina care oprise nu departe de ei, nici pe cel care coborî de la volan. Ascuns după un smochin, privea şi asculta amuzat. In cele din urmă veni spre ei. Francesca se eliberă din strânsoarea lui Desmond şi fugi în casă.

Desmond n-o urmă. Stătea şi înjura. Nou-venitul se apropie.

- Poate după scena asta vrei să te întorci în oraş? întrebă el suav. Maşina mea îţi stă la dispoziţie.

Desmond murmură:

- Femei blestemate!

- D'accordo, încuviinţă celălalt. Să te duc în oraş?
- Cine dracu eşti şi de unde ai apărut?
- Eram în trecere şi m-am oprit deoarece domnişoara părea să aibă nevoie de ajutor, dar s-a descurcat singură. Sunt un om cu influenţă pe aici şi îţi sugerez că ar fi mai sănătos pentru tine să pleci.
- S-o crezi tu, spuse Desmond
- Poate te pot convinge.

Vorbiră puţin, apoi străinul se întoarse la maşină, iar Desmond se grăbi spre casă, privind în jur ca şi cum ar fi fost câte un asasin în fiecare tufiş.

întinsă în pat, Francesca rememora scena dinainte. Oare de ce îl respinsese pe Desmond atât de violent? Poate o deranjase ce-i ceruse el. La urma urmei, după standardele moderne, cererile lui erau justificate, dar până acum el îi respectase virginitatea. Noaptea italiană îl făcuse să-şi piardă minţile. Era sigură că mâine dimineaţă el îşi va cere scuze. Era sigură că o va ajuta în planurile ei. Adevărata ei situaţie îl dezamăgise, dar nu-l suspecta că alerga după avere, fiind prea loială. La urma urmei, el amintise de căsătorie după ce-i spusese că nu avea bani.

Auzi scârţâitul uşii de la intrare

deschizându-se şi paşi uşori pe hol. Desmond se ducea în camera lui. Toate camerele de la Bellavista erau la etaj, cu ferestre spre terasă. Doar bucătăria şi garajul erau dedesubt. Remuşcările o cuprinseră. Sărmanul Desmond, ce scenă! Aproape că-i venea să se ducă la el să se împace, dar ştia ce ar fi urmat. Dar oare mai conta? Era bărbatul ei, în curând logodnic oficial: oare de ce era atât de rece şi de conservatoare? îmbrăcă halatul şi papucii, ezitând în mijlocul camerei. Auzi paşi pe terasă şi scrâşnetul pietrişului. Probabil că Desmond ieşise iar, neputând dormi. Asta o făcu să se hotărască. îl va întâlni în grădină, se vor împăca şi va ceda. Se duse la fereastră, o deschise şi se opri speriată, căci auzi o maşină pornind. Desmond pleca, n-o putuse

ierta, dar luase Fiatul si pentru asta nu-l putea ierta. Coborî pe terasă. O maşină mare se îndepărta. Sigur nu era Fiatul. Un taxi? Dar Desmond nu putuse chema unul, căci telefonul era deconectat.

încurcată, se duse în camera lui şi o găsi goală. Toate lucrurile lui lipseau şi pe noptieră era un bilet pentru ea. îl deschise. Desmond o ruga să le ceară iertare părinţilor ei, dar fusese obligat să plece. Cuvântul „obligat“ era

subliniat. îl durea să afle că ea îl înşelase, dar dacă se răzgândea, ştia unde să-l găsească. Semnase „Des dezamăgit, care te iubeşte“.

Francesca se gândi în toate felurile, căutând să descopere vreun înţeles ascuns. Ce-l făcuse să se îndoiască de ea, sau era doar un pretext ca să plece? Ştia că nu vroia să se mărite cu italianul, deci ce-l forţase să plece?

îngândurată, se întoarse în camera ei, rumegând gânduri despre plecarea lui Desmond. îl jignise astfel că n-o mai putea ierta? Nu-l caracteriza să fugă. în mod normal, ar fi aşteptat până dimineaţă, ca ea să-şi ceară iertare. îl speriase sărăcia ei? Desmond nu putea fi atât de meschin. Se simţea groaznic de părăsită; crezuse că o va susţine în dilema ei. Nu-i venea să creadă că o lăsase baltă. Dar camera lui era goală, lăsase acel bilet şi dispăruse. Desmond fugise şi o lăsase la necaz.

Capitolul 4

Francesca se trezi devreme a doua zi, cu ochii încercănaţi de nesomn. Se simţea golită, toate speranţele ei se năruiseră o dată cu plecarea lui Desmond.

Pe terasă o aşteptau cafeaua şi cornurile.

Stella îşi lua mereu micul dejun în pat, iar Henry nu se întorsese din inspecţia de dimineaţă a moşiei, dar Stacey devora înfometată cornurile cu gem, untul fiind un lux pe care nu şi-l puteau permite mereu.

Francesca o privea gânditoare pe sora ei mai mică. Stacey promitea să devină o frumuseţe; avea trăsăturile la fel de delicate ca mama şi sora ei, aceiaşi ochi violet, iar membrele ei erau elegante, ca cele ale unei feline tinere. în plus era inteligentă, capabilă de dragoste şi rebel de independentă. Francesca oftă, gândindu-se că fără o educaţie fermă putea s-o pască dezastrul.

Stacey o privi cu reproş.

- Tata spune că nu-ţi pasă ce ni se va întâmpla. Iar eu va trebui să merg la şcoală în Anglia şi colegii vor râde de mine pentru că sunt ignorantă. Dar nu mă voi duce, voi fugi, dar va trebui să-l părăsesc pe Bruno. Bruno era numele măgarului ei. Ce se va întâmpla cu el? se văită ea, cu ochii plini de lacrimi. N-aş suporta să fie maltratat.

- Ii vom găsi un stăpân bun, spuse Francesca, turnându-şi o ceaşcă de cafea. Bruno era ultimul lucru la care s-ar fi gândit.

- Unde e? întrebă brusc Stacey. Rosa spune că nu e în camera lui. Se referea la Desmond.

Francesca spuse cu durere în voce:

- A trebuit să plece. Se întreba ce scuză să spună.

- V-aţi certat! declară fetiţa, triumfătoare. Acum te vei mărita cu Angelo şi vom putea rămâne aici, iar eu îl voi păstra pe Bruno.

Francesca nu crezu că tatăl ei îi va spune totul fetiţei, dar probabil acesta se gândise că Stacey ar putea-o influenţa. Spuse blând:

- Nu e chiar atât de simplu şi nici nu l-am cunoscut pe domnul Vittorini.

- Când o vei face, îţi va plăcea, declară Stacey sigură pe ea.

- Mă tem că nu prea e posibil.

Stacey oftă.

- Aş fi vrut să fiu mare şi să mă mărit eu cu el, murmură ea.

- Păcat că nu eşti, fu Francesca de acord.

- Câţi ani trebuie să ai ca să te poţi mărita? întrebă Stacey.

- în Anglia trebuie să ai şaisprezece ani, dar mai ai mult, dragă, şi, când vei împlini vârsta, poate te vei răzgândi.

- Nu cred, insistă Stacey. Dar ar fi aproape la fel de bine dacă s-ar însura cu tine, căci atunci îmi va fi frate.

Francesca nu comentă; se întreba cum era de fapt Angelo Vittorini. Era neobişnuit ca la

vârsta lui să fie singur. Moştenitorul unei averi importante, era de aşteptat să-şi perpetueze numele devreme, mai ales că nu avea fraţi. Până acum îşi evitase responsabilităţile, dar acum fusese convins să şi le accepte, ca apoi, fără îndoială, să se întoarcă la distracţii. Evident, pregătise terenul cu familia ei înainte de venirea Francescăi, fermecându-i. Totuşi, era surprinzător să considere Bellavista demnă de acest efort, dar tatăl lui vroia moşia din motive sentimentale.

Nu ştia că proprietatea avea să fie în curând vândută şi ăsta era atuul lui Henry. De fapt, tatăl ei nu era cinstit, dar nu-l putea blama, căci era într-o situaţie disperată. Ar fi avut mult de câştigat dacă ea se conforma planului. Privi palmierii. Desmond o

părăsise, familia Vittorini făcuse o ofertă generoasă şi dacă ar fi acceptat, ar fi fost legată de ei pentru tot restul vieţii. O situaţie intolerabilă, se gândi ea cu năduf.

Apoi îşi aminti că şi bunica dorise această căsătorie şi fusese prietena marchizului. în venele Francescăi cugea o optime sânge italian moştenit de la străbunica ei, care avea un strămoş comun cu familia Vittorini, dar de ce evitase să-i facă cunoştinţă cu Angelo?

Gândindu-se mai bine, îşi dădu seama că

acest comportament îi fusese caracteristic bunicii. îi plăcuse gustul latin pentru intrigă şi-şi urmărea obiectivele pe ascuns. O întâlnire prea devreme i-ar fi pus planurile în pericol, mai ales dacă tânărul avea alte planuri. Ca şi tatăl lui, aşteptase să-şi facă de cap. Se bazase pe o întâlnire în circumstanţe favorabile, farmecul bărbatului cu experienţă să învingă orice reţinere din partea fetei. Francesca zâmbi. Apariţia lui Desmond punea beţe în roate acestui plan. Oare bunica ei bănuise că sentimentele Francescăi pentru Desmond nu erau atât de profunde şi că mai devreme sau mai târziu va vedea că el era interesat?

Aşa că aşteptase, părând de acord, şi se abţinuse de a-l menţiona pe Angelo Vittorini, până când episodul cu Desmond avea să se evapore. Bătrâna prefăcută şi planificată, se dovedise că avusese dreptate, cel puţin în privinţa lui Desmond.

Francesca oftă. Ca toate fetele tinere, visase o dragoste romantică, deşi bunica ei insistase că era o himeră. Pe măsură ce înainta în vârstă, începea să se îndoiască de existenţa ei într-o lume prozaică. Felul cum era privită dragostea de către cunoştinţele ei o reduceau la o simplă poftă, care trebuia

potolită ca foamea, setea şi celelalte nevoi fiziologice şi astfel o considera şi Desmond. Dar în ciuda cinismului pe care îl vedea peste tot, nu putea accepta asta. Tatăl ei o adorase mereu pe mama ei, deşi era mereu bolnavă. Dar nu avea încredere în emoţiile violente; crezuse că afecţiunea pe care o simţea pentru Desmond se va dovedi durabilă.

Tatăl ei veni pe terasă, cu grija întipărită pe faţă. Spuse că Stella avusese o noapte proastă. De când erau în Italia, boala n-o mai chinuise, dar acum era gata să aibă o criză. Astmul putea fi provocat de un conflict emoţional. O privi pe Francesca plin de reproş.

O cuprinseră remuşcările. Nu trebuia decât să spună un cuvânt şi grijile ar fi dispărut de pe faţa tatălui ei, mama ei s-ar fi însănătoşit, iar Stacey va fi fericită. Situaţia fetiţei conta cel mai mult pentru ea. Ar fi putut face atâtea pentru ea...

Tatăl ei se înveseli când Stacey îi spuse că tânărul plecase şi o privi întrebător pe Francesca.

- Şi-a amintit de ceva ce a uitat în Imperia, spuse Francesca evaziv.
- Se întoarce?
- Nu cred, drumul e lung. Ca să nu le dea speranţe deşarte, adăugă: Ne vom întâlni

curând la Londra.
Faţa tatălui se înnegură şi Stacey anunţă cu vehemenţă:
- Nu mi-a plăcut omul acela.
- Nu-l cunoşti, spuse Francesca. Şi e prietenul meu, nu al tău.
Dar asta nu mai era adevărat. Prietenii adevăraţi nu fug de necaz. Ii va da Desmond explicaţii în plus faţă de biletul misterios? Avea vreo explicaţie pentru fuga lui?
Sosi un servitor de la castel, cu un bilet de la stăpânul lui, invitându-i să ia prânzul cu el.
- Vin şi eu? întrebă Stacey nerăbdătoare când Henry citi misiva adresată lui şi soţiei.
- Da, micuţo, şi tu. O privi cu îndoială pe Francesca. Nu vei refuza, nu?
- Imi va face plăcere, spuse ea. Ştia că ar fi fost foarte nepoliticos să nu se ducă. Cum telefonul lor fusese întrerupt deoarece nu plătiseră, marchizul fusese obligat să scrie. Stella se făcu bine imediat ce primi această invitaţie şi scrise un răspuns pe care i-l dădu servitorului. Apoi trecu oftând în revistă mica ei garderobă.

- Cel puţin nu există nici o marchiză să-mi critice hainele. Marchizul e văduv de mulţi ani.
- Am auzit şi eu, spuse Francesca. Sunt surprinsă doar că nu mă cere el de soţie, căci

vrea pământul.
Stella o privi pieziş.
- Poate o va face, murmură ea, dacă Angelo nu e de acord.
Francesca era uimită.
- Credeam că e stabilit şi că mai trebuie doar să fiu eu de acord.
Stella remarcă:
- Tinerii înfierbântaţi nu sunt previzibili.
Francesca se simţea provocată. Era o noutate că
Angelo ar putea să nu-şi dorească asta şi cu o prevestire tipic feminină, se hotărî să-l vrăjească. Alese o rochie de mătase, primită de la bunica ei, de culoare verde pal. Purta în plus o pălărie cu boruri largi şi mănuşi albe, ştiind că italienii erau formali la evenimentele mondene.
Stacey nu fu de acord cu înfăţişarea ei.
- Arăţi demodată, exclamă ea.
- Am o bănuială că marchizul va aprecia toaleta mea, spuse Francesca sec. Nu cred că fustele mini şi pantalonii sunt pe gustul lui, aşa că mielul e pregătit pentru tăiere.
Stacey îşi dirijă atenţia la propriile haine.

- Arăt bine? Rochiţa asta e atât de veche!
Era albă, deci cel puţin nu se decolorase, ca celelalte haine ale ei, iar părul bine periat

era ca un nimb de aur.

- E curată şi arăţi fermecător, îi spuse Francesca. Dacă se mărita cu Angelo, fetiţa putea avea o garderobă nouă.

Castelul cocoţat pe stâncă arăta formidabil în timp ce mergeau cu Fiatul spre zidurile lui masive de culoarea mierii. O poartă mare dădea într-o curte plină cu plante în ghivece mari, iar clădirea o înconjura pe patru laturi. Aşezat sus pe dealuri, de pe zidurile castelului se vedea Mediterana, de unde apărătorii aşteptaseră venirea piraţilor. Pe partea dinspre interior, care dădea spre Bellavista, coasta dealului era terasată cu pajişti verzi, arbori ornamentali şi câteva statui. Camerele principale erau pe partea aceasta şi ferestre moderne le înlocuiseră pe cele înguste. Era o terasă pavată sub ele şi aveau o privelişte încântătoare asupra văii şi a munţilor.

In timp ce coborau din maşină în curte, marchizul veni să-i salute, dând mâna solemn cu fiecare. Ii conduse într-o sală mare cu pardoseală de marmură şi ajunseră la terasă. Acolo erau o masă şi scaune de trestie colorate, precum şi un leagăn, în care Stacey se grăbi să se suie.

- Fiul meu va veni imediat, le spuse Antoni Vittorini. Vorbea în engleză, cu un slab accent.

O admira din priviri pe Francesca, dar se adresase mamei ei. Familia Temple era impresionată de splendoarea sumbră a castelului, chiar şi Stacey. îi şopti surorii ei, care se aşezase alături:

- De obicei merg la bucătărie, e mai frumos acolo.

Sunt sigură, se gândi Francesca, ar fi mai puţin
normal. Marchizul părea că trăieşte într-o epocă mult apusă, iar castelul era rece şi neprimitor pentru Francesca. Nu-şi putea imagina viaţa de zi cu zi în această clădire impunătoare, slujită de servitori. Atmosfera era ireală. Ducii de Milano s-ar fi simţit foarte bine aici, dar nu o fată din secolul douăzeci şi unu.

Signor Vittorini arunca priviri nerăbdătoare spre uşa clădirii.

- Nu ştiu de ce întârzie Angelo, murmură el. Mâncarea se va răci.

Chemă majordomul sunând dintr-un clopoţel şi-l întrebă în italiană unde era fiul său. Majordomul ridică din umeri. Signor Angelo era imprevizibil. Gazda lor îşi ceru scuze, probabil ceva neaşteptat intervenise, dar ochii îi străluceau plini de mânie. Nu mai aşteptară. Francesca bănuia că Angelo nu vroia nici el să facă cunoştinţă cu ea, dar vroia

să vadă cum arăta, deşi nu se purta politicos.

Sufrageria era o cameră înaltă, cu o masă şi scaune sculptate. Pe perete erau portrete ale strămoşilor şi un şemineu uriaş ocupa un întreg perete; jaluzelele protejau ferestrele de căldura soarelui şi vaze cu trandafiri erau pe masă. Pe servantă erau două vaze mari de Faenza, strălucind colorate. Francesca era stânjenită; nu-şi imagina cum era să ia micul dejun în această cameră imensă. Oare nu era nici un loc în castel unde să te poţi relaxa, sau gazdele nu se relaxau niciodată? Avea bănuiala că n-o făceau. Existenţa lor era o faţadă pompoasă în faţa propriilor servitori.

Marchizul stătea în capul mesei, cu Stella la dreapta şi Francesca la stânga lui. Lângă ea era tatăl ei şi apoi Stacey. Era un loc liber lângă mama ei, faţă în faţă cu ea. Majordomul şi o servitoare îi serveau. Marchizul şi Henry discutau despre recoltarea măslinelor în detaliu, iar femeile ascultau.

Mâncarea era bună, minestrone alla Genovese, o supă, urmată de fritto allo stecco, o friptură de viţel cu creier şi ciuperci în gălbenuşuri de ouă. Gazda le spuse că pe lângă bucătar mai aveau şi o bucătăreasă excelentă de ani de zile. Oare ce puteai face aici toată ziua, căci nu mai aveai ce treabă să

faci?

Francesca nu se putea imagina trăind aici, căci probabil Angelo va locui în continuare cu tatăl lui. S-ar fi plictisit de moarte. Il privi disperată pe tatăl ei,

care savura friptura şi vinul de Chianti. Cum o putea condamna la o astfel de soartă? Apoi îşi dădu seama că el savura o mâncare cum nu mai gustase de mult şi o cuprinse mila şi exasperarea. La vârsta lui şi a marchizului, confortul material devenea primordial, dar ea era tânără şi mâncarea şi vinul nu compensau lipsa libertăţii.

- Scusi, tată, îmi pare rău, am avut o problemă. Ce mai faceţi doamnelor, domnilor? Dar tu, micuţo, se adresă nou-venitul lui Stacey.

Nu-l auziseră venind, apăruse brusc, îi saluta şi se scuza în italiană şi engleză. O dată cu venirea lui, întreaga atmosferă păru să se schimbe, să fie plină de viaţă. Marchizul era încruntat, dar zâmbea, privind cu mândrie la fiul său; familia Temple se înveseli, iar Stacey striga plină de entuziasm „Angelo!“

Francescăi nu-i erau străine umerii largi, şoldurile zvelte, nici bărbia fermă şi nasul acvilin, dar ochii, pe care îi vedea pentru prima oară, erau blânzi, atât de negri încât pupila nu

se deosebea de iris, cu gene lungi. în timp ce se scuza, cu o voce gravă şi plăcută, care-i era de asemenea familiară, ochii lui o măsurau pe Francesca senzual, ceea ce-i făcea inima să se zbată; ea bănuia că o făcea intenţionat şi ştia ce efect avea asupra femeilor.

Deci, acesta era Angelo Vittorini, care-si proiecta singur masina sport si care venise la balul mascat deghizat în diavol, o costumaţie potrivită, căci arăta ca un geniu rău; chiar si puloverul negru pe care-l purta acum era vag satanic. Tatăl lui îi reprosă în italiană că nu se îmbrăcase mai formal.

- îmi lua prea mult timp să mă schimb, explică Angelo, cu un zâmbet care-i arăta dinţii albi. Scuzaţi-mă că sunt îmbrăcat neconvenţional. Se înclină spre Stella. La urma urmei, suntem vechi prieteni si putem lăsa formalităţile deoparte.

Marchizul nu era de acord, căci îmbrăcămintea adecvată era considerată ca făcând parte din bunele maniere.

începu să spună, rece:

- Nu ai cunoscut-o pe domnişoara Temple. Permite-mi...

- O, ba da, spuse Angelo. De două ori. îi zâmbi Francescăi cu un farmec devastator.

Sunt încântat să-ţi urez bun venit în casa strămosilor mei. Făcu graţios o plecăciune si se aseză lângă Stella.

Ceilalţi erau surprinsi, iar Francesca îl sfidă:

- E prima oară când aflu cine esti, signor Vittorini.

- La un bal mascat nu trebuie să spui cine esti, altfel de ce ai mai purta mască? sublinie Angelo.

- Dar ai fugit când ne-am scos măştile. Giulia Calvi a crezut că nu fuseseşi invitat.

Angelo râse.

- A fost mai romantic să-mi descoperi numele abia acum.

- Nu înţeleg de ce nu mi l-ai spus.

- Nu? Poate că ai visat despre diavolul roşu, dar dacă ai fi ştiut că eram doar vecinul tău... Ridică din umeri.

- Diavolul roşu? întrebă Stacey, cu ochii mari. Te-ai deghizat în diavol, Angelo?

- în Mefisto.

- Atât de potrivit, murmură Francesca, sfidându-l din priviri.

- Poate, dar ţi-am spus că ne vom reîntâlni, şi uite că aşa e.

îşi mută atenţia spre mâncarea din faţa lui, în timp ce Francesca încerca să-şi adune

gândurile. Descoperirea că diavolul de la bal era Angelo o şoca. Aproape se hotărâse că dacă Angelo Vittorini era prezentabil, să-i îndeplinească dorinţa tatălui ei, dar la vremea aceea Angelo era o idee abstractă. în cel mai bun caz, se aşteptase la o variantă mai tânără a tatălui lui, un bărbat curtenitor, rafinat, dar Angelo se dovedise o persoană tulburătoare. Nu credea că va respecta planurile marchizului, dacă nu era şi dorinţa lui şi nu vedea nici un motiv pentru asta.

Se serviră cafeaua şi lichiorurile pe terasă, iar marchizul îl abordă pe Angelo şi-i spuse ceva. Acesta ridică din umeri.

- Va bene, făcu el un semn lejer în direcţia familiei Temple. Vin şi eu în câteva clipe.

Stacey îi şopti surorii ei:

- Nu e drăguţ?

- Dacă te referi la signor Angelo, nu acesta e cuvântul pe care l-aş folosi, spuse Francesca, roşie în obraji.

Stacey era uimită.

- Nu ţi-a plăcut?

- Nici ăsta nu e cuvântul potrivit. „Să-i placă“ şi „drăguţ“ erau cuvinte anemice dacă se refereau la personalitatea plină de viaţă a lui Angelo. Alte cuvinte îi veneau în minte,

captivant, magnetic, dramatic, dar nu le putea explica fetiţei.
Angelo se întoarse. Evident i se ordonase să se facă mai prezentabil. Costumul gri perfect îl schimba într-un orăşean. Cămaşa, cravata, pantofii, erau bine alese şi impecabile. Tatăl lui era satisfăcut.
- Reparasem maşina, explică Angelo. N-o puteam face în costum.
- Ce-ţi trebuia să te apuci de aşa o treabă, când ştiai că avem oaspeţi? întrebă marchizul.

- Mă tem că uitasem.
Francesa se gândi că găsea maşina mai atrăgătoare decât posibila viitoare soţie.
Angelo o întrebă pe Francesca.
- Vrea signorina să vadă grădina?
Francesca se ridică reticentă, luându-şi pălăria de pe scaunul de alături, căci bătea soarele.
Stacey spuse că vroia să vină cu ei, dar i se spuse să rămână pe terasă. Angelo îşi puse şi el o pălărie cu boruri largi şi-i oferi braţul Francescăi cu un zâmbet ironic, ajutând-o să coboare treptele ce duceau spre grădină.
- Mulţumesc, dar mă descurc, spuse Francesca rece.
El nu insistă. Coborâră treptele de marmură.

Traversară o pajişte irigată şi verde, singura pată verde într-un peisaj cu marouri şi violet. Angelo privi înapoi la castel şi la grupul de pe terasă.

- Ce părere ai despre mausoleu? întrebă el.
- E cam... impresionant.

Angelo râse.

- O relicvă a unei epoci trecute, dar tatălui meu îi place. îi place să păstreze tradiţiile, ce a mai rămas din epoca feudală, dar eu aş prefera o vilă la malul mării. O privi pieziş. Probabil că şi tu.

Francesca întoarse capul în altă parte, bucuroasă că pălăria îi ţinea umbră. Deci, el era gata să fie de acord cu această afacere încheiată cu sânge-rece, dar fiinţa ei se revolta. Totul îi era străin, mai ales bărbatul de lângă ea.

Se plimbară de-a lungul unei alei cu pietriş, cu statui pe margine. La capătul ei erau tufişuri de mimoze, pline de frunze, dar cu florile scuturate, care ascundeau un loc cu bănci de marmură, încercuind tufe de trandafiri şi un Cupidon de piatră cu săgeata în arc. Angelo arătă spre el.

- Eros, zâmbi el maliţios. Gata să tragă. Işi scoase haina elegantă şi o întinse pe o bancă

de marmură. Ia loc, cara mia, asta te va proteja de banca fierbinte, şi să trecem la afaceri.

Lumina soarelui şi parfumul trandafirilor îi înconjurau cu senzualitate. Francesca se aşeză, întrebându-se ce să-i spună.

Angelo o privi nehotărât, apoi îngenunche pe un picior în faţa ei.

- Frumoasă blondă, declară el privind-o maliţios. Iată-mă la picioarele tale. Eu, Angelo Giovanni Sebastiano Vittorini, ajungând la aproape treizeci de ani, viitorul proprietar al castelului şi al terenului din jur, director la compania de ulei de măsline, un bărbat nici mai bun, nici mai rău decât alţii, am fost sortit de

tatăl meu să te iau de soţie. Tot ce e al meu va fi si al tău, incluzând inima mea. Presupun că eşti de acord?

Ochii lui străluceau, dar nu era umil, în ciuda poziţiei pe care o luase.

- Ridică-te, esti ridicol, spuse Francesca. Nu e nevoie să joci teatru. El se ridică, scuturându-şi praful de pe genunchi. Nu cred că sunt de acord, continuă ea. Totul a fost plănuit cu sânge-rece.

Angelo era uimit, dar doar o clipă. Evident, nu se aştepta la asta.

- îndrăznesc să spun că asta se poate remedia, sugeră el. Dar lumina soarelui e prea crudă. Avem nevoie de lumina lunii, ca ultima dată când ne-am văzut şi în plus, îmi vine greu să te îmbrăţişez cu costumul ăsta pe mine.

- Preferi să fii îmbrăcat în diavol? O înfierbânta prezenţa lui. Probabil că va folosi asta ca să împlinească dorinţa tatălui lui.

- O privi printre gene, cântărind-o, şi ea roşi.

- Cred că-mi vine bine, cum îţi venea şi ţie costumul Dianei.

- Deci, ştiai cine eram şi ce se punea la cale?

- Bineînţeles, sper că nu mă blamai că am vrut să privesc marfa înainte s-o cumpăr?

- Şi eşti mulţumit?

- Foarte.

- îmi pare bine. Lasă vrăjeala şi stai jos.

Angelo o ascultă, se aşează alături şi ea îşi dori să nu fi sugerat asta, căci apropierea lui o înfioră. Făcând un efort să fie calmă, continuă:

- Aţi făcut o ofertă generoasă şi de dragul familiei ar trebui poate să accept, dar nu văd ce câştigi tu. Tatăl tău vrea Bellavista, dar pe tine nu cred că te interesează. Sunt o fată obişnuită şi o străină. Nu te iubesc, ţin la altcineva. Gura lui zâmbi ironic; nu credea

ceea ce spusese ea. Sunt o afacere proastă pentru tine, încheie ea.

- Eşti prea modestă, spuse el. Te găsesc fermecătoare şi cum trebuie să mă însor, cred că am noroc. E mai bine decât să mă însor cu o italiancă, pe care trecerea anilor ar face-o grasă. Ezită, apoi vorbi mai serios. Acest bărbat la care ţii... face dragoste cu tine?

Francesca întoarse capul, căci roşise.

- Nu.

Angelo îi luă bărbia în mână şi-i întoarse faţa spre el; ochii ei limpezi şi candizi întâlniră privirea lui iscoditoare.

- E evident, eşti încă adormită, îi spuse el şi cum ea roşi din nou, adăugă: Una din calităţile tale e inocenţa.

Poate că o credea prea simplă, se gândi ea supărată şi spuse provocator:

- Eşti italianul gelos?

- Familia Vittorini e geloasă pentru onoarea femeilor lor, spuse mândru, apoi murmură: Unui bărbat îi place să fie sigur că ai lui copii sunt chiar ai lui.

El nu vroise ca ea să audă această ultimă propoziţie, dar faţa ei se aprinse.

- Signor Vittorini, repetă ea ferm. Te gândeşti prea departe. Nu cred că voi accepta această afacere.

Ochii lui negri deveniră ca de piatră.

- Te joci cu mine? Nici o fată cu capul pe umeri n-ar refuza o asemenea ofertă. Vrei cumva să mă provoci să fiu mai pasionat? Francesca îi dădu mâna la o parte, supărată că considera că ea trebuie să fie atât de uşor de acord.

- Nu vreau pasiunea ta, spuse ea rece. Eşti un străin, nu ne iubim, şi totuşi vrei să mă mărit cu tine, ceea ce în ţara ta e pe viaţă.

- A, dragoste! Privi la statuia lui Eros. Vrei să aştepţi până ce Cupidon te va săgeta? Ca toate domnişoarele, eşti romantică? Crede-mă, romantismul e demodat, confortul material e mai important. în plus, ai fost săgetată o dată, nu-i aşa? Francesca întoarse capul pentru a-şi ascunde tremurul buzelor. Fuga bruscă a lui Desmond o rănise, o dezamăgise.

Angelo spuse blând:

- Te-a părăsit, nu-i asa?

- A plecat brusc, murmură ea, ascunzându-si durerea. Poate se întoarce.

- Nu cred. Teama de a se împovăra cu familia ta săracă l-a speriat, si în plus... Se control'. Nu era nevoie să-i spună că-l ameninţase să nu mai apară la Bellavista.

Francesca se întristă de vorbele lui, care probabil erau adevărate; credea că el doar

ghiceşte si nu stie sigur. Se întoarse cu faţa spre el si-i observă gura severă. Era tenace.

- Te rog, nu mai vorbi despre el, îl rugă ea. Se pare că-mi veţi întreţine familia si vă sunt recunoscătoare, dar numai de dragul lor sunt gata să mă gândesc la această... această alianţă si dacă stiind asta tot vrei s-o încheiem, si dacă îţi dai seama că nu te voi iubi niciodată... Se întrerupse, frământându-si mâinile.

- Niciodată e un cuvânt mare, spuse el grav. Cei din clasa mea socială, din ţara mea, nu căutăm dragostea înainte de căsătorie, se dezvoltă după aceea.

Asadar, anticipase faptul că îi va ceda, că nu va putea rezista farmecului lui.

- Nu te păcăli că ne vom iubi, îl avertiză ea. îmi voi face datoria, bineînţeles. Păli, gândindu-se la această datorie. Dar nu voi putea niciodată uita că am fost cumpărată.

- în multe părţi ale lumii bărbaţii încă îşi cumpără soţiile cu vite şi cămile, spuse el dezinvolt. Câte capete de vite crezi că valorezi? Ochii lui râdeau. îmi imaginez că o turmă întreagă.

- Da, râzi! exclamă ea, indignată că n-o lua în serios.

- E mai bine să râzi, decât să plângi, ceea

ce eşti gata să faci. Nu e un compliment pentru un bărbat ca o femeie să plângă gândindu-se că o va lua în braţe.

- Mă tem că asta e natura bărbaţilor şi eu nu fac excepţie, continuă el aspru. Acesta e preţul pe care trebuie să-l plăteşti pentru salvarea familiei tale, dar se pare că ţi se pare prea mare.

Francesca îşi plecă încet capul, muşcându-şi buzele. El îi observase aversiunea şi era jignit.

- Nu prea te cunosc, şopti ea, şi asupra mea nu funcţionează farmecul latin.

Aplecându-se s-o audă, el spuse blând:

- Aşadar, crezi că am farmec? Mă flatezi, cara mia, şi poţi fi sigură că dacă îl recunoşti, îi vei ceda în cele din urmă.

- Eşti prea sigur de tine. Se îndepărtă de el. Dar voi fi cinstită cu tine. Trase aer în piept, căci nu vroia să-l expună pe tatăl ei, dar simţea că Angelo e păcălit. Mi-e ruşine să-ţi spun asta. Tatăl meu se preface. Bellavista e ipotecată şi nu poate plăti. Proprietatea va fi vândută şi tatăl tău o va putea cumpăra pe nimic, aşa că n-ai nevoie să mă iei de soţie.

Angelo o privi enigmatic.

- Deci, crezi că vreau să mă însor cu tine

doar ca să accept Bellavista?

- Nu e aşa? Ce alt motiv mai e?

- Nu-ţi dai seama? îi privi părul mătăsos, trăsăturile elegante şi se opri asupra gurii frumoase. Nu ştii că bunica ta a plănuit căsătoria noastră de când eram copii?

- Mi s-a spus de curând, dar ideea era de a ne uni proprietăţile, nu-i aşa? Pe atunci, Bellavista prospera.

- Pari obsedată de Bellavista, observă el.

- Ea e scopul, nu-i aşa?

- Deloc. Tatăl meu o admira pe bunica ta şi ştia că vei fi educată bine. O privi pieziş. Am venit acasă ca să mă cuminţesc, dar trebuia să te văd mai întâi.

- Eşti înţelept, fu ea de acord. Când m-ai dus, ştiai cine sunt?

- Ştiam. Şi nu am obiceiul să agăţ fete.

Francesca îşi aminti intimitatea spaţiului mic din
maşina sport şi roşi uşor.

- Prima ta impresie despre mine probabil n-a fost prea plăcută, sugeră ea, căci era prăfuită şi murdară atunci.

- Am văzut ce vroiam să văd, răspunse el enigmatic.

Angelo să lăsă pe spătarul băncii şi întrebă:
- Ce ai vrea să faci, dacă nu te măriţi cu mine?
- Ne-am întoarce toţi în Anglia, spuse ea. Nu ştiu cum o vom duce, dar aş putea câştiga bine ca bucătăreasă. Am primit distincţia de maestru bucătar şi îndrăznesc să spun că i-aş putea întreţine.
Angelo îi luă mâna, privind degetele subţiri şi albe şi unghiile curate, iar pe ea o trecură fiori.
- Asta e o profanare! exclamă el.
Ea îşi trase mâna.
- Bunica m-a educat cu grijă, dar asta nu înseamnă că nu-mi pot câştiga existenţa.
- Eşti independentă, murmură el, şi curajoasă. Dar e o perspectivă sumbră, cara mia. Mă doare să mi te imaginez luptându-te să-ţi întreţii familia săracă.
- Mă simt responsabilă pentru ei.
Se aplecă spre ea.
- îţi par atât de respingător încât mai degrabă ai munci cu degetele tale delicate, decât să mă laşi să am grijă de voi toţi?
- Nu, n-am vrut să spun asta, dar... de ce ai face-o?
O strălucire poznaşă dansa în ochii lui.
- Să zicem că vreau să joc rolul binefăcătorului şi că-mi place părul blond.

- Chiar aşa, signore? Nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Astea nu sunt motive serioase pentru căsătorie.
- Nu? Se dădu mai încolo şi privi în depărtare. Ţin mult la Anastasia, aş vrea s-o ajut.
- A, Stacey! se îmbună ea.
- Iubeşte Italia şi ar fi dureros pentru ea să plece, iar mama ta e bolnavă, clima britanică ar putea-o ucide.

Francesca se foi, stânjenită.

- Ştiu asta. E un şantaj pe care tata l-a aplicat deja.

O privi blând, dar plin de reproş.

- Foloseşti cuvinte grele, cara, şi îmi pare rău că o faci fiindcă nu mă suporţi. încă mă consideri diavolul roşu de la bal?

îl privi în ochi. Faţa lui măslinie era enigmatică, dar în ochi îi strălucea o mică flacără.

- Eşti gata să faci multe pentru mine, se miră ea. Dar eu nu merit.
- Asta hotărăsc eu. Genele negre îi umbreau ochii. Dacă ţi-aş spune mai multe, te-aş şoca.

O cuprinseră fiori.

- Mai ştiu şi eu câte ceva. Ştiu că bărbaţii pot simţi dorinţă fără dragoste.

El părea ofensat. Spuse rece:

- Vrei să-mi răspunzi la propunere, signorina Temple? Sau ai nevoie de timp să te gândeşti? Tatăl meu se aşteaptă să ne întoarcem logodiţi.

Primul impuls al Francescăi era să-l refuze. Viitorul ei era dificil, însă. Va trebui să se lupte cu familia ei, iar oferta lui de a-i întreţine era o imensă uşurare. încă suferea din cauza fugii lui Desmond şi o consola că acest bărbat, indiferent de motivele lui, o dorea: un bărbat atractiv, a cărui admiraţie o măgulea şi faţă de care, dacă făcea o comparaţie sinceră, Desmond ieşea în pierdere. Poate se va logodi cu el. Logodna era o perioadă de probă, nu ceva irevocabil. Poate se va împăca să fie soţia lui, iar dacă nu, putea rupe logodna.

- Bine, signore, spuse ea. Accept generozitatea ta. Fu uimită de licărirea de triumf din ochii lui. Dar... dacă nu pot merge mai departe... Ochii ei violeţi erau rugători.

- Vei dori să-ţi redau libertatea? întrebă el.

- Da. Promiţi să faci asta?

Angelo ezită, apoi spuse:

- Da, dacă asta e condiţia ta, dar mă voi strădui să te conving să mergi mai departe.

- Mulţumesc, signore.

- De ce nu-mi spui Angelo? sugeră el. Un nume nepotrivit, ştiu, dar există şi îngeri negri.

Francesca zâmbi.

- Lucifer? murmură ea.
- Sau Mefisto. Şi asta îmi aminteşte că ai o datorie faţă de mine.

Ochii ei se măriră, alarmaţi.

- Bănuiesc că presupui că ai dreptul...
- Nu te-aş obliga. Ochii negri o rugau. Nu poţi fi mai binevoitoare cu mine, Francesca?

Reproşul lui o impresionă. Din motive pe care nu le înţelegea, Angelo era gata să facă multe pentru familia ei, şi totuşi se codea să-l sărute

- O voi face, strigă ea şi-şi puse braţele după gâtul lui. El o sărută blând şi apoi se îndepărtă.
- Eşti ca vinul tare, spuse el şi se ridică, întinzându-i mâna. Vino, amore mia, hai să le spunem veştile bune.

Francesca îi dădu mâna, simţind că această acţiune era simbolică.

- Spuneai că vieţile noastre sunt legate, îi aminti ea. Atunci n-am înţeles, dar acum, da.
- Fie să fie legate pentru totdeauna, spuse el convins. îşi luă haina de pe bancă şi, ţinând-o în cealaltă mână, o conduse înapoi spre castel.

Capitolul 5

Devenind logodnica lui Angelo Vittorini, cu condiţia că dacă îl găsea insuportabil se puteau despărţi, Francesca descoperi curând că se prinsese într-o plasă de păianjen din care îi va fi aproape imposibil să se elibereze. Nu luase în considerare instinctele patriarhale ale marchizului.

Descendent al vechii nobilimi, purtând un nume străvechi, în tinereţe, alături de alţii de vârsta si de clasa lui, renunţase la titlu, declarându-se membru al burgheziei, si-si canalizase eforturile în afacerile cu ulei de măsline. Dar mai târziu, se întoarse la tradiţie. Părinţii lui muriră si castelul îi reveni, cu toate pretenţiile ţăranilor, care îl respectau cu loialitate feudală. După moartea soţiei sale, se duse tot mai rar la fabrică, implicându-se în viaţa rurală a străbunilor, încercând să îmbunătăţească viaţa ţăranilor, pentru a limita exodul lor spre oraş. Fratele lui muri într-un accident înainte de a se putea căsători; unicul fiu era Angelo, care dădea rar pe acasă. Antonio Vittorini tânjea după o ceată de descendenţi care să-i ceară îndrumarea. Inima vieţii italiene era familia, cu toate rudele. Departe de a privi familia Temple ca pe o

povară, considera firesc să-i întreţină, deoarece aveau să se înrudească şi readuse în actualitate existenţa unui strămoş comun, a cărui existenţă nu era total sigură, pentru a-i considera rude.

Se implică în viaţa lor. Bellavista, declară el, nu era potrivită pentru Stella; ar fi trebuit să locuiască într-o vilă lângă coastă, sugestie pe care ea o acceptă cu încântare. Drumul sinuos spre Castel Vecchio îi era imposibil de străbătut pe jos şi nu putea conduce Fiatul. Stella tânjea după magazine şi oameni. Lui Henry i se oferi un post la departamentul de corespondenţă, unde cunoaşterea atât a italienei, cât şi a englezei îl avantaja. Acceptă cu voioşie. Stacey trebuia să meargă la o şcoală de maici, perspectivă care o făcu să se răzvrătească. Lui Angelo i se încredinţă sarcina să o convingă să meargă acolo, de care el se achită cu succes, spunându-i că astfel va deveni o soră cultivată a lui, de care va fi mândru. Va avea vacanţe, pe care dacă vroia le va petrece la castel, iar Bruno va fi adăpostit şi bine îngrijit acolo.

Cât despre Angelo, se părea că se va aşeza la casa lui, cum îi ceruse tatăl său. Maşina lui sport părea că dispăruse. Când o ducea pe Francesca undeva, folosea Ferrrari-ul tatălui

său. Nu mai dădea pe la cazinourile de la San Remo şi Monte Carlo şi atunci când nu era la birou, era la Castel Vecchio, supraveghind plantaţiile.

Toate aceste planuri depinzând de căsătoria ei şi cu schimbarea lui Angelo, Francesca simţea că i-ar fi imposibil să se retragă. înţelepciunea o făcu să scoată ce era mai bun din această situaţie, ceea ce-i satisfăcea pe toţi, şi să se străduiască să-şi cunoască viitorul soţ, ceea ce nu era uşor. Deşi era un logodnic atent şi grijuliu, era rezervat şi nu găsea cheia personalităţii lui. Contrar aşteptărilor ei, nu-i ceru să facă dragoste, limitându-se la a-i săruta vârful degetelor, un salut formal. Dar adesea o privea cu senzualitate, ceea ce-i făcea inima să bată mai repede şi-i dădea impresia unui animal de pradă care-şi urmărea victima. Bănuia că Angelo aştepta să fie a lui ca să-şi manifeste dorinţa. Francesca aştepta acea zi cu un amestec de teamă şi bucurie şi asta avea să fie curând.

Nici unul dintre ei nu-şi dorea o nuntă mare. Doar câţiva prieteni şi rude fuseseră invitaţi la ceremonia ce urma să aibă loc în vechea biserică de lângă castel.

Angelo era hotărât să nu locuiască acolo, deşi

tatăl lui dorea asta. Propuse să închirieze o vilă pe coastă şi la protestele tatălui său, răspunse:

- Vreau să fiu singur cu soţia mea.

Bătrânul putea înţelege acest lucru.

- Dar mai târziu te vei întoarce la casa strămoşilor tăi? insistă el. Copiii trebuie crescuţi acolo unde le e locul.

Angelo doar zâmbise.

Admise faţă de Francesca faptul că găsea castelul prea de modă veche şi oprimant, precum şi prea mare. La moartea tatălui său vroia să-l transforme într-un muzeu sau într-un hotel.

- Dar noi, cara, avem nevoie de ceva mai modern şi mai primitor.

Cu asta, Francesca era pe deplin de acord. O luă să vadă diverse case moderne şi cea care-i plăcu ei cel mai mult era pe dealul deasupra lui Diano Marina, un mic orăşel de pe coastă. Aşezată printre palmieri şi pini, cu o curte interioară umbrită de viţă-de-vie, un şir de trepte ducea la intrarea principală, deasupra unui garaj şi a bucătăriilor. Ferestrele din salon dădeau spre orăşel şi golf.

- îţi place? Ai putea fi fericită aici? întrebă Angelo.

- Sunt sigură că da. E frumoasă. îl privi recunoscătoare. Eşti bun cu mine, Angelo.

El zâmbi.

- Fără îndoială, mă vei răsplăti când va sosi timpul, sugeră Angelo.

Francesca roşi şi privi în altă parte.

- îmi voi da silinţa. Dar vocea ei era rece şi îşi aranjă rochia cu degete nervoase. Angelo o privi puţin încruntat. Erau pe balconul din faţa salonului. Soarele o lumina pe faţă; părul ei blond şi rochia albă îi dădeau un aspect neîntinat. Angelo se întreba dacă era frigidă, dar gura ei părea senzuală. în ciuda episodului cu Desmond, ghicea că încă nu se trezise. Va fi privilegiul lui s-o iniţieze. Văzând în privirea lui la ce se gândea, Francesca se sperie.

- Dio mio! exclamă Angelo. Ti-e teamă de mine, Francesca?

Ea râse nervos.

- Nu chiar, dar... ei bine, n-am mai fost căsătorită până acum.

- Dar de celălalt nu-ţi era teamă? întrebă Angelo şi Francesca simţi gelozia lui.

- Ii cunoşteam mai bine decât pe tine, sublinie ea.

Angelo era exasperat.

- Ce pot face să mă cunoşti mai bine? Să-ţi piară teama asta, căci eşti înspăimântată, cara mia, şi eu nu sunt bau-bau.

- Sigur că nu. Dar pentru ea era un străin,

de altă naţionalitate, cu alte tradiţii, şi era ceva în el care o

respingea, deşi o fascina. Era descendentul unei familii vechi şi Francesca simţea o violenţă ascunsă sub politeţea lui.

- Tu... eşti atât de diferit faţă de... mine, spuse ea cu voce nesigură. Aproape că era să spună Desmond, dar se controlase la timp. Mai bine nu-i aducea aminte de celălalt. Privi casa fermecătoare şi priveliştea frumoasă. Nu-i venea să creadă că va trăi aici doar cu el.

- Cu timpul, te vei obişnui cu mine, spuse el. Obişnuinţa, se spune, aduce dispreţul.

- Asta sunt sigură că nu voi simţi niciodată faţă de tine, declară Francesca.

- E cel puţin satisfăcător, spuse el. O soţie ar trebui să-şi venereze soţul.

- Nu... toate. Zâmbi provocator. Nu când ajung să-i cunoască prea bine. Angelo, au mai fost... multe alte femei?

- Nici una care să conteze. Te îngrijorează?

- Nu chiar. O umbră de dezamăgire trecu pe faţa lui. Sperase că va fi geloasă pe fostele lui iubite. Am auzit nişte bârfe, continuă ea liniştită. Eram curioasă.

- înţeleg. Din nefericire, am fost celebru şi toate episoadele obişnuite au fost exagerate. Se opri. Nu voi mai avea nici o aventură după

ce ne vom căsători, spuse ferm.

- Italienii nu sunt vestiţi de a fi constanţi.

- E doar un cliseu. Nu trebuie să mă condamni din cauza unei idei preconcepute. Fără îndoială, ţi s-a spus că sunt un destrăbălat. Majoritatea tinerilor sunt, dacă au ocazia. Dar am terminat cu distracţiile, intenţionez să devin un cetăţean model, nu te îndoi.

Asta n-o tulbura. Nu prea-i păsase de trecutul lui Angelo de când se logodise cu el. Viitorul o interesa, intimitatea pe care avea s-o împartă cu el.

- Sper doar că nu vei regreta că te-ai căsătorit cu mine, spuse ea slab.

- Sunt sigur că nu, răspunse el fervent.

Hotărându-se că vor închiria vila, Angelo o duse
înapoi la Bellavista, unde descriseră entuziasmaţi noua lor casă.

Francesca simţea că visează; nimic nu părea real. Angelo îi dăduse un inel cu diamante, frumos si scump. Tot ce-i aparţinea lui Angelo părea să fie frumos si scump. El îi spusese că-i plăcea să se înconjoare cu lucruri frumoase si că era recunoscător că avea cu ce să le cumpere. Francesca se gândi că era ultima lui achiziţie, căci desi nu era orgolioasă,

ar fi fost o proastă să nu-si dea seama că bărbaţii o considerau frumoasă si blondă, ceea ce-i atrăgea, mai ales pe cei bruneţi. Dacă ar fi fost urâtă, n-ar fi cerut-o nimeni de nevastă. Era stânjenită că Angelo îi cumpăra

bijuterii şi se interesa ce îmbrăca. încă nu era soţia lui şi darurile scumpe cu care o bombarda o făceau să se simtă ca o sclavă de harem, sortită să-i mulţumească privirea critică. El ştia mult prea multe despre lucrurile femeieşti şi Francesca bănuia că fostele lui iubite îl educaseră în această privinţă. Pe de altă parte, o flata că Angelo observa tot ce îmbrăca şi-i făcea complimente. Desmond fusese indiferent la felul cum arăta, atâta timp cât arăta „drăguţă“, cum spunea el.

Persoana cea mai entuziasmată de întorsătura lucrurilor era sora ei. Nici măcar întunecata perspectivă a şcolii nu-i umbrea triumful.

- Ştiam că te vei îndrăgosti de Angelo, repetă ea, şi aşa a fost. Nu-i aşa că eşti norocoasă, Fran, că s-a îndrăgostit de tine?

Uitase că asupra Francescăi se exercitaseră presiuni şi vedea logodna lor ca pe un glorios film romantic. Francesca nu vroia s-o deziluzioneze.

Trebuia să facă multe vizite la noua casă.

Trebuia mobilată şi făcute măsurători. Francesca se temuse că Angelo va prefera ornamentaţiile bogate, în timp ce ei îi plăcea simplitatea, dar află că el avea gusturi excelente. Adesea roşea la alegerea mobilei, mai ales a paturilor. Angelo alesese un pat dublu pentru dormitorul principal.

Din faţa casei, peste golf, turla bisericii din satul Cervo era un punct de reper, mai ales noaptea, când era luminată. Printre clădiri noi, se vedeau alei vechi, pitoreşti. Mulţumit de interesul Francescăi, Angelo aranjă s-o ducă acolo.

Descoperi că era o bucăţică din vechea Italie, înconjurată de nou. Străzi înguste şi şerpuite duceau pe culmea dealului, mărginite de case ce păreau atât de vechi încât era de mirare că erau încă locuite.

Ca şi la Castel Vecchio, un castel vechi stătea în vârful dealului, o clădire de origine normandă, ce amintea că francii cuceriseră cândva acest teritoriu.

Biserica San Giovanni Battista era cel mai sus, cu faţada vestică pictată în verde. înăuntru era un altar în formă de galion, cu lumânări înalte printre flori. Cervo avea o istorie tristă. O sută cincizeci de oameni

plecaseră să culeagă corali pentru a strânge bani pentru biserică şi se înecaseră toţi, lăsând multe văduve. Altarul comemora această pierdere.

Angelo şi Francesca ieşiră din biserică, întristaţi de această tragedie şi de interiorul magnific clarobscur. Se opriră la capătul de sus al scărilor. în faţa lor era o piaţetă împărţită în două, până la mare, de un zid scund. Trei străduţe dădeau în piaţă, cu case maronii înalte.

Doi copii desculţi alergară de-a curmezişul pieţei si se pierdură în labirintul de pasaje. în rest, nu mai era nimeni.

Francesca îşi scosese ochelarii de soare, căci în biserică era întuneric, şi-i ţinea în mână. Angelo o privea, satisfăcut de entuziasmul ei.

- E un loc fascinant Angelo. Cred că voi iubi ţara asta a ta.
- Mă vei iubi şi pe mine?

Francesca îşi ţinu răsuflarea, şocată de întrebarea neaşteptată. îl măsură din priviri. Lumina puternică îi făcea părul să bată în negru albăstrui; trăsăturile lui nobile erau bronzate. Arăta bine, un adevărat fiu al sudului, plin de viaţă ca şi peisajul de lângă ei,

cu o umbră de neînduplecare.
Inima Francescăi bătu mai repede.
- Asta... asta nu era parte din afacere.
- Dar ar fi putut fi. Murmurul vocii lui o mângâia. Dacă micuţa zeiţă a lunii şi-ar părăsi ţinuturile reci şi s-ar topi în soarele sudului. Privirea ei coborî. Aerul cald era vânturat de o briză slabă cu parfum de trandafiri. Privind-o intens, el spuse blând:
- Asta ar face viaţa noastră împreună... mai armonioasă.

Dar Francesca nu vroia să cedeze farmecului lui. El se pricepea prea bine să seducă. Acum vroia ca Francesca să-l iubească şi cum avusese multe cuceriri uşoare, se aştepta la acelaşi lucru de la ea.

- Cred că prea multe femei te-au iubit, spuse ea tristă. Şi nu cred că ai iubit pe vreuna dintre ele.

Angelo zâmbi.

- Nu era vorba despre sentimentele mele, ci despre ale tale. Dacă aş fi fost printre cei ce au murit acolo, făcu el un gest spre mare, ai fi suferit, Francesca, sau te-ai fi bucurat că eşti o văduvă bogată?

- Eşti absurd, spuse ea îngrozită. Părea imposibil ca o fiinţă atât de plină de viaţă ar

putea muri. Totuşi, dacă el conducea maşini de curse în timpul liber, riscul era mare. Şi-l imagină strivit şi plin de sânge. Fără să vrea, îl strânse de braţ.

- Angelo, promite-mi că nu mai iei parte la curse.

- Cine ţi-a spus că fac asta?

- Toată lumea ştie. N-ai câştigat Grand Prix-ul?

- Asta a fost de mult, e trecut, amore mia, am renunţat. Chiar am vândut maşina sport. O luă de mijloc şi o trase spre el. îţi pasă de siguranţa mea, cara?

Ea tremură sub mâna lui. Aşa cum soarele iese din nori şi luminează un peisaj întunecat, Francesca văzu

o perspectivă luminoasă, scăldată în dragoste. îşi ridică faţa spre el, cu ochii strălucind, fără s-o mai sperie pasiunea din ochii lui.

- O, Angelo! murmură ea.

Se auziră voci stridente de pe străduţele de lângă piaţetă. Un grup de turişti se apropia. Angelo îşi luă repede braţul de pe talia ei, şi viziunea Francescăi se risipi. Angelo făcu o grimasă de dezgust când grupul de turişti apăru. Erau femei clămpănind în sandale ce păreau copite şi bărbaţi transpiraţi, cu pielea roşie de la mare, cu aparatele de fotografiat în

mâini.

Angelo întinse mâna Francescăi, ca s-o ajute să coboare scările fără balustradă.

- E timpul să mergem, remarcă el.

O luară la dreapta prin labirintul de poteci abrupte. Ajunseră la biserica Santa Caterina, care data de pe la 1200 era noastră. Aceasta fusese biserica originară a satului, înainte ca San Giovanni să fie construit în secolul şaptesprezece.

- E veche, observă Francesca.

- Aşa e mare parte din Liguria.

Replici banale. Angelo se închisese în el, considerând că în locurile publice nu puteai fi intim. Francesca fusese pe punctul de a avea o mare revelaţie, dar momentul zburase înainte de a o înţelege. Aşa zăriseră şi sfinţii paradisul, ca apoi să

revină la treburile lumesti. O fracţiune de secundă, Francesca zărise cum ar putea fi dragostea, dar îndoielile o năpădiseră apoi. Nu avea încredere în sentimentele lui Angelo, iar ale ei erau neclare.

Pentru a-si masca neliniştea, sporovăia veselă despre împrejurimi, arătând amuzată o iederă care cuprindea o casă înaltă, printre celelalte colorate sumbru în gri si maro. Căldura si strălucirea pieţii erau uitate.

De vreo două ori Angelo o privi încurcat, dar ea nu-l privi în ochi. Angelo trase concluzia că Francesca regreta emoţia pe care o manifestase pe treptele bisericii.

în cele din urmă ajunseră în piaţa Victor Emmanuele, un loc deschis pe deal, înconjurat de clădiri din toate părţile, exceptând pe cea dinspre mare.

Acolo era un pâlc de palmieri în mijloc si câteva bănci. Obosită de urcarea atâtor trepte si pante, Francesca se aseză pe o bancă, iar Angelo se duse să-i aducă ceva de băut de la barul de peste drum. Această oază era la fel de magică precum cea din faţa bisericii, doar că era mai populată. Peste un zid jos se vedea marea si asta o umplu de plăcere.

O femeie dintr-o masină parcată în piaţă o privea cu atenţie, apoi coborî si veni spre ea. Era brunetă, cu

o faţă lătăreaţă, dar avea o siluetă elegantă şi mergea graţios. Se aşeză lângă Francesca, privind-o cercetător şi în cele din urmă vorbi.

- Signorina Temple, nu-i aşa?

Pierdută în visare, Francesca tresări la auzul vocii ei. întâlni privirea ostilă a ochilor căprui aşezaţi pe o faţă bronzată.

- Da, eu sunt, dar de unde ştii? întrebă ea.

- Toţi o cunosc pe fata care l-a vrăjit pe Angelo Vittorini, răspunse cealaltă. Probabil ţi-a vorbit despre mine, sunt Maria Donizetti.

Numele o puse în alertă, dar nu-şi putea aminti unde îl auzise. Maria Donizetti râse dezagreabil.

- Se pare că nu ţi-a vorbit, totuşi ar fi trebuit s-o facă, dar e un ingrat. Mi-a promis că se însoară cu mine.

- Da? Francesca o privi uimită. Nu ştiam.

- Nu ţi-a spus? Bineînţeles c-a avut motivele lui, iar acum vrea să se însoare cu alta. Făcu o pauză, dar Francesca nu zise nimic şi cealaltă continuă. Cred că ar trebui să ştii, signorina, că a trăit cu mine.

Una din aventurile lui Angelo revenea din trecut pentru a-l acuza. Era o întâlnire neplăcută şi Francesca se miră că un bărbat căruia îi plăcea atât de mult frumuseţea, cum era Angelo, ar fi găsit această femeie urâtă atractivă, dar nu încăpea îndoială că era pasională; gelozia îi întuneca ochii mici şi îşi strângea mâinile.

Simţindu-se prost, Francesca spuse:

- Ştiu că a avut aventuri, dar asta s-a terminat.

- Şi crezi asta, poate leopardul să-şi

schimbe petele? Pari dificilă, signorina, de ce accepţi ce-am lăsat eu?

- Vrei să spui că tu l-ai părăsit? Mă îndoiesc, signorina.

Degetele femeii se strânseră şi Francescăi îi fu teamă să n-o zgârie pe faţă cu unghiile ei lungi.

- Crezi ce vrei, spuse femeia cu insolenţă. Dar îţi pot garanta că nu vei fi fericită cu el; nu ştie ce e aia fidelitate.

Sătulă de această discuţie, Francesca privi spre bar şi văzu uşurată că Angelo venea spre ele cu două pahare de vin pe o tăviţă rotundă.

- Ciao, Maria, spuse el inocent, în timp ce-i oferea Francescăi un pahar. Ce te aduce la Cervo?

- Poate că am vrut să retrăiesc amintiri vechi. Maria îi aruncă o privire vicleană Francescăi. De pe vremea când eram împreună.

- Nu ştiam că am fost cu tine pe aici, răspunse Angelo, imperturbabil, de fapt înţelesesem că nu-ţi place locul acesta. Dar să ţi-o prezint pe logodnica

mea, Francesca Temple; Maria Donizetti e o veche prietenă de familie. Sublinie cuvântul familie. Vrei să bei ceva, Maria?

- Nu, mulţumesc, Angelo, îl refuză ea. Chiar

vrei să te însori?

Angelo se aşează între ele, relaxat.

Francesca nu era relaxată. Confruntată cu o parte din trecutul lui Angelo, nu-l mai putea ignora. Oare câte femei va mai întâlni, care să-i spună că s-au culcat cu el? Cât despre viitor, avea îndoielile ei. Era bine că nu era îndrăgostită de el, îşi spunea cu sălbăticie, căci altfel ar fi suferit dacă se dovedea infidel. Totuşi privindu-i profilul măsliniu, ştiu că şi ea ar putea fi geloasă.

Angelo spuse calm:

- Fireşte că vreau să mă însor. Data nunţii e stabilită. N-ai fost invitată?

- Tatăl meu spunea ceva despre asta, dar n-am crezut. Apoi izbucni într-un torent de vorbe în italiană, pe care credea că Francesca n-o înţelege. E o nebunie, Angelo, nu te poţi căsători după viaţa pe care ai dus-o. Poate tu crezi că poţi, dar eu ştiu mai bine. E foarte frumoasă logodnica ta, dar e insipidă, te vei sătura de ea într-o săptămână. Dacă tot trebuie să te însori, ceea ce cred că e o greşeală, nu ţi-ai ales bine persoana.

Angelo continua să soarbă imperturbabil din vinul lui.

Francesca spuse în italiană:

- Am crezut că italienii sunt politicoşi. Eşti

grosolană, signorina.
Cei doi italieni o priviră surprinşi. Apoi Maria spuse acru:
- îmi cer scuze. Mă preocupă soarta voastră. Dar e mai bine ca astfel de lucruri să fie spuse până nu e prea târziu.
- Dacă ar fi adevărate, da, spuse Angelo. Dar nu sunt. Era mânios. Se ridică, privind-o pe Maria cu dispreţ. Francesca se îngrozi. Dacă va merita vreodată dispreţul lui, s-ar ofili dacă ar privi-o aşa. Era o faţetă nouă a caracterului lui. El nu putea ierta orice.
- Mai bine ţi-ai ţine gura, Maria, continuă el, şi ţi-ai vedea de treaba ta. Am ales-o pe cea care îmi place, nu pe tine. Se întoarse spre Francesca. Vino, amore mia, spuse el blând. Lăsând paharele să fie recuperate de chelner, o luă de braţ şi plecară. Privind peste umăr, Francesca văzu că faţa Mariei era contorsionată de gelozie şi de ură.
Mergând la vale spre locul unde îşi parcase maşina, Angelo remarcă:
- Nu ştiam că înţelegi şi vorbeşti atât de bine limba mea.
Angelo vorbea mereu cu ea în engleză.

- La urma urmei, părinţii mei trăiesc aici de multă vreme, iar bunica vorbea cu mine în italiană, ca să învăţ.

- Da, cred, având în vedere planurile ei, fu el de acord. Francesca îşi aminti unde o văzuse pe Maria Donizetti. La balul mascat.
Angelo nu mai spuse nimic până când ajunseră la maşină. Când o descuie, spuse:
- îmi pare rău că plimbarea noastră a fost umbrită de o scenă atât de penibilă. Sper că vei uita.
Deci, el vroia să uite ceea ce spusese Maria. Privindu-l în ochi, Francesca spuse cu îndrăzneală:
- Mi-a spus că a trăit cu tine.
- A minţit, răspunse el, era geloasă. O femeie geloasă ar spune orice.
- Dacă e geloasă, trebuia să fii mai bun cu ea, insistă Francesca. E una din aventurile tale? Involuntar, sarcasmul se simţea în vocea ei.
El îşi ridică mândru capul.
- Nu, răspunse el şi-i deschise portiera maşinii. Urcă.
Francеasca nu se clinti.
- Aş vrea să te pot crede, spuse ea.
Angelo făcu un gest de nerăbdare, apoi, controlându-se, spuse sincer:

- Ascultă, cara, îţi jur că n-am avut

niciodată relaţii intime cu Maria Donizetti. E adevărat că o cunosc bine, deoarece familiile noastre sunt prietene de mult, dar în afară de asta, nu înseamnă nimic pentru mine. Are relaţii, e foarte bogată si tatăl meu mi-a sugerat că ar fi bună de soţie, dacă tu mă refuzi. E posibil că a fost indiscret si a menţionat asta tatălui ei, si asta i-a dat idei, dar nu s-a pus problema logodnei. Aluziile ei despre Cervo erau inventii. Are o verisoară acolo, pe care o vizitează din când în când, dar nu m-am plimbat niciodată cu ea prin Cervo, nici n-am avut vreo legătură cu ea în afara relaţiilor sociale obisnuite.

Era sincer si îndoielile ei dispărură.

- Mulţumesc, Angelo, spuse ea recunoscătoare, intrând în masină. Când el se aseză lângă ea, îi spuse cu repros: puteai fi mai amabil cu ea.

Angelo râse.

- Mariile de aici nu înţeleg de amabilitate, o iau ca pe un semn de slăbiciune. Un bărbat nu-si poate permite să fie slab în faţa unui animal de pradă.

Francesca tresări la auzul cuvântului acesta, pe care îl auzise cu referire la Angelo. Două persoane de acelasi fel, se gândi ea, dar ideea i se păru nedreaptă. Dacă Maria

consuma bărbaţi, Angelo nu se dovedise încă un distrugător.

Schimbând vorba, sporovăia fără implicaţii despre Cervo pe drumul de întoarcere, dar ceva rămăsese în adâncul minţii Francescăi.

Ii reveni în minte cu forţă când se duse la culcare şi-şi aminti în detaliu evenimentele de la balul mascat. Rememora un bărbat în costum de diavol roşu, îndreptându-se spre femeia în rochie orientală. Se dusese direct la ea, atras ca o molie de lumânare. Desmond o identificase, una din cele mai bogate moştenitoare de pe Riviera.

Ii văzuse din nou dansând, fără să-i bage în seamă pe ceilalţi; îşi aminti cum trupul femeii se mula în braţele lui şi cum o ţinea strâns. Abia mai târziu se întâlnise cu el în grădină, când balul era pe sfârşite şi Maria probabil plecase acasă. Când se scoseseră măştile, ei nu mai erau. Probabil că plecaseră împreună.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că el minţise despre relaţia lui cu Maria. Poate că era urâtă, dar putea fi fierbinte. Până acum, trecutul lui Angelo n-o făcuse pe Francesca să-şi facă griji. Acceptase că asta era poveste veche, dar în dragoste bărbaţii nu au scrupule să le mintă pe femei, şi de data asta fusese demascat.

Afară începuse să bată vântul printre frunzele palmierilor; o pisică mieuna în căutarea unei perechi. Francesca privea în întuneric şi-şi dădea seama că

sentimentele ei faţă de viitorul ei soţ se schimbaseră şi nu se mai gândea la căsătoria lor cu aversiune. în ultimele săptămâni, el făcuse eforturi să-i facă pe plac, sperând să se îndrăgostească de el. Aproape izbutise până când Francesca îşi dăduse seama că totul era doar experienţă în a obţine favoruri de la femei. După ce o va avea, o va neglija, întorcându-se la vechile lui obiceiuri, cum spusese Maria, care trebuie că-l cunoştea bine. Se va întoarce la jocurile de noroc, la cursele de maşini, la alte femei, iar ea va sta tristă în vila de lângă mare, suferind de singurătate.

Asta nu! Inima ei nu era pe deplin cucerită, şi nu va permite asta. Dragostea ei pentru el trebuia stinsă în faşă. Nu va suferi pentru un afemeiat. Se va oţeli şi-l va suporta până se va plictisi şi va pleca. Va avea multe compensaţii: dragostea părinţilor, a lui Stacey şi probabil propriul copil. Roşi de mânie la amintirea cuvintelor lui Angelo, „un bărbat vrea să fie sigur că copii sunt progeniturile lui“. Ea să fie virtuoasă, iar el să-şi facă de cap. Eterna diferenţă între sexe, de când Eva primise

privilegiul şi povara de a naşte copii.

La urma urmei, nu se aşteptase la mai mult de la această căsătorie, dar la Cervo presimţise fericirea, până când Maria Donizetti îi risipise iluziile cu cruda realitate.

Necunoscătoare în ale dragostei, nu-şi dădea seama că hotărârile ei veneau mult prea târziu.

Capitolul 6

Francesca Temple si Angelo Giovanni Sebastiano Vittorini s-au căsătorit în vechea biserică San Michele din Castel Vecchio. Ceremonia a fost precedată de cununia civilă si urmată de o petrecere la castel, unde au venit familia miresei si câţiva prieteni intimi, printre care si familia Donizetti.

Pentru Francesca, această zi a fost ca o poveste, culmea unor săptămâni de vise. Nu era în largul ei în rochie albă si văl, în faţa altarului. Sutele de lumânări luminau biserica. în afară de cele înalte de pe altar, erau grupuri de lumânări în faţa statuilor sfinţilor. Fresce si picturi umpleau pereţii, cu multă vopsea aurie. Scena părea ireală.

îsi juca rolul în mod mecanic, fără să simtă ceva. Puteai zice că era o statuie, cu faţa la fel de palidă ca

hainele ei; doar părul ei reflecta lumina, iar ochii îi erau întunecaţi. Angelo se îmbrăcase în haine serioase şi părea cel mai ireal, frumos ca un geniu rău. îşi puse degetele reci ca gheaţa în ale lui şi buzele ei erau la fel de reci când o sărută. Văzu îngrijorare în ochii lui şi murmură:

- Emoţia e de vină, iar el zâmbi.

Nu deveni mai caldă nici în timpul scurtei şi formalei recepţii de la castel. Deşi afară soarele strălucea şi era cald, în castel parcă era răcoare şi o atmosferă încărcată de trecut. Câte mirese, de bunăvoie sau obligate, fuseseră primite în castelul sumbru? se întreba Francesca. Descendentul lor, marchizul, era civilizat, oferind oaspeţilor şampanie. Printre aceştia, Francesca zări privirea veninoasă a Mariei Donizetti.

însurăţeii nu plecau acum. Francesca se rugase de Angelo să petreacă luna de miere în noua lor casă. Acesta îşi luase concediu o săptămână. Francesca prefera noua casă vreunui hotel străin.

Luminile începură să se aprindă în şiragul de orăşele de-a lungul coastei, în timp ce mergeau cu maşina spre vilă. Acolo, fură felicitaţi cu căldură de personalul care fusese angajat, bucătarul, Luigi, omul de încredere al lui Angelo, şi diverse servitoare. în afară de

Luigi, ele nu locuiau în casă, veneau doar

ziua, dar toţi veniseră să-şi întâmpine stăpânii. Nu erau disciplinaţi, ca servitorii britanici şi se considerau membri al familiei.

- Facem duş şi ne schimbăm, bănuiesc, decretă Angelo când în cele din urmă rămaseră singuri. Mă voi bucura să scap de hainele astea ridicole.

Francesca se schimbase deja într-o rochie simplă albastră şi o jachetă subţire. Observă că dormitorul nu mai era numai al ei. Deşi Angelo avea o cameră alături, lucrurile lui invadaseră deja camera ei. îşi lăsase haina pe pat, iar cravata pe măsuţa de toaletă. Se întreba dacă era dezordonat.

Telefonul de lângă pat sună tare. Ridică maşinal receptorul şi urechea ei fu năpădită de o italiană agitată.

- Angelo, spunea o femeie, vino, te rog. Se pare că tatăl tău a păţit ceva.

Angelo ieşi imediat din baie, cu apa lucindu-i în părul negru şi cu un prosop pe el. Privindu-i torsul bronzat, Francesca simţi că inima îi bătea mai repede. Era ca o statuie musculoasă.

Angelo luă receptorul din mâna ei şi ascultă, iar fruntea i se încreţi de îngrijorare. în cele din urmă, spuse resemnat:

- Si, voi veni. Puse receptorul în furcă şi o

privi cu tristeţe. A căzut, spuse el. Nu se ştie încă dacă e grav. Mă tem că trebuie să plec.

Francesca îşi plecă genele, dar nu înainte ca el să vadă uşurarea din ochii ei.

- Păcat, murmură ea mecanic şi adăugă: E grav?

- Poate, răspunse el. îşi strânse hainele. S-ar putea să nu vin toată noaptea. E ceva drum până la castel.

Angelo reintră în baie, lăsând uşa crăpată, şi continua să-i vorbească:

- Mai bine te-ai culca, cara mia. Mă voi întoarce cât de repede pot. Deşi probabil nu eşti nerăbdătoare să mă întorc.

Ignorând această aluzie, ea spuse:

- îmi pare atât de rău.

- Pentru el sau pentru mine? Ce surpriză neplăcută în noaptea nunţii! Mă întreb dacă într-adevăr e nevoie de mine.

- Bineînţeles că trebuie să te duci, cine altcineva să meargă?

- Aşa e, iar servitorii şi-au pierdut capul.

Ieşi din baie. îmbrăcase în grabă nişte pantaloni şi un pulover.

- Arrivederci, amore mia, spuse el blând şi o sărută.

- Mă vei suna? sugeră ea. Aş vrea să ştiu cum se simte.

- Da, peste vreo două ore. Angelo privi patul care-l invita, fata suplă din braţele lui. Dio, murmură el, mi-e greu să plec.

- Dar te vei întoarce repede?
- Bineînţeles!

O sărută lung. Apoi o respinse şi ieşi.

Francesca îl auzi fugind pe scări şi strigându-şi servitorul. Se aşeză pe pat. Se pregătise să-l primească în noaptea asta şi acum i se dăduse un răgaz. Auzi maşina demarând în trombă. O trecură fiori reci, dacă avea un accident? Nu părea grijuliu în seara asta. Atunci va scăpa de el, dar nu-şi dorea libertatea cu preţul ăsta. Dacă l-ar pierde, va rămâne un gol imens.

Luigi ciocăni la uşă şi ea-l pofti să intre.

- Scusi, signora, dar şeful mi-a spus să fac ordine. Să vin mai târziu?
- Nu, tocmai ieşeam.

Părăsi repede camera. Omul o privea înţelegător. Pentru el, plecarea soţului în noaptea nunţii era o tragedie.

Se duse în salon şi liniştea o călca pe nervi. Nu suporta să aştepte acolo. Angelo spusese că va suna abia peste vreo două ore. Privi pe fereastră luminile oraşului, care parcă o invitau. Va ieşi şi se va plimba prin mulţimea

veselă. Nu era departe, putea ajunge acolo imediat. îl chemă pe Luigi.

- Ies puţin afară. Nu stau mult.

Luigi fu uimit şi protestă.

- Doar o plimbare, îl întrerupse ea. Nu voi păţi nimic.

Ridicarea lui din umeri spunea multe. Bineînţeles
că era o străină, dar chiar şi aşa, făcea ceva ciudat şi se simţea responsabil pentru ea.

- Nu stau mult, insistă ea. N-am ce să păţesc. Mă voi întoarce înainte să sune signor Vittorini.

Vreo patru sute de metri de drum întortocheat duceau în oraş. Maşinile treceau pe lângă ea. Mergea pe lângă marginea drumului, nu era trotuar, gândindu-se că dacă o lovea vreo maşină, scăpa de probleme. Va sta într-un pat de spital, nu în cel conjugal, se gândi tristă, dar nu vroia să aibă un accident.

Ajunse în faţa unor hoteluri luminate şi continuă să meargă pe trotuar. între ea şi mare era o balustradă de piatră. între ea şi drum erau palmieri, cu trunchiurile luminate de becuri, cu coroanele în umbră. Mai încolo erau mese şi scaune, unde cupluri, majoritatea

turişti în vârstă, consumau băuturi. Tinerii preferau cluburile de noapte sau barurile.

Francesca nu era conştientă că un bărbat o urmărea. Nu-i era teamă să nu fie acostată, simţindu-se sigură pe ea, şi se gândea la alte lucruri. Totuşi, se alarmă când un bărbat o opri, până când îşi dădu seama uimită că era englez şi-l cunoştea.

- Fran! exclamă Desmond.
- O, Des! îi întinse ambele mâini, uitând că o părăsise la vederea unei feţe familiare. O trase spre el şi o sărută.
- Ce noroc că te întâlnesc!
- Dar... dar cum ai ajuns aici?
- Am fost trimis la o conferinţă care a avut loc aici. Am trecut pe la Bellavista şi am găsit totul încuiat. Fran, scumpo, mi-am făcut griji ce ţi s-ar fi putut întâmpla. Ti-ai rezolvat problemele?

îşi aminti. îşi trase mâinile dintr-ale lui, spunând rece:

- Grija ta e cam surprinzătoare după felul în care m-ai lăsat baltă.
- N-am avut încotro.
- Chiar aşa?
- Da. Fran, vreau să-ţi explic. Hai să ne

aşezăm să bem ceva în timp ce-ţi povestesc.
Biletul pe care i-l lăsase o intrigase şi acum putea afla amănuntele, dar dacă îl scuza, era cam prea târziu.
O conduse la o terasă cu faţa spre mare. Se aşezară.

- îmi pare bine că te văd, Des. Desmond era o parte din trecutul ei, un conaţional şi fostul ei prieten. Oare de ce o părăsise? împreună, ar fi găsit un răspuns la problemele ei.

Un chelner veni să ia comanda şi Francesca vru cafea. După ce plecă acesta, Desmond spuse:

- Ce s-a întâmplat, Fran? Te-ai descurcat?

Francesca zâmbi tristă.

- Da, dar înainte să-ţi spun ce mi s-a întâmplat, vreau să ştiu de ce ai fugit.

Lui Desmond îi era ruşine.

- N-am avut încotro, Fran. Bruta aia din castel, poreclit Diavolo, m-a ameninţat. Mi-a spus să plec, altfel... şi cred că avea o bandă de ticăloşi cu care să mă elimine. N-am avut încotro.

îl privea uimită, nevenindu-i să-l creadă.

- La început, am crezut că tu l-ai pus să

facă asta, continuă Desmond. îmi spuseseşi că vroia să se însoare cu tine şi el avea soluţia pentru familia ta. Dar după ce am plecat, m-am gândit şi mi-am dat seama că te-am judecat greşit. Nu eşti capabilă de aşa ceva. Mi-am făcut griji pentru tine şi m-am bucurat când am avut şansa să vin aici.

- Ai fi putut să-mi scrii, spuse ea.

Desmond ezită.

- Ei bine.... ăă... de fapt ţi-am scris, dar nu mi-ai răspuns. Le-ai primit?

Francesca dădu din cap că nu.

- Probabil au fost interceptate. Nu m-aş mira.

Chelnerul se întoarse cu cafeaua şi Francesca amesteca în ceaşcă, gânditoare şi tulburată. Era oare adevărată povestea ciudată a lui Desmond? îşi aminti maşina neagră care plecase în viteză, maşina lui Angelo; chiar ea îl dusese pe Desmond, făcând-o să creadă că o părăsise. Ştia că soţul ei avea apucături nemiloase şi că nu s-ar fi dat înapoi de la nimic să obţină ce vroia. Dar nu avea dreptul să intervină între ea şi Desmond, era o dovadă de aroganţă şi nu putea ierta asta. în parte,

supărarea provocată de fuga lui Desmond o conduse la căsătoria cu Angelo. Angelo se bazase pe asta, cunoştea femeile, dar de data asta sărise peste cal. Nu-l putea ierta. Dar în noaptea aceea, nici Desmond nu fusese un erou. Spuse blând:

- Nu ţi-ar fi făcut rău, Des.

- O, nu? Arăta ca un diavol şi nu mă îndoiesc că acel castel sinistru al lui e plin de răufăcători. Se află la ştiri, despre italieni şi Mafia şi tot ce fac. Nu m-ar surprinde dacă ar fi mafiot. Nu vroiam să-mi fie găsit cadavrul plin cu gloanţe.

îi era teamă că l-ar fi putut considera laş şi exagera. Avea ciudă pe Angelo că-l intimidase şi-i luase fata şi ochii îi străluceau la gândul că se putea răzbuna.

Francesca se înfiora; cuvintele lui puteau fi adevărate; deşi nu credea că Angelo ar ucide pentru a-şi elimina rivalul, ar fi putut să-l bată pe Desmond. Gândindu-se prin ce pericol trecuse el, îşi lăsă mâna pe mâneca lui, murmurând:

- Nu te condamn, Des, probabil că a fost o situaţie oribilă, dar nu-mi vine să cred că Angelo te-a ameninţat.

- O, îi cunoşti pe latini, mai ales când sunt dominaţi de pasiune, spuse el şi Francesca se înfioră. O privi rugător. încă te iubesc, Fran. Ştiu că am fost laş, dar mă gândesc mereu la tine.

Ochii lui o priviră cu lăcomie. Uitase ce încântătoare era şi această întâlnire întâmplătoare îi reaprinsese dorinţa. Părul auriu, ochii ei violeţi... Rochia albastră pe care o purta era croită bine şi se mula pe ea; avusese mereu bun-gust, iar inaccesibilitatea ei era un farmec în plus.

- Nu voi mai face asta, continuă el. Voi aştepta răbdător până vei fi pregătită să te măriţi cu mine; mi-au mărit salariul, acum pot să-ţi ajut familia.

Francesca îşi acoperi faţa cu mâinile.

- E prea târziu, Des. M-am măritat cu Angelo, astăzi.

- Fran, nu! Nu se poate!

- Ba da. Am cam fost forţată să fac asta şi nu credeam că te vei mai întoarce.

îi povesti pe scurt toate întâmplările care conduseseră la această nuntă şi de ce era singură în noaptea asta. Dar când îi povesti de accidentul marchizului şi de plecarea

precipitată a lui Angelo, Desmond o privi ciudat.

- E ciudat, căci l-am văzut cu o femeie. Au încetinit în spatele unui camion, eu mergeam pe jos şi i-am văzut bine. Era o femeie urâtă, cum o cheamă? Am văzut-o la bal, iar el nu arăta ca un mire smuls de lângă mireasă. Maria Donizetti. Francesca îşi aminti privirea ei veninoasă de la recepţie. Dar cum se întâlnise cu Angelo? Nu era vocea ei la telefon. Mesajul fusese real.

- Eşti sigur că era Angelo? întrebă ea.

- Nu puteam greşi, nu-i voi uita niciodată faţa. Dragă, îmi pare rău că te-am supărat, poate există vreo explicaţie.

Francesca privea în gol marea.

- Acum ce voi face? şopti ea.

Angelo o înşela. în ziua nunţii, soţul ei o părăsise pentru a să se întâlni cu fosta lui iubită. Poate că doar

o luase cu maşina, dar plecase atât de în grabă încât părea puţin probabil să se oprească să ia un pasager.

Desmond îi luă mâna.

- Se pare că te-am întâlnit la timp, spuse el. Hai să fugim, Fran, înainte ca el să se

întoarcă. Dacă nu te-ai culcat cu el, putem anula căsătoria. Te voi lua în Anglia şi vom uita că am avut vreodată de-a face cu banditul ăsta italian.

Tânjea după Anglia, ceaţa cenuşie şi câmpurile verzi, siguranţa pe care o oferea, dar dădu din cap că nu.

- Nu pot, Des. Datorez multe familiei Vittorini. Of, dacă ar fi fost vorba numai de mine, izbucni ea, aş fi venit imediat cu tine, dar nu ştiu ce se va întâmpla cu ai mei.

- Bănuiesc că se vor descurca în vreun fel. De ce trebuie să fii tu victima, Fran?

Zâmbi tristă.

- Bănuiesc că am un prea mare sentiment de responsabilitate faţă de familie, dar am făcut un târg cu Angelo şi trebuie să-l respect.

- Nu trebuie să-i fii credincioasă unui mincinos, Fran, căci a minţit despre mine. Credeam că mă iubeşti, nu contez deloc pentru tine?

- Ştii că da. O, dacă ai fi venit mai devreme, dacă aş fi ştiut ce s-a întâmplat de fapt!

Desmond se foi nerăbdător.

- Nu are sens să regreţi ce ar fi putut fi. Eşti sigură că nu-l iubeşti pe banditul ăsta?

Francesca tresări.

- Doamne, nu! Mai degrabă m-aş îndrăgosti de Lucifer, mai ales după cele ce mi-ai spus în seara asta.

Tăcu gânditoare, jucându-se cu linguriţa în timp ce Desmond o privea nerăbdător.

Faptul că Angelo îl ameninţase pe Desmond fusese un mijloc josnic de a-l discredita în ochii ei, forţându-l s-o părăsească. Desmond ar fi putut poate să reacţioneze altfel, dar Angelo fusese pe teritoriul lui, iar Desmond nu ştiuse de ce putea fi în stare. Era posibil ca scrisoarea lui de explicaţie să fi fost interceptată, sau poate se rătăcise. Era posibil şi ca Angelo să aibă o aventură secretă cu Maria; deja o minţise în legătură cu ea.

Dincolo de resentimentul faţă de el, se temea de el, teamă accentuată de povestea lui Desmond. îl simţise neiertător. Că acesta era principalul motiv pentru care vroia să fugă, n-ar fi recunoscut nici măcar faţă de ea însăşi; prefera să se gândească la minciunile şi aroganţa lui. Planul lui Desmond o tenta.

Cât despre familia ei, tatăl se descurca bine cu noua lui slujbă. Nu credea că familia

Vittorini va fi atât de josnică să-l dea afară, acum că se dovedise util, doar ca s-o rănească. Dacă pleca în Anglia, putea s-o cheme pe Stacey imediat ce se stabilea acolo. Nu avea de ce să nu-l părăsească pe Angelo. îi gonise prietenul cu ameninţări atunci când avea cea mai mare nevoie de el, ceea ce nu se putea ierta şi nici măcar n-o făcuse din dragoste, ci pentru o bucată de pământ. îşi aminti povestea biblică a viei lui Nabot. Se făcuse crimă pentru a o obţine. Angelo ameninţase cu moartea ca să capete Bellavista. Jezebel îl omorâse cu pietre pe Nabot ca să îndeplinească dorinţa lui Ahab, iar atmosfera medievală de la castel o făcea să creadă că asta era posibil.

Totuşi, atunci când îi spusese că nu avea nevoie să se însoare cu ea ca să capete proprietatea, el insistase, de ce? Spusese că-i plăcea părul blond, o pasiune bruscă, dar care a dispărut imediat ce se căsătoriseră şi deja o regreta pe Maria.

- Dacă vin cu tine, Des, vom aştepta un timp înainte de a ne căsători, ca această căsătorie să fie anulată. Eşti sigur că vei aştepta?

Desmond simţea că se înmuiase şi triumful îl ameţea. îl invidia pe Angelo pentru

înfăţişarea şi

pentru averea sa şi pentru că-i furase fata, dar acum ea se întorcea la el.

- Ti-am spus că voi aştepta, spuse el ferm.

Francesca îşi privi ceasul; cele două ore aproape
trecuseră. Angelo va suna. Tremură, gândindu-se la ce o aştepta la întoarcerea lui.

- O, Des, aici nu e ca acasă; soarele e prea puternic. Mi-e dor de Anglia. Du-mă acasă!

El îi strânse mâna, deşi şi-ar fi dorit să-i spună că-i era dor de el.

- Te iau, dar trebuie să te întorci să-ţi iei paşaportul şi să te schimbi. Conferinţa mea s-a sfârşit aseară, din fericire. Am o maşină închiriată, dar o pot lăsa la Genova. Vom lua avionul de acolo. Când trebuie să se întoarcă acasă?

Francesca se ridică.

- E departe până la Castel Vechhio. Poate nu se întoarce în noaptea asta, dar ar fi mai bine să mă grăbesc.

Desmond o duse cu maşina până la vilă, dar ea nu-l luă înăuntru. Servitorii l-ar fi văzut.

- Le voi spune că mă duc la culcare, spuse ea, apoi mă voi furişa prin spate. Mai bine m-ai

aştepta la poalele dealului.

Desmond râse.

- Asta da fugă. Slavă cerului că te-am găsit la timp!

După ce intră, îl întrebă pe Luigi dacă Angelo sunase. N-o făcuse. Oare era o înscenare? Oare Angelo era cu Maria, nicidecum la Castel Vecchio, chiar în noaptea nunţii? Era gata s-o creadă. Asta scuza fuga ei.

Luigi o privea îngrijorat. Atribuia agitaţia ei altor cauze. O sfătui să se culce şi să ia un somnifer. Stăpânul lui se va întoarce dimineaţă şi apoi va veni iar o noapte.

Francesca îi ură buona notte, îi spuse să nu stea treaz şi se duse în camera ei. Mâine seară va fi în Anglia.

Totuşi, când merse în camera ei, ceva parcă o reţinea. Angelo fusese bun cu ea. De pe masa de toaletă, periile de păr cu mâner de argint, parfumurile scumpe şi halatul brodat de pe uşă erau probe ale generozităţii lui. Mită, gândi ea cu dispreţ, şi se indignă c-o despărţise de prietenul ei. îşi aminti ultimul lui sărut... dar acum era cu Maria. Probabil se duseseră împreună la castel.

Se îmbrăcă în pantalon şi un pulover.

Paşaportul ei nu mai era de fapt valabil, dar nu credea să aibă probleme, deşi Angelo ar fi putut suna la aeroport. Nu prea credea asta, va fi prea mânios s-o mai caute. Cu puţin noroc, va fi plecată la întoarcerea lui.

îşi luă doar strictul necesar, cămaşa de noapte şi periuţa de dinţi, într-o geantă de umăr. Mai avea ceva bani la o bancă britanică.

Se duse la uşă şi privi patul larg cu cuvertură de mătase. Va scăpa de asta. Stinse lumina şi ieşi pe culoar, întrebându-se dacă e sigur să iasă pe uşa din faţă sau ar fi mai bine să iasă prin spate, dar Luigi ar fi putut fi încă treaz, aşa că o luă prin faţă. Când deschise uşa, văzu o siluetă întunecată. Apoi culoarul fu inundat de lumină şi îngheţă când îl văzu pe Angelo în faţa ei.

- N-a fost cine ştie ce, spuse el. Tatăl meu a căzut şi şi-a rupt mâna. Când am ajuns, se simţea bine şi m-a certat că am venit în noaptea nunţii. N-am mai sunat, am venit direct acasă. Am condus ca un nebun... Se întrerupse, văzând cum era îmbrăcată şi că avea o geantă pe umăr. Ce se întâmplă? se răsti el.

- Ies pe afară.

- La ora asta?

- Da. Din nefericire, te-ai întors prea devreme. Trebuia să fiu departe la întoarcerea ta. îi înfruntă privirea cu calm. Mi-ai promis că mă laşi să plec dacă nu mai pot suporta. Nu mai pot.

- E prea târziu să te răzgândeşti, spuse el. îi smulse geanta şi o deşertă pe podea. Fugi singură? Deşi vocea lui era blândă, ochii erau ameninţători.

Francesca ezită, dar fu sinceră şi-l sfidă:

- Plec cu Desmond, e aici. Mi-a spus cum l-ai ameninţat să plece atunci. Să-ţi fie ruşine, Angelo!

- Crede-mă, l-am convins uşor, spuse el. Perspectiva de a te susţine, cu greutăţile tale l-a intimidat mai mult decât orice ameninţare.

- Nu te cred. îl iubeam pe Desmond. Inconştient, folosi timpul trecut. Nu aş fi fost de acord să mă mărit cu tine dacă n-aş fi crezut că m-a părăsit.

Un mic zgomot trăda faptul că Luigi asculta. Angelo o împinse fără ceremonie în salon, lăsând geanta şi conţinutul ei în grija lui.

- Uite ce e, spuse Angelo. Laşul ăla nu avea nevoie de insistenţe ca să te părăsească.

- L-ai ameninţat.

- I-am spus doar că există locuri mai

sănătoase decât Castel Vecchio. Dio mio, Francesca, crezi că vreo ameninţare m-ar fi făcut pe mine să te părăsesc? Mai ales că aveai probleme?

- Nu ştiu ce ai fi făcut în circumstanţe similare, spuse ea cu dispreţ, şi nu cred că ai iubit vreodată vreo femeie. Sentimentele tale pentru femei sunt altceva.

- Nu vreau să despic firul în patru. Ce simt pentru tine e bine. Ai idei din filmele de dragoste, înfruntă însă realitatea!

Francesca nu spuse nimic, deşi buzele îi tremurau.

- Mă mir că nemernicul ăla a avut tupeul să se întoarcă, spuse Angelo. Spera că ai scăpat de familia ta?

- A venit să scrie un reportaj şi ne-am întâlnit din întâmplare. A fost la Bellavista şi era îngrijorat de ce mi s-a întâmplat.

- Chiar aşa? A aşteptat mult până să ia legătura cu tine.

- Mi-a spus că mi-a scris, dar n-am primit scrisoarea.

Angelo râse.

- Dragă, nu fi naivă. Bineînţeles că nu ţi-a trimis nici o scrisoare. O privi. Nu aveai nici un

scrupul să rupi înţelegerea noastră? Eu mi-am îndeplinit promisiunile.

- Nu mai e valabilă, deoarece m-ai înşelat, strigă ea. Mai mult, în seara asta ai fost cu Maria Donizetti, ai fost văzut. De ce nu te întorci la ea şi să mă laşi în pace?

- Pentru că nu-mi doresc asta. Am găsit-o pe marginea drumului. Maşina i se stricase şi avea treabă urgentă în Imperia. Ai fi vrut să fiu nepoliticos cu o prietenă de familie, cu o femeie cu probleme, pentru că acum sunt însurat?

Tăcu. Explicaţia lui era plauzibilă, deşi era ciudat că avusese timp s-o ajute pe Maria, când se grăbea aşa.

- Repet, continuă el, m-am însurat şi nu pot uita jurămintele pe care ni le-am făcut azi-dimineaţă. Nu vei pleca, Francesca.

Ea spuse cu pasiune:

- Nu contează pentru tine că iubesc mai mult degetul mic al altui bărbat decât te iubesc pe tine?

Nu era chiar aşa, dar vroia să-l rănească, să-i distrugă masca plină de calm care ascundea, ce oare?

- Nu contează, răspunse el imperturbabil. Şi cred că te minţi singură. Oricum, fiindcă

veni vorba de trupuri, îl vreau pe al tău şi am plătit scump pentru el. Refuz să fiu păcălit. Scoate-ţi hainele astea ridicole şi du-te la culcare. Vin şi eu mai târziu.
Adesea, Francesca îl asemăna cu Lucifer şi acum arăta satanic, cu sprâncenele negre împreunate deasupra ochilor strălucitori, singura parte vie a feţei lui de piatră.
- Nu, oftă ea. O, te rog, nu!
El se duse la servantă şi scoase o sticlă şi două pahare.
- Asta te-ar putea ajuta, îi spuse el.
- Crezi că dacă mă îmbeţi...
- îţi va fi mai uşor, spuse el blând.
Francesca se aşeză, simţind că i se înmuiau picioarele, iar el turnă vinul. Când îi întinse paharul plin, îl bău cu sete. Poate că Angelo avea dreptate; dacă se ameţea, nu-i va mai fi teamă. îi umplu iar

paharul şi se aşeză în faţa ei, aprinzându-şi un trabuc. O privea ca o pasăre de pradă.
Nemaiputând suporta tensiunea, Francesca izbucni:
- Faci o mare greşeală, Angelo, ţinându-mă aici, am greşit că am fost de acord să mă mărit cu tine. Dar dacă mă laşi să plec, putem anula căsătoria. Vei putea să te însori cu Maria

Donizetti, cu care sunt sigură, deşi negi, că te vei înţelege mai bine decât cu mine. îţi sunt recunoscătoare pentru ce ai făcut pentru mine şi ai mei, dar imediat ce voi avea o slujbă, o voi lua pe Stacey să locuiască împreună cu mine şi... Vocea i se pierdu sub privirea lui misterioasă.

- Te porţi ca un copil, spuse el. Dacă vroiam să mă însor cu Maria, aş fi făcut-o de mult şi e prea târziu să vorbim despre greşeli. Nu te-am obligat să te măriţi cu mine, ai fost de acord. Astăzi ţi-am dat numele meu, un nume vestit în trecut, despre care nu vreau să se bârfească. în noaptea asta te voi face soţia mea de-adevăratelea. Obsesia ta pentru tânărul acela plictisitor nu e un compliment pentru mine şi cel mai bine îl pot alunga din gândurile tale, dându-ţi altceva la care să te gândeşti.

Mânia părea că-i mai trecuse şi zâmbi aproape tandru.

Refuzând să-i cedeze, Francesca şopti aspru:

- Chiar dacă mă vei face să te urăsc?

Angelo ridică din umeri.

- Nici dragostea, nici ura, n-au de-a face cu

această experienţă obişnuită. Voi fi blând cu tine şi cu cât mai curând îţi vei asuma datoria conjugală, cu atât mai bine va fi pentru tine, vei descoperi că nu e atât de groaznic. Speram ca lucrurile să stea altfel, dar... Ridică din nou din umeri şi o privi scrutător. Se pare că ţi-ai format o imagine diabolică despre mine, ca şi cum aş vrea să te violez. Poate că e vina mea că atunci când ne-am cunoscut eram deghizat în diavol. Observ că eşti foarte impresionabilă. Sunt doar un bărbat, cara, uman, şi nu te voi arde în smoală, chiar dacă pari că te aştepţi la asta. Dar..., vocea lui deveni aspră, nu voi mai tolera prostiile despre Desmond. Eşti soţia mea şi-l vei uita repede.

Ameţită de vin şi de emoţii contradictorii, Francesca îl asculta, nefiind atentă la cuvinte, doar la timbrul cald al vocii lui, dar ultima propoziţie o făcu să reacţioneze.

- Nu pot face asta, îl sfidă ea. Amintirea dragostei nu poate fi uitată la ordin.

Un fulger de mânie lumină faţa lui Angelo.

- Atunci, ai măcar decenţa să-ţi păstrezi visurile necredincioase pentru tine, spuse el rece.

Francesca îşi auzea inima bătând. Cu degete

tremurânde, ridică paharul şi-l goli.
Angelo stinse trabucul în scrumieră şi întinse mâinile spre ea. Zâmbetul lui cald topi severitatea feţei lui.
- Vino, amore mio, spuse blând.
Francesca îşi ridică bărbia.
- Nu sunt copil să fiu certată într-o clipă şi împăcată în următoarea!
- Ba eşti un copil, cara. Vino, te voi învăţa doar cum să iubeşti.
- Eşti ultima persoană de la care aş vrea să învăţ asta. Râse isteric. Ce ştii tu despre dragoste? Mai curând aş vrea să fiu stâlcită de un diavol, de fapt cred că eşti unul!
El se schimonosi, rănit. O privea mohorât, cu faţa împietrită.
- Nu te voi ierta niciodată că ai spus asta, spuse el sumbru. Şi cum preferi cu răul, aşa va fi.
O prinse brutal, o ridică din scaun şi o duse în dormitor, unde o aruncă pe pat. Apoi închise uşa şi o încuie.

Capitolul 1

începând din acea noapte, Angelo deveni un străin pentru soţia sa; părea schimbat, mai bătrân, mai tăcut şi-şi pierduse veselia. Se trezea devreme, înaintea Francescăi, şi se

întorcea la cină sau deloc. Seara, spunea că avea de lucru, ori ieşea afară. Nu-i spunea ce făcea sau unde se ducea. Dacă-l întreba, primea răspunsuri politicoase şi evazive, aşa că în curând renunţă. N-o întreba cum îşi petrecea timpul.

Deşi nu amintea niciodată de evenimentele din noaptea nunţii, ştia că n-o va ierta. Resentimentul implacabil pe care îl văzuse la Cervo când se supărase pe Maria era acum direcţionat împotriva ei. Doar supunându-se total l-ar fi îmbunat, dar era prea mândră ca să facă asta şi oricum se îndoia că va reuşi. Doar dacă o iubea o va ierta, dar era evident că nu

avea nici un sentiment faţă de ea. Era soţia lui, un ornament al casei. Nu-i păsa de inima ei. Erau ca două cunoştinţe, obligaţi să împartă acelaşi acoperiş.

Exceptând nopţile când venea la ea, nopţi pe care ea încerca să le uite ziua, căci o făcea să răspundă cu pasiune şi-i era ruşine, căci lipsea dragostea. Pe plan pur fizic se potriveau de minune, dar dimineaţa era singură în pat şi nu era nimeni s-o mângâie. Apoi îşi dădu seama cu amărăciune că era doar un mijloc pentru scopul lui. Angelo vroia un fiu.

Şi ea vroia. Un copil i-ar fi apropiat. Deşi nu-şi iubea soţia, doar o dorea, ar fi ţinut la

mama fiului lui. Acest lucru ar fi rupt bariera mândriei rănite pe care Angelo o ridicase între ei şi Francesca visa la o familie unită. Trebuia să admită că Angelo nu-i mai era indiferent, de fapt o fascinase mereu, dar acum era inaccesibil şi ea îşi dorea şi mai mult să fie prieteni. Deşi făceau dragoste, spiritele lor erau străine. Adesea se întreba ce să facă să-l îmblânzească, dar mereu când încerca ceva, el îi zâmbea dispreţuitor, aşa că ajunse la concluzia că orice demonstraţie de afecţiune din partea ei nu era bine primită. Avea şi ea mândria ei şi începu să-l dispreţuiască.

Nu ştia ce se întâmplase cu Desmond şi nu-i păsa. Ajunsese la concluzia că versiunea lui despre ce se

întâmplase între el şi Angelo era exagerată sau chiar neadevărată. Probabil că Angelo îi sugerase că ar fi fost mai bine să plece, dar nu şi-ar fi pus în aplicare ameninţarea. îi testase curajul şi Desmond picase testul. Francesca presupunea că în timp ce o aşteptase, văzuse maşina lui Angelo şi plecase în grabă. Nu prea se mai gândea la el.

Angelo o lăsa să vină şi să plece când vroia, fiind sigur că acum nu va mai încerca să fugă. Avea maşina ei şi mulţi bani pentru haine. Părea să fie o soţie răsfăţată şi toate

cunoştinţele lor o invidiau: doar ea ştia ce viaţă pustie avea.

Stacey stătea mult cu ea, căci mănăstirea sărbătorea multe zile ale sfinţilor, care erau zile libere. Atunci, Stacey prefera să stea cu sora ei, nu cu părinţii. La cererea ei, Bruno fusese adus la vilă şi câteodată mai strica straturile de flori, când scăpa din pripon. îmbătrânea şi nu se supăra că era legat, atâta timp cât avea mâncare şi adăpost.

în prezenţa lui Stacey, Angelo redevenea vesel şi-i făcea cadouri. Privindu-i împreună, Francesca îşi imagina cum se va purta cu proprii copii, dar ea va fi oare exclusă? Oare o va ierta când va deveni mamă? Deocamdată însă, nu era gravidă.

Stacey beneficiase deja de schimbare. îmbrăcată curat şi îngrijit, promitea să devină o fată frumoasă, iar manierele i se îmbunătăţiseră.

- Am început să devin sora pe care o vroiai? îl întrebă neliniştită pe Angelo, iar el răspunse prompt:

- Eşti deja. Sunt mândru să fiu văzut cu tine, şi-i sugeră o excursie la Alossio şi la Isola Gallinara, o mică insulă numită aşa deoarece romanii ţinuseră găini acolo.

Doar la rugăminţile lui Stacey o invită şi pe

Francesca.

Refuză, spunând că avea rău de mare, ştiind că Angelo vroia să fie singur cu fetiţa, dar i se rupse inima când îi privi plecând împreună, veseli. Angelo nu râdea niciodată când era numai cu Francesca.

Cum o iubeau amândoi, Stacey era singurul subiect de discuţie cu Angelo.

- Are talent la desen, spuse Francesca o dată la cină, după o vizită a surorii ei. Ar putea să meargă la o şcoală de artă mai târziu şi să-şi facă o meserie din asta.

- Nu are nevoie să-şi câştige pâinea, răspunse Angelo. Cu faţa ei, nu va mai fi mult timp singură. Trebuie să-i găsim un soţ.

- Pe care vrei să-l alegi tu? Cred că Stacey va dori să şi-l aleagă singură.

- Cu condiţia să cunoască oamenii potriviţi. îi voi da zestre.

- Crezi că doar pentru asta e făcută o femeie, nu-i aşa? Soţ, casă şi copii. La ultimul cuvânt, faţa lui se crispă.

- Aşa cred, admise Angelo şi sper ca în curând... Oftă. O femeie e incompletă fără un copil.

- Şi până acum nu mi-am îndeplinit destinul?

- Nu-ţi reproşez nimic, facă-se voia

Domnului, răspunse el pios şi-şi turnă vin.

Francesca îl privi cum savura băutura. Faţa lui măslinie îi ascundea adevăratele sentimente, pe care Francesca nu le putea ghici. Angelo era îmbrăcat elegant, căci se ducea să se distreze în seara aceea. Luigi îi spălă şi călcă hainele, Francesca nu avea voie să le atingă. Ce diferită ar fi fost viaţa cu un bărbat ca Desmond, ar fi trebuit să facă treabă prin casă. Aici era doar un obiect decorativ. Era decorativă, rochia de mătaase provenea de la o casă de modă din Milano, părul îi fusese aranjat de un coafor scump, avea diamante la gât şi pe degete. Chiar şi când erau doar ei singuri, Angelo insista să se îmbrace frumos. Câteodată aducea oaspeţi la cină, trebuia să fie pregătită pentru orice.

Vizitatorii ajutau la menţinerea barierei dintre ei. Dacă ar fi trebuit să gătească şi să spele pentru el, să-şi îndeplinească îndatoririle unei soţii normale, poate s-ar fi apropiat mai mult. Catastrofele minore

domestice ar fi fost subiect de lamentare sau râs împreună, dar aici totul mergea strună.

Gândindu-se la asta, faţa ei se îmblânzi şi ochii îi deveniră strălucitori. Angelo îi spuse doar:

- Nu eşti de acord cu ideile mele?

- Ăă... poftim? Mă tem că mă gândeam la altceva.

- Evident, aveai gânduri plăcute.

- Nu neapărat. Mă gândeam cum ai reacţiona dacă ar fi trebuit să-ţi spăl şosetele şi chiloţii.

- Ce gânduri ai! Ar trebui să fii mulţumită că nu faci asta.

- Aş avea ceva de făcut. Cu coatele pe masă, îşi împreună mâinile şi puse bărbia pe ele, privindu-l. Poate chiar mi-ar plăcea să fac astfel de lucruri... pentru tine.

Angelo o privea şi nu-i venea să creadă.

- Ai apucături burgheze, spuse dispreţuitor. Faci pentru mine cel mai important lucru din toate.

- A, asta! Oftă. Nu cred că sunt singura care face asta pentru tine.

Faţa lui îngheţă.

- Niciodată n-ai avut o părere bună despre caracterul meu, nu-i aşa? Deşi toate deducţiile sunt bazate pe zvonuri.

- Pe ce altceva să mă bazez? întrebă ea cu reproş.

- Ce-ai zice de încredere? sugeră el. Dar în cazul meu, ştiu că înfăţişarea şi naţionalitatea sunt împotriva mea.

- O, Angelo... începu ea disperată şi se

opri, încercând să găsească vorbele potrivite. încrederea oarbă era prea mult, când el nu-i făcea confidenţe.

- Basta, spuse el. Nu vreau proteste, mă îndoiesc de sinceritatea lor.

Simţi ca un pumnal în inimă, dar întrebă:

- Atunci, pot să te întreb unde mergi în seara asta şi cu cine?

- Sigur. Mă duc la cazinoul de la San Remo, singur.

Deci, juca din nou jocuri de noroc.

- Te întorci la vechile obiceiuri proaste?

Angelo ridică din umeri.

- Muncesc mult. Câteodată simt nevoia să mă distrez.

- Ceea ce nu poţi face acasă?

- Tu nu încerci să mă distrezi.

- Ce-ai vrea să fac? întrebă ironic. Să dansez pentru tine, să cânt? Mă tem că n-am fost educată să trăiesc în harem.

Angelo zâmbi sardonic.

- Pot angaja profesioniste să facă asta, dar nu-mi place să-mi petrec timpul cu cineva care priveşte compania mea ca ceva ce trebuie îndurat.

- Nu ştiu de ce gândeşti asta, începu ea, dar el ridică mâna s-o oprească.

- E evident, nu trebuie să-şi găseşti scuze, nu pot şterge cuvintele grele pe care mi le-ai spus. Am memorie bună, Francesca.

- Sigură că ai, ţipă ea amar. Dar era altă situaţie... Se gândi la Cervo, când el fusese tandru şi la zâmbetul încurajator pe care i-l arătase Angelo în biserică, în ziua nunţii. Mă mir că te mai oboseşti să dai pe acasă.

- Motivul e evident. Poate că antipatia dintre noi împiedică asta.

îi venea să strige că era vina lui, ei nu-i era antipatic, dar expresia aspră a feţei lui o opri. Nu-l putea îndupleca. Se întreba dacă lui nu-i plăcea de ea. Spuse tristă:

- Mariajul nostru nu prea merge, nu-i aşa? N-ar fi mai bine să mă eliberezi şi să găseşti pe altcineva mai potrivită? Nu sunt fericită şi cred că nici tu. Ar fi mai bine să ne despărţim.

Angelo oftă.

- Posibil, dar m-am însurat cu tine. La urma urmei, a trecut puţin timp şi poate, cu timpul, te vei împăca totuşi cu viaţa ta aici. Ar fi mai bine dacă... Suspiciunea îi străluci pe faţă. Sper că nu mă păcăleşti în privinţa asta?

îl privi perplexă, apoi roşi de mânie.

- Cum îndrăzneşti să sugerezi asta? Vreau copii la fel de mult ca tine.

- Sigur? Părea să se îndoiască şi adăugă aspru: Ştiu că femeile pot face lucruri de neiertat din ură.

Francesca îşi duse mâna la gură ca să ascundă buzele care îi tremurau. Era crud s-o acuze astfel, fără să-i dea posibilitatea de a se apăra. Dacă gândea astfel despre ea, probabil c-o ura.

Cum masa de terminase, Angelo îşi aprinse un trabuc şi se ridică. O privi misterios. Lumina electrică aurea părul ei, care era strâns în coc. Ceafa îi lucea ca fildeşul, ca un medalion de aur. Mânecile subţiri de şifon îi acopereau braţele subţiri. încă părea greu de abordat, ceea ce-l atrăsese la început. Angelo se apropie.

- Francesca...

îl privi abătută, temându-se să n-o acuze din nou.

- Nu e timpul să pleci la cazino? întrebă ea rece. Bănuiesc că te vei întoarce abia după miezul nopţii?

Faţa lui se înăspri. Impulsul îi pieri.

- Nu mă întorc în seara asta, spuse el. Poate vin mâine seară, poate nu. îl voi suna pe Luigi când voi fi sigur ce voi face.

Privirile li se întâlniră. El zâmbea cinic. în haine distinse, îngrijit, cu capul ridicat, arăta ca un prinţ, şi la fel de inaccesibil.

- Ciao, spuse el şi plecă.

Francesca simţea că i se strângea inima. Deci, avea altă femeie şi se întorcea la vechile obiceiuri. Niciodată nu mai lipsise toată noaptea. Fusese acolo, în camera de alături, chiar dacă era singură. Privi masa cu tacâmuri de argint şi sticlă veneţiană, trandafirii din vaza din centru, pe care chiar ea îi culesese şi-i aranjase. Ferestrele sufrageriei erau deschise spre balcon şi afară era o noapte italiană de catifea deasupra mării care şoptea. Casa ei n-avea nici un defect, doar că nu se simţea acasă. în cele din urmă începu să-şi înţeleagă inima, plină de imaginea soţului ei. Era superior lui Desmond Watson în toate privinţele, dincolo de înfăţişarea atrăgătoare şi ar fi trebuit să-şi fi dat seama de la început. în schimb, încercase să-l înfrunte, refuzând să-şi deschidă inima faţă de el, supunându-se, dar fără să cedeze, mândria ei cerând ca el să nu aibă triumful de a şti că-i cucerise dragostea.

Ar fi dat orice să nu fi spus cuvintele teribile din noaptea nunţii. Angelo spusese că

n-o va ierta niciodată şi era hotărât să n-o lase să se răscumpere. Mai demult, Francesca citise că erau trei lucruri care nu puteau fi luate înapoi, săgeata trasă, cuvântul şi ocazia pierdută. Ultimele două erau pentru ea un adevăr dureros.

Luigi veni şi-i spuse că filtrul de cafea fusese pus în salon.

- Grazie, murmură ea mecanic, rezistând impulsului de a răspunde că nu vroia cafea. Era doar o ceaşcă, Luigi era mereu la curent cu mişcările stăpânului său. Se duse în salonul gol. Demnitatea îi cerea să păstreze aparenţele în faţa personalului, să nu se trădeze că era ceva în neregulă.

După căldura plăcută a verii, veni toamna mai răcoroasă, măslinele se coapseră şi începu culesul lor. Sub copaci se puneau plase şi se scuturau crengile cu ajutorul unor scări. Femei bătrâne, cu feţe zbârcite de vreme şi trai greu, adunau fructele picate, alegându-le de frunze şi alte obiecte.

Contrar aşteptărilor, Bellavista dădu o recoltă bună. într-una din vizitele ei ocazionale la castel, Francesca văzu activitatea de la fosta ei casă. Un vătaf supraveghea

proprietatea şi locuia acolo. Copiii lui slabi, cu pielea măslinie şi ochi căprui, alergau râzând pe terase. Francesca ar fi vrut să fie ai ei. Nu-i plăcea să-l viziteze pe marchiz, displăcându-i privirea lui pe

talia ei si întrebarea nerostită din priviri. Până acum, nu reuşise să-i dea un moştenitor.

Odată cu trecerea timpului, ea şi Angelo se înstrăinară şi mai mult. Adesea, nu-l vedea cu zilele şi nu venea întotdeauna acasă noaptea. Avea mereu câte o scuză, că avea treabă, că era o problemă, dar păreau cusute cu aţă albă. Chinuită de gelozie, se foia în patul singuratic, ducându-i dorul, dar când el sosea, Francesca era rece, convinsă că făcea dragoste cu ea doar din datorie. Deveni palidă şi trasă la faţă, iar Angelo vru s-o ducă la doctor.

- N-am nimic, îi spunea ea. E de la căldura verii care a trecut. Acum că e mai răcoare, îmi va fi mai bine.

Refuză cu hotărâre ajutorul medical. Nu trupul ei era bolnav, ci sufletul.

Stella se îmbolnăvise şi trebuia să se opereze. Doctorul care o îngrijea îi recomandă un chirurg britanic, un specialist în problema ei. Cum era încă cetăţeană britanică şi avea dreptul la ajutor medical gratuit şi cum Henry dispreţuia spitalele italiene, se hotărâră s-o

trimită la Londra. Vroia ca Francesca s-o însoţească. Henry nu vroia să-şi pună în pericol slujba lipsind mult de la serviciu şi spera ca fiica lui să-şi poată însoţi mama.

Francesca primi cu bucurie şansa de a rupe o rutină insuportabilă, dar se îndoia că Angelo o va lăsa să plece. Spre surpriza ei, el fu de acord.

- O schimbare ţi-ar face bine, spuse el. Umple-ţi iar obrajii cu culoare, deşi în Anglia acum e ceaţă.
- Nu e mereu aşa, îşi aminti ea zilele blânde din Anglia.

în mod ciudat, acordul lui o deranja; îi trezea cele mai negre suspiciuni. Era sigură că Angelo vroia să plece ca să-şi poată face nestingherit de cap.

- Ai nevoie de o vacanţă, insistă Angelo.
- Departe de tine?

El ridică din umeri.

- O scurtă despărţire ne va face bine amândurora.
- Şi tu îţi iei o vacanţă? încep sporturile de iarnă.

Ştia că Angelo fusese un bun schior şi acolo putea
cunoaşte multe femei.

- Deşi mă atrage ideea, am multă treabă.

Tatăl meu devine tot mai inactiv. Am multe responsabilităţi.
Deşi familia Vittorini era partener principal la firma de ulei de măsline, Francescăi îi venea greu să şi-l imagineze pe Angelo ca om de afaceri. Era prea decorativ.
Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, el zâmbi şi spuse:
- Trebuie să-mi câştig pâinea.
- N-a fost mereu aşa, am dreptate?
- Am avut noroc, tatăl meu m-a lăsat să mă distrez, dar a venit timpul să renunţ la copilării.

- Nu le-aş numi aşa.
- Tocmai. Nu aveau sens.
Responsabilitatea vine odată cu vârsta. încă puţini ani şi voi cheli, şi voi face burtă.
Francesca îi privi burta suplă şi părul des.
- Nu mi-e teamă de asta pentru mult timp de acum încolo.
- Crezi? Dar Maria a spus... Se întrerupse văzându-i fulgerul din priviri.
- Deci, încă te mai întâlneşti cu ea?
- N-o pot evita, răspunse el blând. Nu ştiai că e directoare la compania de ulei?
Francesca era uimită.
- O femeie în afaceri? în Italia?

- Da, femeile se infiltrează peste tot. Tatăl ei are multe acţiuni şi cum nu are nici un fiu, a delegat-o pe Maria să-l reprezinte.
Soţul ei era în contact, poate zilnic, cu duşmanca ei. Oare cu ea stătea Angelo noaptea în Oneglia?
- Sigur nu-ţi convine, spuse ea acid. Tu crezi că locul unei femei e acasă.
- Timpurile se schimbă şi Maria e deosebită. Mama ei e invalidă şi tatăl ei depinde de ea. Bineînţeles că vrea ca ea să se mărite, dar Maria nu are astfel de

înclinaţii. Nu, pentru că nu poate pune mâna pe tine, se gândi Francesca. Poate că nu e frumoasă, dar e inteligentă.

- Ce păcat că nu te-ai însurat cu ea, strigă Francesca, geloasă. Aveţi multe în comun.

Spre supărarea ei, n-o contrazise, ci spuse calm:

- O posibilitate ratată, dar ce să mai regret acum? Deci regreta că nu se însurase cu Maria Donizetti şi
o deranja să plece cu gândul ăsta în Anglia.

Francesca se aşteptase ca Angelo s-o conducă la aeroport, dar în ultima clipă apăru o problemă la firmă şi le conduse Henry. Nu apucase nici măcar să-i ia rămas-bun de la

Angelo. El se trezise devreme şi plecase la Imperia.

Faptul că nu-şi luaseră rămas-bun o deranja enorm. Niciodată nu se mai despărţiseră astfel.

- Vă voi suna în fiecare zi, spuse Henry în timp ce aşteptau la aeroport să li se anunţe zborul. Vittorini a spus că pot folosi telefonul de la serviciu. Soţul tău, Fran, a fost foarte generos cu noi. Spre norocul nostru, te iubeşte mult.

Francesca zâmbi, dar nu făcu nici o remarcă. Angelo era darnic, dar n-o iubea. Se apropiase de ea doar fizic si asta n-o mulţumea, îşi dorea încrederea lui, prietenia lui.

O voce aspră anunţă zborul lor şi Henry îşi sărută soţia.

- E timpul să mergeţi, dragă. Gândurile mele vor fi cu voi noapte şi zi. Stella, palidă, se ţinea de braţul fiicei ei când intră pe poartă.

Avionul decolă pe cerul senin de dimineaţă. Francesca avu o presimţire neaşteptată că nu va mai vedea Italia vreodată.

In timp ce mama ei era în spital, Francesca se cază într-un hotel liniştit din Bloomsbury. Chirurgul nu vroia s-o opereze pe Stella până nu era perfect odihnită după călătorie şi

aşteptarea era grea. Aşa cum promisese, Henry sună în fiecare zi. Şi marchizul o sună, întrebând despre sănătatea Stellei, dar nu şi Angelo.

Sosi şi ziua operaţiei. Abia peste câteva zile Francesca putu s-o viziteze. Imediat ce se simţea mai

bine, avea să fie internată într-o casă de odihnă, unde avea o cameră rezervată pe cheltuiala familiei Vittorini, până va putea să se întoarcă în Italia.

în afara vizitelor la spital, pentru Francesca timpul trecea încet. Vizită vreo două prietene din facultate, care locuiau în apartamente mici şi aveau o viaţă amoroasă bogată. Le scrise tatălui ei şi lui Stacey, chiar şi lui Angelo. Spera că-i va răspunde.

Veni decembrie şi vremea se strică, deşi Henry le spunea că era soare în Liguria.

într-o seară, disperată să audă vocea lui Angelo, sună la vilă. Răspunse Luigi, spunând că stăpânul era plecat.

în cele din urmă primi o scrisoare de la Angelo. O deschise cu degete tremurânde. începea dur:

Francesca,

Nu demult mi-ai cerut să te las să pleci şi eu am refuzat. Dar m-am gândit la asta şi mi-

am dat seama că ai dreptate, căci e evident că nu eşti fericită cu mine. Nu trebuia să te iau de soţie, dar speram, însă acum nu mai contează. Nu sunt un monstru, cum crezi, nici insensibil, şi mă doare şi pe mine. De aceea, propun să ne despărţim. Deşi în Italia nu se acceptă divorţul, în unele circumstanţe se poate obţine o dispensă. Cum nu avem copii şi tu eşti de altă religie, nu va fi

prea greu. Te rog nu mă contacta în timp ce demarez acest lucru. Până te vei recăsători, voi continua să-ţi plătesc cheltuielile la banca ta din Londra. Sper că această decizie va duce la fericirea ta.

Angelo Vittorini.

P.S. Voi cere să-ţi recapeţi numele de fată.

Francesca citi şi reciti rândurile reci, căutând să citească printre rânduri. Ştiind că nu-l iubea, se aşteptase s-o îngenuncheze. Dar ea încercase să-l părăsească pentru altul. Totuşi, vina nu era în întregime a ei; de multe ori vroise să se împace cu el, dar o respinsese. Nu-i cunoscuse decât trupul; sufletul lui era ferecat pentru ea.

Cu logică feminină, era sigură că în spatele dorinţei lui de libertate era altă femeie, probabil Maria Donizetti.

Francesca îşi dădu seama că nu-i arătase

niciodată lui Angelo dragostea ei. Abia acum ştia cât îl iubea.

Capitolul 8

- Ei bine, doamnă Vittorini, spuse doctorul, nu aveţi de ce să vă faceţi griji, de fapt ar trebui să vă felicit. Nu pot fi sigur până nu vă fac un test, dar nu v-aţi gândit că aţi putea fi gravidă?

Fuseseră semne pe care le-ar fi putut recunoaşte, dar le atribuise schimbării climei şi anxietăţii.

- Nu m-am gândit, admise ea.

Aproape că-i venea să râdă. Chiar atunci când Angelo se hotărâse s-o lase să plece, descoperise că purta în pântece copilul lui! Francesca plecă, exaltând. Nu se mai punea problema divorţului, acum. Când îi va spune lui Angelo, şi el va fi la fel de bucuros ca şi ea şi poate o va ierta.

Dar el spusese să nu-l contacteze.

Vroia să i-o spună în faţă. îi scrise doar că avea ceva important să-i spună şi s-o sune la hotel. Măcar îi va auzi vocea.

Stella se simţea mai bine şi abia aştepta să se întoarcă în Italia.

- Ce veste minunată, scumpo, exclamă ea.

Voi pleca poimâine. Am auzit că tu nu te mai întorci. Angelo ţi-a trimis lucrurile la apartamentul nostru şi spune că va renunţa la vilă. Ce s-a întâmplat, Fran?

Angelo fusese prompt, nerăbdător s-o şteargă din viaţa lui.

Francesa avu un impuls să-i spună mamei ei totul, dar aceasta nici măcar nu aşteptase un răspuns la întrebare.

Stella plecă înainte ca Francesca să primească un răspuns de la Angelo.

Două zile mai târziu, scrisoarea ei pentru Angelo se întoarse. Nici măcar n-o deschisese. In plus, primi o notă bătută la maşină în care era informată să nu mai încerce să-l contacteze decât prin avocaţii săi, a căror adresă era dată. Aceasta era semnată de secretara lui Angelo.

Incepu să-şi caute un apartament. Trimise cadouri părinţilor ei şi lui Stacey.

Găsi un mic apartament mobilat şi se mută în el, după care căzu în letargie. Aştepta, dar nici ea nu era sigură ce. Poate ar fi fost mai bine ca fiul ei să nu-şi cunoască niciodată tatăl.

Capitolul 9

Angela Anastasia Vittorini se născu în iulie. La naştere, mama ei fusese în pericol de moarte. Era brunetă şi avea ochii albaştri ai bebeluşilor. De asemenea, aşa cum se întâmplă câteodată cu nou- născuţii, semăna mult cu tatăl ei.

Când aflase că avea o fetiţă, Francesca plânsese. Nu se putea împăca aşadar cu Angelo. El vroia un fiu.

Poate că familia Vittorini nu vroia acest copil, dar ea îl iubea.

îi scrise din nou lui Angelo. îi spuse că nu mai vroia bani de la el. Ca să fie sigură că primea scrisoarea, scrise pe plic la maşină: Privat, Urgent şi Important. Nu-şi va da seama de la cine era scrisoarea până n-o deschidea.

Veni toamna rece şi umedă. Francescăi îi era dor de soarele Italiei. Aştepta răspunsul de la Angelo. Cel puţin nu i se mai returnase scrisoarea.

Găsi un serviciu ca bucătăreasă la un spital din Londra şi o creşă unde o putea lăsa pe Angela. Apoi, într-o după-amiază mohorâtă, în timp ce Angela dormea, Francesca avu un vizitator neaşteptat.

Când deschise uşa, se trezi faţă în faţă cu soţul ei. Francesca purta pantaloni şi o bluză

înflorată şi avea părul despletit.
Angelo era îmbrăcat în costum şi părea mai bătrân, iar părul îi albise la tâmple.
- Pot să intru? Cred că avem multe de discutat.
- Intră.
Tocmai atunci, Angela se trezi şi începu să plângă.
- E un copil aici? întrebă Angelo.
- Fiica ta! răspunse Francesca.
- Atunci, n-o să ne mai despărţim niciodată!

Sfârşit